

Handelingen

1-2-3-4

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1984-1985

Vergaderingen van oktober 1984

OPENING ZITTING 1984 - 1985

BENOEMING BUREAU

HUISVESTINGSPROBLEMEN RIJKSMUZIEKACADEMIE ANTWERPEN

VERLENEN VAN VOORRANG IN COMMISSIE

BELEID EXECUTIEVE

GEMEENTELIJKEVERHAALBELASTINGVERORDENINGEN

VERANTWOORDELIJKHEID EXECUTIEVE KS

BIJDRAGE ONDERNEMINGEN WERKINGSKOSTEN WATERZUIVERINGS-
MAATSCHAPPIJEN

THEATERBELEID BEDREIGDE THEATERS

MILIEUHINDER VETSMELTERIJ COVERELLA TE LEBBEKE

GEMEENTELIJKE BEPLANTINGSVERORDENING

KOSTENVERDELING BESCHERMDE MONUMENTEN ERKENDE EREDIENST,
SEMINARIES, PASTORIEËN

DIJKDOORBRAAK BOS VAN AA TE ZEMST

ECOLOGISCHE ASPECTEN AANLEG A-24

WIJZIGING EN AANVULLING HUISVESTINGSCODE

COMMERCIEËLE VESTIGINGEN IN HET BUITENLAND

Inhoud

Nr. 1 16 oktober 1984

Berichten van verhindering, blz. 1

Opening van de zitting 1984-1985, blz. 1

Rouwhulde, blz. 1

Boodschappen, blz. 1

Onderzoek naar de taalgroep, blz. 1

Benoeming van het Vast Bureau, blz. 2

Toespraak van de Voorzitter, blz. 2

Motie van orde

Regeling van de werkzaamheden, blz. 4
Spreker : de heer J. Van Elewycck

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 5

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 5

Voorstellen van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 5

Verslag

Indiening, blz. 6

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 6

Jaarverslagen

Indiening, blz. 6

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 6

Moties van orde

Voorstellen tot het verlenen van voorrang in commissie, blz. 6

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, J. Van Elewycck, G. Verhaegen

Samenstelling van commissies

Wijzigingen onder de vaste en de plaatsvervangende leden, blz. 7

Dringende vraag (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer E. Beysen tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de huisvestingsproblemen van de Rijksmuziekacademie Antwerpen en de gevolgen voor de leerlingen, blz. 8

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer M. Olivier tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de BRT-berichtgeving in verband met de viering te Kortrijk van de zaligverklaring van Broeder Isidoor, blz. 9

Regeling van de werkzaamheden, blz. 9

Vragen (R.v.O. art. 66) (Voortzetting)

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onder-

wijs, over de giftige lading van een in het Kempens Kanaal te Lommel gemeerd rivierverschip, blz. 9

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer E. Beysen tot de heer K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de TV-berichtgeving en de objectiviteit van de BRT

Hoofdlijke stemming, blz. 10

Sprekers : de heren L. Van den Bossche, G. Verhaegen

Voorstel van resolutie van de heer M. Capoen C.S. betreffende de herziening van het gewestplan Ieper-Poperinge ter schrapping van het tracé van de autoweg Pecq-Armentières - 268 (1983-1984) - Nr. 1

Voorstel tot het verlenen van voorrang in commissie en stemming, blz. 11

Spreker : de heer M. Capoen

Voorstel van resolutie van de heren J. Van Elewycck en L. Van den Bossche betreffende een mediaconventie - 280 (1983-1984) - Nr. 1

Voorstel tot het verlenen van voorrang in commissie en stemming, blz. 12

Spreker : de heer A. De Beul

Samenstelling van een commissie

Oprichting, blz. 12

Sprekers : de heren A. De Beul, G. Verhaegen

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Van Elewycck tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen beleid van de Vlaamse Executieve, blz. 13

Sprekers : de heren J. Van Elewycck, E. Beysen, P. Van Grembergen, J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, G. Verhaegen, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid

Indiening van moties, blz. 27

Regeling van de werkzaamheden, blz. 27

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer D. Vervaeet tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden, over het ondernemerschaps, sociaal en achterhaald systeem van de gemeentelijke verhaalbelastingverordeningen, blz. 27

Sprekers : de heren D. Vervaeet, V. Vanderheyden, M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden

Dringende vragen (R.v.O. art. 66,5)

Indiening, blz. 31

Regeling van de werkzaamheden, blz. 31

Rechtzetting, blz. 3 1

Nr. 2

18 oktober 1984

Berichten van verhindering, blz. 33

Boodschappen, blz. 33

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste leden, blz. 33

Dringende vragen (R.v.O. art. 66,5)

Dringende vraag van de heer I. Van Belle tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, over de mogelijke sluiting van een ziekenhuis te Eeklo, blz. 33

Dringende vraag van mevrouw C. Smitt tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, over de criteria die werden gehanteerd voor de toekenning van een scanner aan het nieuwe ziekenhuis te Tongeren, blz. 34

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, en de heer H. Schiltz, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de verantwoordelijkheid en de actiemogelijkheden van de Vlaamse Executieve betreffende de Kempense Steenkoolmijnen, blz. 35

Sprekers : de heer L. Vanvelthoven, mevrouw M. Van den Poel-Welkenhuysen, de heren R. Vandekerckhove, L. Dhoore, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, de heren W. Claes, J. Gabriëls, H. Schiltz, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting

Interpellatie van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de bijdrage van de ondernemingen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de toepassing van de verplichte bijdragen die opgelegd worden aan de bedrijven ter financiering van de zuivering van de oppervlaktewateren en de gevolgen hiervan op de tewerkstelling, blz. 47

Sprekers : de heren T. Kelchtermans, A. Denys, J. Caudron, J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs

Indiening van moties, blz. 57

Interpellatie van de heer F. Van Steenkis-

te tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het theaterbeleid en meer bepaald de aan een aantal bedreigde theaters gerichte brief, blz. 58

Sprekers : de heren F. Van Steenkiste, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, W. Desaeeyere

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de door de vetsmelterij Coverla te Lebbeke begane lozingsvertredingen en de door dat bedrijf veroorzaakte lawaai- en reukhinder, blz. 64

Sprekers : de heren J. De Mol, J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Natuurbehoud, over de gemeentelijke bouwverordening en inzonderheid de beplantingsverordening, blz. 68

Sprekers : de heren J. De Mol, P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Natuurbehoud

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Indiening, blz. 71

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 71

Regeling van de werkzaamheden, blz. 72

Nr. 3 30 oktober 1984 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 73

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 73

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 73

Verslag

Indiening, blz. 73

Beraadslaging van de Vlaamse Executieve

Indiening, blz. 73

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Indiening, blz. 74

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 74

Mededelingen van de Voorzitter

Wijziging in een verwijzing naar commissie, blz. 74

Belangenconflict, blz. 74

Samenstelling van een commissie

Wijziging onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 74

Vraag (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de door het Bestuur voor Sociaal-Cultureel werk toegepaste subsidie-reglementering betreffende door organisaties voor vormingswerk in verenigingsverband in Nederland georganiseerde activiteiten, blz. 74

Regeling van de werkzaamheden, blz. 76

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de dringende noodzakelijkheid van een krachtig beleid inzake werklozenbegeleiding, blz. 76

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, J. Ansoms, Minister G. Geens

Ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode - 259 (1983-1984) - Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking, blz. 82

Sprekers : de heren E. Flamant, verslaggever, J. Van Elewycyk

Regeling van de werkzaamheden, blz. 87

Nr. 4 30 oktober 1984 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 89

Ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode - 259 (1983-1984) - Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 89

Sprekers : de heren A. Coppieters, J. De Mol, W. Taelman, L. Van den Bossche, Minister Buchmann

Artikelsgewijze bespreking, blz. 101

Sprekers : de heer J. Van Elewycyk, Minister Buchmann

Ontwerp van decreet houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën - 271 (1983-1984) - Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 104

Spreker : de heer O. Van den Broeck, verslaggever

Artikelsgewijze bespreking, blz. 104

Dringende vraag (R.v.O. art. 66,5)

Dringende vraag van de heer D. Vervaeke tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de verantwoordelijkheid en de maatregelen in verband met de overstromingen ten gevolge van een dijkdoorbraak in het bos van Aa te Zemst, blz. 104

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Gabriels tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de ecologisch-ruimtelijke aspecten bij het aanleggen van de A 24, blz. 105

Sprekers : de heren J. Gabriels, T. Kelchtermans, Minister P. Akkermans

Ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode - 259 (1983-1984) - Nrs. 1 tot 6

Hoofdelijke stemming, blz. 111

Spreker : de heer L. Van den Bossche

Ontwerp van decreet houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën - 271 (1983-1984) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 112

Spreker : de heer W. Seeuws

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer J. Van Elewycyk tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen beleid van de Vlaamse Executieve

Hoofdelijke stemming, blz. 113

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de bijdrage van de ondernemingen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen en van de interpellatie van de heer A. Denys tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de toepassing van de verplichte bijdragen die opgelegd worden aan de bedrijven ter financiering van de zuivering van de oppervlaktewateren en de gevolgen hiervan op de tewerkstelling

Hoofdelijke stemming, blz. 114

Sprekers : de heren A. Denys, J. Van Elewycyk

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer G. Geens, Voorzitter van de

Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Vlaamse Executieve, blz. 116

Sprekers : de heren N. De Batselier, M. Olivier, A. Denys, Minister G. Geens

Indiening van moties, blz. 127

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het aangekondigd initiatief om Vlaamse commerciële vestigingen in het buitenland op te richten, blz. 127

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, E. Beysen, J. Valkeniers, Minister

G. Geens

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 133

Regeling van de werkzaamheden, blz. 133

4e vergadering

Dinsdag 30 oktober 1984
Middagvergadering

VOORZITTER : de heer J. Pede

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

G. Marmenout, G. Sprockeels, R. Vannieuwenhuyze, R. Van Steenkiste ; gezondheidsredenen.

R. Declercq, A. Steverlynck, M. Van Puymbroeck, J. Verniers ; buitenslands.

V. Anciaux, E. Bockstal, H. Suykerbuyk, J. Thys, I. Van Belle ; ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode

— 259 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking (Voortzetting)

De Voorzitter : Aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode.

De heer Coppieters heeft het woord.

De heer A. Coppieters (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, wij moeten ons vandaag uitspreken over een ontwerp dat een belangrijke sector van de huisvesting beheerst en in de nabije toekomst zeer ingrijpend zal werken op het systeem waardoor aan de gewone minderbemiddelde burger een woning ter beschikking zal worden gesteld. Wij zullen daaraan een aantal beschouwingen wijden.

Vooraf echter wens ik toch enkele woorden te zeggen over de in de Commissie gevolgde procedure.

Ik wens mijn voldoening uit te spreken over de wijze waarop de Minister met de Commissie heeft samengewerkt. Inderdaad, wij hebben te allen tijde, vanaf de eerste vergadering, echt de kans gekregen, niet alleen onze mening te zeggen over het ingediend ontwerp, maar mee te werken aan de opbouw ervan, artikel per artikel, idee per idee.

Wij hebben eveneens bij alle commissieleden, van welke partij ook, een zeer objectieve benadering kunnen waarnemen. Het mag worden gezegd dat zowel op juridisch als op sociaal, economisch en financieel vlak ongetwijfeld een waardevolle inbreng is geleverd zodat het ontwerp, zoals het uiteindelijk aan deze vergadering wordt voorgelegd, aanzienlijke verbeteringen heeft ondergaan. Wij willen daarvoor de Minister bedanken. Door de innoverende wijze waarop hij zijn ontwerp in de Commissie heeft laten bespreken heeft hij blijk gegeven van een democratische ingesteldheid die

wij graag onderstrepen en toejuichen.

Nochtans is er hier niet alleen procedureel van innovatie sprake, maar ook naar de inhoud toe stellen wij zeer ingrijpende wijzigingen vast in het mechanisme van de sociale woningbouw. Deze wijzigingen zullen erop uitlopen dat de rol van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en die van de erkende vennootschappen in de toekomst als het ware wordt herleid tot die van tussenkomsten, en dat geleidelijk aan private personen en instellingen in hun plaats zullen treden, zodat er in zekere zin van privatisering kan worden gesproken. Het ontbreekt blijkbaar niet aan durf en vindingrijkheid bij de Minister en evenmin aan nieuwe ideeën. Het is dan ook begrijpelijk dat dergelijke hervormingen nogal wat weerstand hebben opgeroepen.

Ik wil mij niet scharen aan de zijde van degenen die elke verandering afweren of bestrijden, veelal uit vrees voor het onbekende of voor het gevaar dat eigen, gevestigde posities zouden kunnen aangetast worden. Want ook al hebben zij gelijk dat niet alle veranderingen of vernieuwingen verbeteringen zijn en dat men verworvenheden niet moet prijsgeven voor vernieuwingen die nog niets bewezen hebben, toch mogen ze niet blind zijn voor het feit dat de sociale huisvesting in een doodlopende straat is terechtgekomen, of beter gezegd in een bodemloze put, waar ze op eigen kracht en met de oude vertrouwde middelen nooit uitkomt.

Iedereen die met de sector vertrouwd is weet dat het stelsel van de **prefinan-**

PW-Volksvertegenwoordiger E. Flamant, verslaggever over het decreet-Huisvestingscode, met (voor hem) de heer F. Grootjans (PVV)

ciering niet meer houdbaar is voor de gemeenschap, dat de lasten ervan de beschikbare middelen ver overschrijden en van jaar tot jaar zwaarder doorwegen op de gewestbegroting zodat, of men het graag heeft of niet, noodzakelijk kerwijze zonder nieuwe bronnen, de sociale huisvesting ten dode is opgeschreven

Zich obstinaat blijven verzetten tegen vernieuwing van het financieringsstelsel is dus vechten tegen de bierkaai, met als resultaat dat de minder begoeden overgeleverd worden aan de private huursector met als toevlucht de honderdduizenden krotwoningen die nu, gelukkig meer en meer,

leeglopen. Er is dus geen andere uitweg dan het inschakelen van andere organismen, andere beleggers, rekening houdend met de mogelijkheden en voorwaarden die daaraan verbonden zijn. Dat is ten slotte ook de draagwijdte van het voorliggend ontwerp van decreet, namelijk de sociale woningbouw voortaan beroep te laten doen op institutionele en bonafide beleggers, mits hen garanties te bieden dat hun investeringen goede investeringen zijn, die zij als beheerders kunnen verantwoorden.

De gelden zouden dus niet langer door bemiddeling van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting ter

beschikking gesteld worden en de erkende vennootschappen worden ook geen eigenaar meer van de werven en verwerven er dus ook geen patrimonium meer uit. Deze omwenteling, hoe onafwendbaar ze ook moge zijn, is niettemin zo belangrijk dat ze enkel mits een zeer grondig onderzoek en mits een heel gamma van voorwaarden kan aanvaard worden. Na verloop van tijd immers zal ze de huisvestingsvoorwaarden van meer dan 10 procent van onze bevolking in handen hebben.

Men begrijpe dus de nogal diepgaande analyses die wij tijdens de commissievergaderingen hebben gemaakt en die geleid hebben tot verregaande aanpassingen van het ontwerp-decreet.

Onze fractie zal dit ontwerp van decreet steunen, omdat het vooral nog de enige uitweg is. Maar er blijven ernstige vragen en problemen waaraan ik nu toch een aantal beschouwingen wens te wijden.

Vooraleer evenwel het nieuwe systeem in zijn afzonderlijke bestanddelen te bespreken, wil ik, ten aanzien van de algemene strekking ervan, een paar bedenkingen kwijt.

Het is de bedoeling dat nieuwe beleggers alleen voor nieuwbouw zouden worden ingeschakeld, beginnend met een financiering van een vijfhonderdtal woningen, die dan geleidelijk aan zouden worden opgedreven tot 5.000 woningen per jaar. Wij kunnen het ermee eens zijn dat voorzichtig wordt te werk gegaan, dat men zich niet onverhoeds en overijld in het onbekende stort. Nochtans meen ik dat iedereen ervan overtuigd is dat dergelijk aantal en dergelijke voorzieningen niet zullen volstaan om de woningnood in ons land te keer te gaan.

Op dit ogenblik stellen wij reeds vast dat de laatste tellingen van het Nationaal Instituut voor Huisvesting, waarbij nieuwe peilingen naar het woningbestand in Vlaanderen werden gedaan, opzienbarend maar ook verontwaardigend zijn. Zij leren ons dat er momenteel 364.584 woningen van minder goede kwaliteit en 308.810 woningen van slechte kwaliteit bestaan, waaronder 90.000 die alleen nog goed zijn voor de sloophamer.

Coppieters

Het is duidelijk dat, wanneer men een dergelijke situatie wil oplossen de nieuwbouw van een maximale hoeveelheid van 5.000 woningen per jaar niet zal volstaan. Ik hoop dat de Minister dat ook zal willen inzien en, wanneer het systeem zou blijken geschikt te zijn, toch naar mogelijkheden zou zoeken om het aantal op te voeren.

Tweede bedenking : de erkende vennootschappen zullen de aanvragers zijn van de financiering. Zij zullen dus zelf het initiatief moeten nemen. Zal men daarvan een wedloop laten maken ? Zal men de kredieten toespelen aan die maatschappijen, die de beste woordvoerders en de beste contacten hebben ? Of zal rekening worden gehouden met de behoeften die zich per gewest en per streek aftekenen ? In dat verband wens ik opnieuw te verwijzen naar de jongste resultaten van de tellingen van het Nationaal Instituut voor de Huisvesting.

Men is geneigd te denken dat er alleen woningnood is in de Provincie Limburg.

Is het u bekend — en de cijfers zijn ter zake opzienbarend — dat in Oost-Vlaanderen van 1972 tot 1982 het aantal slechte woningen, die alleen nog door een harde sanering te redden zijn, gestegen is van 16,42 procent naar 24,53 procent, hoofdzakelijk omwille van de ouderdom van die woningen ?

Meerdere enquêtes werden gedaan naar het woningbestand en de kwaliteit ervan. Heel dikwijls zijn de resultaten van een kwalitatieve telling misleidend of verdoezelend ten aanzien van de kern van het probleem. Ik zal u een voorbeeld geven. Er zijn peilingen die zich uitsluitend bezighouden met het nakijken en het optekenen van de voorzieningen in de woningen, op het gebied van sanitair, badkameren, keukenuitrusting, isolatie enzovoort. Het is een bekend feit en het treedt met elke telling meer en meer naar voren, dat gezien de wooncultuur van de laatste twintig jaar, heel wat bewoners — huurders, maar vaak ook eigenaars — zich bij de saneringswerken uitsluitend hebben beperkt tot het installeren van een badkamer of

een keuken en een WC met spoeling. Maar, bij de enquêtes, die alleen de uitrusting van de woningen onderzoeken wordt dan vastgesteld dat de kwaliteit van de woningen in Vlaanderen veel is verbeterd. Er staat dan zwart op wit dat er zo veel percent woningen zijn met goede uitrusting, terwijl de waarheid is dat men gedurende 10 à 15 jaar de echte problemen van verval heeft verdoezeld, en nu komen in versneld tempo de gebreken van de woning zelf aan het licht.

Eén vierde van de woningen in Oost-Vlaanderen verkeren thans in bijna verkrotte toestand, wat zij ook aan uitrusting mogen bezitten. Het bewijs van de verloederding van het woningbestand, zoals ik dat vorig jaar reeds heb uiteengezet, is daarmee geleverd. Wij moeten daar de nodige aandacht voor hebben.

De Minister heeft ons ook medegedeeld dat naast het nieuwe systeem, waarmee wij kunnen akkoord gaan tot op zekere hoogte, mits een aantal waarborgen, nog volgens de klassieke financiering kan worden gebouwd, maar dan gedebudgetteerd.

In de Commissie verklaarde hij dat gebudgetteerde middelen rechtstreeks ter beschikking komen van de Nationale Maatschappij van de Huisvesting voor het realiseren van projecten.

Ik heb daarover enkele vragen waarop ik graag een duidelijk antwoord zou krijgen.

Ten eerste, in welke verhouding zal die financiering staan ten opzichte van de tussenkomsten in huurlast van de erkende vennootschappen tegenover de nieuwe beleggers. Met andere woorden, hoeveel zal men aan tussenkomsten in huurlast bij het nieuwe systeem krijgen en hoeveel zal voor kleinere projecten langs de begroting om, ter beschikking komen ? Gaat dit in harde begrotingscijfers kunnen worden vertaald ?

Ten tweede, zullen die middelen door de Nationale Maatschappij van de Huisvesting aan de erkende vennootschappen worden doorgespeeld onder de vorm van bouwtoelagen of huurtussenkomsten ? Hoe belangrijk dat is blijkt uit de derde vraag.

Zullen, in geval van bouwtoelagen, de erkende vennootschappen dezelfde toewijzings- en huurberekeningsformules moeten toepassen als in het nieuwe systeem ? Zo ja, is dat dan werkelijk houdbaar ? Bedenk maar hoe groot de welvaartverschillen zijn van streek tot streek en dus de verschillen in betaalmogelijkheden van de ene streek tot de andere. Het gevolg zou kunnen zijn dat bepaalde maatschappijen in economisch achtergebleven gebieden, gedoemd zijn om te verdwijnen. Ik vraag hiervoor bijzondere aandacht, want de verschillende systemen kunnen leiden tot discriminatie, of de erkende vennootschappen in gevaar brengen.

Ook het systeem van debudgettering baart ons zorgen. Het kan natuurlijk gedurende een bepaalde tijd de problemen die aan de financiering verbonden zijn, verdoezelen, maar men stapelt de lasten op door ze voor zich uit te schuiven. Men zal uiteindelijk een oplossing moeten vinden binnen de eerstkomende jaren en met de middelen waarover wij beschikken.

Die debudgettering kan ons trouwens ook tijdelijk doen vergeten dat de Vlaamse Gemeenschap eisende partij is ten aanzien van de nationale Regering, aangezien onze inspanningen tot stimulering van de bouwsector onder verscheidene belastingvormen in de schatkist van de nationale Regering terecht komen en niet of onvoldoende naar de gewestbegroting worden gerestitueerd.

De jongste tijd verheugen wij ons erover dat wij door een aantal inspanningen op het gebied van de verhoging van de bouwpremie en inzake stimulering van de saneringspremie werkelijk ernstige resultaten boeken. De financiële baten daarvan komen echter in de schatkist terecht. Daaraan moet iets worden gedaan. Welnu, wanneer men te veel lasten debudgetteert, blijft het verschijnsel als het ware onder de oppervlakte en zijn wij er ons niet van bewust dat wij op dat gebied serieuze eisen hebben te stellen.

Er werd ons medegedeeld dat de renovatie en de saneringsinspanningen eveneens volgens de klassieke financiering moeten gebeuren.

Mijnheer de Minister, ik zou willen

Coppieters

vernemen of u voldoende aandacht en stuwkracht zult opbrengen om hiervoor een ernstig budget te laten uitrekken.

Volgens de laatste tellingen dienen in Vlaanderen 583.394 woningen te worden gesaneerd, zelfs indien wij geen rekening houden met de 90.000 woningen die moeten worden gesloopt. Als wij er 20 jaar willen over doen om die woningen gezond te maken, dan betekent dat 29.168 woningen die jaarlijks dienen te worden gesaneerd.

Ook al zijn de private saneringen een onverhoopt succes, toch zullen zij nooit het peil bereiken dat nodig is om dat probleem te keren. Er zal dus ook moeten worden gedacht aan grotere stimulansen voor de erkende vennootschappen, door meer kredieten ter beschikking te stellen. Nu reeds stellen wij vast — en dit is natuurlijk het domein van een andere Minister, maar uiteindelijk heeft het ook betrekking op de huisvestingssector — dat het tempo waarmee de middelen voor de stadsrenovatie en de stadsherwaarderingsgebieden ter beschikking komen, al te traag is. Indien diezelfde geest ook de algemene sanering zou bezielen — en ik zou bijna durven zeggen zou vertragen — dan zullen de problemen alleen maar groter worden en mettertijd helemaal onoplosbaar zijn.

Mijnheer de Minister, geachte collega's, thans wens ik over te gaan tot een gedetailleerd onderzoek van het nieuwe stelsel van de institutionele en de bona fide beleggers.

Eerder schematisch wens ik enkele details op de voorgrond te plaatsen.

Ten eerste, wat de financieringswijze betreft kunnen nieuwe beleggers in binnen- en buitenland worden aange trokken. Deze nieuwe beleggers zullen in ons land in sociale woninggroepen investeren en zullen op die manier eigenaar worden van behoorlijke woningpanden. Daarvoor zullen zij contractuele, bij akte vastgelegde waarborgen krijgen waardoor hen een goede opbrengst wordt gegarandeerd, die uiteindelijk ten laste van het Vlaamse Gewest zou kunnen komen. Het Vlaamse Gewest moet namelijk

het verschil bijpassen tussen enerzijds de mogelijkheden van de erkende vennootschappen, en anderzijds, de huur of het rendement dat de belegger normaal van zijn investering mag verwachten.

Dit is een totaal nieuw systeem waarbij toch ernstige bekommernissen rijzen.

De Minister zegt — en wij geloven dat hij het oprecht meent — dat de beleggers met open boeken zullen moeten werken om een controle van de kostprijs mogelijk te maken. Maar, daarbij zegt hij ook dat zij de architect zullen aanduiden en dat zij met eigen aannemers moeten kunnen werken. Op dit laatste aspect kom ik later meer in detail terug. Ik wil nu al zeggen dat een dergelijke werkwijze, onzes inziens, serieuze gevaren inhoudt. Hoe licht kan men daarin frauderen. Bijvoorbeeld, personeel inschrijven dat misschien elders werkt en materialen aantekenen die op andere werven of voor andere doeleinden zijn geleverd.

Er rijst daarbij een bij komende vraag. Hoe kan men buitenlandse investeerders ernstig op hun boekhouding controleren ? Het is mij niet duidelijk. Misschien heeft de Minister daar een oplossing voor. Wij zullen met aandacht luisteren naar zijn uitleg.

Zal er bij de berekening van de lasten voor de beleggers, ook rekening worden gehouden met het feit dat zij na termijn een patrimonium overhouden ? Men zegt dat na 30 à 40 jaar de onderhoudslast van een woning vrijwel even hoog is als het bedrag dat die woning nog zou opbrengen bij verkoop. Tot nog toe is dat echter nooit bewezen.

Als de woning, als het patrimonium volledig afgeschreven is en de woning wordt verder verhuurd, hoe gaat men dan de berekening verder doen ? Wat gebeurt er als de termijn ten einde is en om een of andere reden de eigenaar niet tot verkoop overgaat, omdat, bijvoorbeeld, de markt niet gunstig is, wat vaak zal voorkomen en hij verder in het systeem door bemiddeling van erkende vennootschappen gaat verhuren ? Gaat men dan maatregelen nemen om te voorkomen dat het een louter winstgevende activiteit wordt, al kunnen wij begrijpen dat een beleg-

ger van zijn kant ook moet weten waar hij aan toe is vooraleer inspanningen te leveren ?

Het aan de beleggers verzekerde huurbedrag zal worden geactualiseerd. Er bestaan verscheidene indexen om in de immobiliënsector te actualiseren. Wij hebben het daar in de Commissie uitvoerig over gehad. Ons komt het voor — ik meen mij te herinneren dat de Minister ons daarin is gevolgd, maar ik hoorde hem dit graag op de tribune herhalen — dat de index die door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting wordt toegepast inzake actualisering eigenlijk de meest verantwoorde is. Mijnheer de Minister, hebben wij dat juist geïnterpreteerd en kunt u ons dat hier bevestigen want wij zijn van oordeel dat de actualiseringscoëfficiënt van een belegging, door private instellingen gedaan, niet louter door private instellingen mag worden gekozen.

Kan de Minister ons ook verzekeren dat de lasten die door de erkende vennootschappen moeten gedragen worden, en dus uiteindelijk door de huurders, niet hoger zullen zijn dan in het huidige systeem ? Ik weet dat de Minister dit in de Commissie heeft beloofd en hij zal ongetwijfeld de goedheid hebben dat hier te herhalen want dit is een zorg die alle erkende vennootschappen zaakvoerders en beheerders ernstig bezighoudt.

Wat zal er gebeuren met de huurlasten in de eindperiode van het contract, wanneer de woningen meer en meer kunnen leegvallen omdat ondertussen de opzegperiode is ingetreden ? Het zal een heel moeilijke tijd worden voor de erkende bouwvennootschappen. Zal er op de één of andere manier een opvangsysteem tot stand gebracht worden, zodanig dat de eventuele last daarvan over nieuwe werven en nieuwe woninggroepen kan worden gespreid of zullen die maatschappijen van dit systeem het slachtoffer worden als de belegger op een bepaald ogenblik oordeelt dat hij de woning gaat verkopen en die beslissing ook aan de huurder laat betekenen.

Ten slotte moet het ons ook van het hart dat het wellicht onvoorzichtig is geweest over al te concrete cijfers te

Coppieters

spreken inzake de **rendementspercentages** die zouden moeten verzekerd worden aan de institutionele beleggers. Ik weet dat dit misschien het gevolg is van ons systeem, waarin men de Minister over elk onderwerp van naadje tot draadje uitvraagt, zodanig dat hij verplicht wordt gegevens prijs te geven die hij misschien beter voor zich had gehouden. Ik ben mij daarvan bewust en het is een zorg die mij bezighoudt. Wij hebben bepaalde zaken bekend gemaakt vooraleer de onderhandelingen in een definitieve fase traden. Beschikt de Minister over middelen om het belang daarvan toch niet te zwaar te laten doorwegen op de uitslag van de onderhandelingen met de beleggers ?

Een tweede gedeelte handelt over de keuze van de beleggers. Er werd gesproken over institutionele beleggers. Deze groep werd naderhand uitgebreid met bona fide beleggers. Graag hadden wij vernomen of er criteria kunnen worden opgesteld en gehanteerd om uit te maken wie er bona fide beleggers zijn en of bepaalde organen er uiteindelijk een oordeel over moeten geven. Of kunnen de erkende vennootschappen zo maar contacten opnemen met beleggers waarvan zij denken dat het bona fide beleggers zijn, zonder dat daarvoor voldoende waarborgen voorhanden zijn. Ik zei daarnet al dat de aanvragen zullen moeten uitgaan van de erkende vennootschappen die de onderhandelingen moeten voeren. Dit zal natuurlijk gebeuren onder de voogdij van de Nationale Maatschappij die haar rol moet blijven spelen als **behoeder** van de algemene sociale huisvesting. Die onderhandelingen zullen gebeuren op basis van type-contracten maar er zou gepoogd worden de concurrentie te doen spelen tussen de beleggers. Wie kiest dan de beleggers en wat als de beleggers onderling de pot verdelen ? Het aantal beleggers dat in aanmerking komt is misschien niet **on**overzichtelijk en als het wel overzichtelijk is, welke middelen staan er dan ter beschikking om te voorkomen dat zij onderling afspraken maken om mekaar niet de duivel aan te doen, om **mekaars** opbrengsten niet naar beneden te duwen ? Dit kunnen ze door de

interesten en het rendement vast te stellen in onderling overleg. Het is een probleem waarvoor, naar ik hoop, de Minister een oplossing zal vinden. Ik meen dat grote werkzaamheid vereist blijft.

Er werd ook gezegd dat diegenen die de financiële middelen aanbrenge de nodige garanties moeten bieden voor de goede afloop. Dat zou bij contract worden vastgelegd, onder de vorm van inschrijvingen bij de hypotheekbewaarder. De vraag blijft open wat er moet gebeuren zolang de werf niet is voltooid en de aannemer bijvoorbeeld vroegtijdig failliet gaat. Hoe zal dan de kostprijs worden berekend ten opzichte van de maatschappij ? Misschien kan de Minister ons daar uitsluitel over geven ?

Een derde element van de nieuwe situatie betreft de huurovereenkomsten, in het bijzonder wat betreft de termijn. Er werd gedacht aan 27 jaar minimum. Zoals u weet pleiten wij voor een minimumtermijn van 35 jaar omdat die beter overeenstemt met de reële afschrijvingstermijnen op fiscaal gebied. Ik dank de Minister reeds op voorhand voor de aandacht die hij hieraan zal besteden. Ook voor de problemen bij beëindiging van het contract moeten een aantal maatregelen worden overwogen.

De belegger zal op het einde van de termijn kunnen verkopen. Welke zal de opzegperiode zijn om de maatschappijen op voorhand te verwittigen. Wij weten dat er werd afgesproken optierecht te geven aan de huurders, aan de erkende vennootschappen en aan de Nationale Maatschappij, op basis van een officieel geschatte waarde. Veronderstel echter dat de woning niet wordt gekocht en dat de belegger van oordeel is dat de markt niet goed ligt om globaal te verkopen. Kan er dan geen systeem worden gevonden waarbij de sociale huur onder dezelfde voorwaarden wordt verlengd, bijvoorbeeld telkens met een termijn van 9 jaar. Dit moet haalbaar zijn, aangezien het ook in de voorafgaande periode mogelijk was een lange termijn te voorzien.

Indien de verkoop wel gebeurt, maar aan andere particulieren dan de huurders — dat kan immers op het einde

van de termijn — welke zullen dan de rechten van de huurder zijn als de nieuwe eigenaar zijn woning niet zelf onmiddellijk betreft ? Het kan immers gebeuren dat één of andere ondernemer een bepaalde wijk wel geschikt vindt en ze koopt. Hij kan een twintigtal huizen zeer geschikt vinden. Wordt er dan aan de huurzekerheid gedacht ? Welke instantie zal daarover oordelen ? Dit probleem kan nu natuurlijk niet onmiddellijk worden opgelost, maar op een bepaald ogenblik zal het wel rijzen.

Het vierde onderdeel betreft het onderhoud.

De belegger is zeker van zijn inkomen, maar dit kan hem in de verleiding brengen het onderhoud te verwaarlozen als hij daar zelf verantwoordelijk voor is, omdat hij toch gedurende 35 jaar zeker is van het inkomen dat hem bij contract is toegezegd.

Wij menen dat de enige veilige weg — en we hebben dat ook in de Commissie gezegd — zou zijn dat het grote onderhoud wordt overgedragen aan de erkende vennootschap met een billijk procent van de huuropbrengst. Er dient rekening te worden gehouden met controle, inningslast van huur, enzovoort. De Minister meent dat dit overeenstemt met 7,66 procent van de reële huuropbrengst over 30 à 40 jaar.

Anderen noemen andere cijfers. Wij zullen ons in dit debat daarover niet concreet uitspreken, maar een eerlijk en objectief onderzoek zou dan toch wel ter zake gepast zijn, zodanig dat de maatschappijen zich niet in een avontuur moeten storten en geen risico's nemen die niet te dragen zijn. Er moet trouwens bij het bepalen van dat percentage voor de onderhoudskosten, ook rekening gehouden worden met de inningslasten van de huur enzovoorts.

Er is dan ook nog het probleem, mijnheer de Minister, van de gronden.

De situatie in verband met de inbreng, de waardebepaling, het rendement en de reserves van gronden of het aanleggen van reserves van gronden door de erkende vennootschappen zal duidelijk moeten uitgeklaard worden evenals het werkgebied zelf.

Coppieters

De belegger zou geen woningbouw mogen financieren langs andere erkende vennootschappen dan deze die in het gebied zelf werkzaam zijn.

De werkgebieden van de erkende vennootschappen dienen ten volle geëerbiedigd te worden, maar daartoe moeten ze vooraf duidelijk afgebakend worden, want hier en daar heerst op dat gebied om het zo te noemen „un flou artistique”.

Het zou toch onaanvaardbaar zijn dat de belegger de vrije keuze zou krijgen over de gronden, waarop zal moeten gebouwd worden. Vooraf zouden de gronden, die reeds in het bezit zijn van de erkende vennootschappen, moeten aangewend worden tenzij deze er zelf op staan dat zij niet worden ingeschakeld. Alleen wanneer ze zelf over de middelen beschikken om ze te bebouwen en daartoe de wens uitspreken, zou tot aankoop van andere gronden mogen overgegaan worden. Het zou dus niet mogen gebeuren dat in een bepaalde gemeente een belegger zelf de grond kan uitkiezen en dat de maatschappijen, die daar over grondreserves beschikken, ermee blijven zitten. Op één of andere manier zouden daarover garanties moeten worden gegeven.

De inbreng van deze gronden zou juridisch vertaald en bedrijfseconomisch moeten verrekend worden in de kostprijsbepaling van de te bouwen panden, **zoniet** zou dit een **verarming** van de maatschappijen betekenen, die vaak op die gronden nog zware aflossingen hebben te doen.

Er blijft ook nog het probleem van de erfpacht en het recht van opstal dat niet helemaal is opgelost en waarover heel wat te zeggen valt. In de toekomst zal dat ook op de één of andere manier moeten worden opgelost.

Er zijn **OCMW's**, gemeentebesturen, maatschappijen, die bereid zijn gronden over een lange termijn ter beschikking te stellen zonder **onmiddellijke** betaling.

Inzake het systeem van recht van opstal en het systeem van de erfpacht staan wij daar met een probleem van „**décalage**”, de termijn tussen het recht op de grond en het recht op de

gebouwen zelf. Er zou moeten uitgemakt worden hoe deze termijnen op elkaar moeten inspelen of aan elkaar moeten aangepast worden.

Het volgende punt betreft de bouwwerken, de architect en de aannemer.

Zoals de Minister het stelt zal de belegger zelf het concept van de bouw bepalen, weliswaar rekening houdend met een aantal voorwaarden die door de NMH en de erkende vennootschappen kunnen gesteld worden, zal hij ook zelf de architect kunnen aanduiden, mits er geen veto tegen de titularis wordt uitgesproken door de NMH en de erkende vennootschappen, — wat zeer moeilijk is — en zal hij zelf de aannemer kunnen aanduiden, zonder aanbesteding, indien hij ten minste belangen heeft in een firma die zich met **gelij** kaardige opdrachten bezighoudt. Dit alles lijkt ons van het goede teveel en geeft bovendien blijk van enerzijds een verregaand wantrouwen ten opzichte van de NMH en haar erkende vennootschappen, en van een te roekeloos vertrouwen in de **bona fide** beleggers.

Dat hier en daar vernieuwing in de wij kop bouw en in de vormgeving mag gebracht worden, zal niemand betwisten, maar men mag het nut van een zestigjarige ervaring, door de NM opgedaan, niet blindelings inruilen tegen nieuwlichterij die nog alles te bewijzen heeft. Het risico wordt bovendien niet gedragen door de belegger, maar door de erkende vennootschappen en de Vlaamse Gemeenschap, die over de hele duur van het contract een rendabele huuropbrengst moeten verzekeren. We pleiten dus meer voor de formule waarbij de erkende vennootschappen de structuur van de wijk bepalen, in overleg met de belegger, en natuurlijk mits de goedkeuring van de voogdijinstanties, ook op gebied van stedebouw en openbare voorzieningen. Het lijkt ons dus meer aangewezen dat ook de architect in **gemeenschappelijk** overleg wordt aangeduid en niet uitsluitend door de belegger.

Voorts hebben wij bezwaren van deontologische aard tegen de aanduiding van de aannemer door de belegger in onderhandse opdracht.

Het argument, dat van een belegger moeilijk kan verwacht worden dat hij

geld investeert in een **bouwwerf** als hij geen voorkeursbehandeling mag geven aan de eigen bouwfirma, is geen gezond argument en ruikt naar protectionisme dat in deze niet gerechtvaardigd is. Anders zou het zijn wanneer de belegger zelf de woningen zou moeten betalen, zelf de woningen zou moeten verhuren en zelf voor de eventuele miskleunen en tekorten zou moeten opdraaien. Dat is hier echter niet het geval.

De belegger zelf loopt geen enkel risico. Zijn investering wordt aan kostprijs aangerekend en het rendement ervan vooraf vastgelegd en door de Vlaamse Regering voor 100 procent gewaarborgd. Alleen de Vlaamse Regering en de erkende vennootschappen lopen dus de risico's. Dat is een eerste reden waarom geen voorkeurbehandeling toegelaten mag worden.

Een tweede reden is dat deze werkwijze de concurrentie uitschakelt, het monopolie over groepsbouw in handen kan spelen van grote financiële groepen en dus het initiatief van kleinere of zelfstandige aannemers in de kiem kan smoren.

Een derde reden is dat ze gaat leiden tot prijsvervalsing en prijsstijging want de uitgekozen of bevoordeelde firma's hebben geen enkele reden meer om de prijs zo nauw mogelijk te berekenen en hun werkmethodes dus zoveel mogelijk te rationaliseren en te verbeteren, aangezien ze toch zeker zijn van de opdracht.

Een laatste reden ten slotte waarom wij deze voorkeurbehandeling niet kunnen aanvaarden, is dat ze aanleiding kan geven tot fraude. Wanneer zowel de aannemer als de architect in handen zijn of verbonden zijn met de belegger — die echter niet zelf de rekening moet betalen — zou de verleiding groot kunnen zijn om denkbeeldige uitgaven in te schrijven, hetzij voor personeel, hetzij voor leveringen, en deze aan te rekenen ook wanneer ze niet effectief voor die woningen zijn gebeurd.

Naar onze mening moet bijgevolg de voorkeur worden gegeven aan een openbare aanbesteding, onder degelijke controle, waarin naast de prijs ook de kwaliteit van de uitvoering en de waarborg voor een goede vol-

Coppieters

tooiing invloed uitoefenen. Indien de firma, waarin de belegger belangen heeft, daarbij niet aan bod komt, moet ze dringend haar structuur, haar werkmethodes en haar rationaliteit herzien en niet vragen dat de markt zich aan haar aanpast.

Ik concludeer. Wij hebben naar aanleiding van dit ontwerp een aantal beschouwingen geformuleerd die ook de zorg moeten uitmaken van de Minister. Wij staan achter die wijzigingen van de Huisvestingscode, omdat ze nodig zijn om de sociale woningbouw uit het slop te halen en nieuwe kansen te geven. Ik zei het al : er is geen andere weg. Die nieuwe weg mag echter niet blindelings worden ingeslagen en gevolgd. Er moeten voldoende bakens worden uitgezet om niet te verdwalen. Er moeten veiligheidsvoorwaarden ingebouwd worden om ongelukken te voorkomen. Men mag geen avonturen tegemoetgaan met de sociale huisvesting, die honderdduizenden gezinnen zal moeten herbergen.

De Minister heeft beloofd de typecontracten aan de Commissie voor te leggen vooraleer met de contracten te starten. Wij zijn zeker van de goede trouw van de Minister en twijfelen er niet aan dat hij zijn woord gestand zal blijven. Om die reden zullen wij graag de aanpassing van de Huisvestingscode goedkeuren. Wij kijken wel met spanning uit naar de typecontracten die wij verwachten in de volgende vergadering van de Commissie. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, dit ontwerp van decreet hangt samen met de schuldenlast van het huidige financieringsstelsel ; als gevolg van de enorme schuldenlast werden de investeringen van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, NMH, tot een minimum beperkt. De prefinanciering sloppte het grootste deel van het te besteden budget op terwijl van de nieuwe investeringen slechts een deel beschikbaar was. Vanuit deze vaststelling wordt in dit ontwerp geopteerd voor een nieuwe financieringswijze. Hierbij zou de

prefinanciering worden beperkt en op langere termijn zelfs voorlopig verdwijnen. Om nieuwe investeringen mogelijk te maken en terzelfdertijd de prefinanciering volledig terug te dringen, werd geopteerd om andere — dan de normale — financiers bij nieuwe investeringen te betrekken. Op deze wijze zouden beleggers kunnen participeren in het investeringsprogramma ; de gebouwde woningen zouden dan aan de erkende maatschappij en, tegen vooraf bepaalde percentages ter beschikking worden gesteld. De erkende maatschappijen voor sociale woningbouw zouden dan de verdere verhuring voor hun rekening nemen. De beleggers dienen binnen de door de NMH gestelde voorwaarden woningen af te leveren.

De bespreking van het ontwerp van decreet in de Commissie gebeurde op een bewonderenswaardige constructieve wijze. Zowel bij de besprekingen in de Commissie als in de bijzondere werkgroep viel zowaar oppositie als meerderheid moeilijk te onderscheiden. Naast deze interessante samenwerking moet vooral het werk gelooft worden van de heren Van Elewyck en Van Den Bossche ; vanuit hun ervaring en geschraagd door het werk van technici, hebben ze de bespreking van dit ontwerp ruim boven het bemiddelde niveau getild.

Niettegenstaande vele opmerkingen en kritieken voor een deel opgevangen zijn in de Commissie, stellen zich nog een aantal vragen over de filosofie en de toepassing van dit ontwerp-decreet. Men zou zich bij een oppervlakkig lezing van de voorgestelde artikelen kunnen akkoord verklaren met de voorgestelde wijzigingen, maar de memorie van toelichting maant reeds aan tot voorzichtigheid. Immers, de voorgestelde wijzigingen lijken onschuldiger dan ze in werkelijkheid zijn. Via deze artikelen en inzonder „artikel 96bis, § 3” wordt de traditionele werkwijze ten aanzien van de sociale woningbouw drastisch gewijzigd. Het eigen investeringsprogramma van de NMH wordt beperkt en grotendeels in handen gelegd van beleggers. Ver van hiertegen ideologische bezwaren aan te voeren moet men toch de vraag stellen in welke mate de sociale woningbouwmaatschappijen nog sociaal zullen zijn en blijven. Het

systeem van beleggers kan ingegeven zijn door een financiële argumentatie maar toch blijven er vragen over deze nieuwe financieringswijze. Het komt tevens eigenaardig voor waarom het decreet enkel de doelstellingen van de NMH en niet van de NLM wijzigt. Uiteraard is de financiering van de NLM anders ; maar de fusie van deze maatschappijen wordt reeds lang aangekondigd en het lijkt dan ook maar normaal ook hier een zekere uniformiteit na te streven. Velen betreuren het dat het ontwerp zich beperkt tot een wijziging van een deel van de Huisvestingscode. We menen dat een oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij met een aangepaste Huisvestingscode dringend noodzakelijk is ; het samenbrengen van de NMH en de NLM is hiertoe een dringende noodzaak. Het volledig federaliseren en integreren van deze maatschappijen in een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij dringt zich dan ook op.

Op dit ontwerp van decreet werden in de Commissie, en zullen bij de algemene bespreking, tal van opmerkingen gemaakt worden. We zullen ons beperken tot de relatie van dit ontwerp met de ruimtelijke ordening. Men zou kunnen stellen dat de weerslag van dit ontwerp op de ruimtelijke ordening niet groter of kleiner is dan dit vroeger het geval was. Niets is echter minder waar. Bij vorige gelegenheden hebben we reeds gewezen op het totaal naast elkaar bestaan van deze twee beleidsuitwerkingen. Het huisvestingsbeleid wordt herleid tot een subsidiëringssysteem, daar waar het enerzijds een ondersteuningsbeleid moet zijn en anderzijds het eigen beleidskenmerken heeft. Dit ontwerp maakt de kloof tussen huisvestingsbeleid en ruimtelijk beleid nog groter. De Minister heeft immers gesteld dat slechts „op insitutionele beleggers zal beroep gedaan worden voor nieuwbouw en niet voor projecten inzake renovatie”. Men hoeft over niet veel verbeelding te beschikken om de concurrentie tussen nieuw- en vernieuwbouw te zien herleiden tot een louter opteren voor nieuwbouw. Nu het ruimtelijk beleid — eindelijk — in woorden — gericht wordt op een breedingsbeleid, wordt dit duidelijk doorkruist door dit huisvestingsbe-

De Mol

leid. Het is zonneklaar dat de nieuwbouw vooral in de woonuitbreidingsgebieden zal gebeuren ; een verder belasten van de open ruimte wordt hiermee in de hand gewerkt. Men kan hiertegen opwerpen dat vernieuwbouw nog altijd kan ; alleen zal het praktisch erg moeilijk worden om tegen nieuwbouw op te tornen. Terzeldertijd zullen de nieuwbouwprojecten enkel toegestaan worden wanneer de noodzaak blijkt. Alleen zijn het de bouwmaatschappij en van de NMH die deze noodzaak moeten bepalen. We pleiten hier nogmaals voor een specifiek huisvestingsbeleid. Dit huisvestingsbeleid moet stoelen op een spreidingsbeleid. De opmaak van dit spreidingsbeleid moet in directe samenwerking gebeuren met de Minister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud. De opmaak van het „Structuurplan Vlaanderen” komt totaal in ‘t gedrang indien men willekeurig nieuwbouwprojecten zal toestaan. Dit wordt in feite bevestigd door een antwoord in de Commissie, verstrekt door de Minister : „De Gemeenschapsminister deelt mee dat de bezitters van sociale gronden over een reserve van 2.300 hectaren beschikken. Voor de maatschappijen die over reserves beschikken moeten deze uiteraard eerst benut worden op voorwaarde evenwel dat deze maatschappijen het bewijs leveren dat er vraag is naar woningen”. Eenieder die hiermee te maken heeft, weet dat er niets eenvoudiger is dan de noodzaak hiervan te bewijzen en daarvoor cijfermatige gegevens voor te leggen.

Concreet komt het erop neer dat, los van het ruimtelijk beleid, delen van de open ruimte zullen worden aangesneden. Vermoedelijk oordelen een aantal mensen dat dit ruimtelijk aspect niet erg veel te maken heeft met dit ontwerp van decreet.

Mijnheer de Minister, wij hopen u van het tegendeel te hebben overtuigd. We pleiten nogmaals voor het beklemtonen, vanuit uw beleidsbevoegdheid, van het inbreidingsbeleid. Het past in deze optiek te pleiten voor vernieuwbouw. De ongelijke concurrentie tussen vernieuw- en nieuwbouw wordt door dit ontwerp duide-

lijk versterkt. We pleiten dan ook voor het beheersen van de vernieuwbouw. Een spreidingsbeleid is hiertoe een onmisbaar beleidselement. We zouden het op prijs stellen indien u er zich niet van afmaakt door te stellen dat dit uw bevoegdheid niet is. Huisvestingsbeleid is méér dan premies en woningbouw. Dit decreet zal een geweldige impact op de ruimte voor gevolg hebben, een spreidingsbeleid gebaseerd op een hiërarchie, vormt hiertoe het enig valabel beleidsantwoord.

Mijnheer de Minister, we menen dat nog veel vragen rond dit ontwerp-decreet blijven hangen. We hebben hier tevens gepoogd een ander facet van het huisvestingsbeleid te belichten. Een relatie die niet alleen vergeten wordt, maar tevens, dat hebben wij bij vorige gelegenheden meegemaakt, ontkend wordt. We hebben hier aange-toond, via de bespreking van dit decreet dat huisvestingsbeleid en ruimtelijk beleid duidelijk wat met elkaar te maken hebben. Het hoeft nauwelijks beklemtoond te worden dat een op elkaar afstemmen dringend noodzakelijk is. Dit ontwerp-decreet negeert totaal deze beleidsverbondenheid. Op deze wijze zal dit decreet de verdere verloederung van onze ruimte in de hand werken. **(Applaus bij de VU en de SP)**

De Voorzitter : De heer Taelman heeft het woord.

De heer W. Taelman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, waarde collega's, in navolging van datgene wat de collega verslaggever Flamant van de Commissie Huisvesting heeft aangebracht omtrent het verloop van de werkzaamheden die geleid hebben tot het voorliggend ontwerp, hou ik eraan vooreerst ook te wijzen op de nuttige en vooral positieve wijze van samenwerking binnen de Commissie bij het tot stand brengen van de juridische basis voor het invoeren van een alternatief financierings-systeem van de sociale huisvestings-sector.

Geplaatst voor het invoeren van een nieuwe financieringsopvatting werd ruimte gelaten een tal van suggesties en voorstellen, die tot doel hadden een beter geheel uit te bouwen, aan bod te laten komen.

Ik meen dan ook te kunnen stellen

dat, alhoewel wij de invoering van het nieuwe stelsel reeds vroeger hadden verwacht, het ontwerp-decreet de weergave is van wat wij als nieuwe aanpak binnen de sociale huursector volledig kunnen onderschrijven.

Inderdaad wordt hierbij de mogelijkheid geopend in een periode van ernstige budgettaire moeilijkheden ook te beantwoorden aan een bestaande vraag naar sociale woningen in het bijzonder.

Binnen onze liberale opvatting dat eenieder recht heeft op een gezonde en aan zijn noden aangepaste woning, wens ik hierbij een suppletief karakter van de sociale woningbouw te benadrukken.

Dit suppletief karakter mag echter in geen geval afbreuk doen aan het principe dat zij, die ongewild niet bij machte zijn een gezonde of aangepaste woning te betrekken, binnen voor hen aanvaardbare financiële normen aanspraak moeten kunnen maken op een sociaal aanvaardbare woning. De sociale woningbouw als dusdanig dient te beantwoorden aan de werkelijke noden inzake de te huisvesten minder begoeden. De budgettaire problematiek van het Vlaamse Gewest stelt een dubbel probleem op het sociale vlak. Door de noodzaak tot inbinden van de investeringsprogramma's wordt rechtstreeks het ter beschikking stellen van sociale huurwoningen in het gedrang gebracht en kan als dusdanig niet volhoudend worden ingegaan op het tegemoetkomen aan de werkelijke sociale noden.

Het inbinden van de investeringsprogramma's als gevolg van de gekende problematiek bleef echter even sociaal noodzakelijk omdat, mijns inziens terecht, de vraag kan worden gesteld of het sociaal te verantwoorden blijft woningen ter beschikking te stellen op basis van een financieringswijze die enorm verstrekkende gevolgen heeft en die dreigt iedere vorm van gelijk welk beleid voor het Gewest en voor de toekomst onmogelijk te maken.

Ik kan er mij dan ook enkel over verheugen dat wij geplaatst worden voor de mogelijkheid van invoering van een alternatieve financieringswijze, waarbij de private sector nauwer

Taelman

wordt betrokken en vooral waarbij, tegen financieel haalbare voorwaarden voor de gemeenschap, aan de noden van de gerechtigden zal kunnen tegemoet gekomen worden.

Het ontwerp voorziet tevens in de mogelijkheid van aankoop van de ter beschikking gestelde woningen. Deze mogelijkheid beantwoordt, wat ons betreft, aan een dubbele bijkomende bekommernis :

- enerzijds zal zij ten dele en verder de Gewestbegroting ontlasten ;
- anderzijds — en vooral — biedt zij het perspectief uit hoofde van de sociaal gerechtigden over te gaan tot eigendomsvenerving die ook voor hen moet mogelijk zijn.

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, tijdens de bespreking van het ontwerp-decreet in de Commissie Huisvesting heb ik erop gewezen dat er bij het uitbouwen van het nieuwe financieringsstelsel moest voor gewaakt worden dat geen dusdanige reglementering werd uitgewerkt die per definitie zij die wensen in te gaan op het nieuwe stelsel zou afschrikken. Deze bekommernis is ingegeven omwille van het feit dat, geplaatst voor de uitdaging van een alternatief financieringsstelsel, alle betrokken partij en er moeten kunnen en durven op inspelen.

Het geheel moet kunnen geconcretiseerd worden in een overeenkomst tussen alle betrokken partijen met vrijwaring van hun respectievelijke belangen, dit met als hoofdperspectief het voldoen aan de noden van de sociaal gerechtigden binnen financieel haalbare normen voor de gemeenschap.

Mede met het uitwerken van een mijns inziens goede en stevige sociale juridische basis bestaande uit de voorliggende wijzigingen van de Huisvestingscode hebt u, mijnheer de Gemeenschapsminister, ons ook de garantie geleverd de Commissie Huisvesting over het verloop en de totstandkoming van de contracten in te lichten.

Het geheel van de opvatting ter zake laat mij dan ook toe namens onze frac-

tie aan te kondigen dat wij het voorliggend ontwerp zullen goedkeuren. **(Applaus bij de PVV)**

De Voonitter : De heer Van den Bosche heeft het woord.

De heer L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, waarde collega's, voorafgaandelijk wens ik mij wel degelijk aan te sluiten bij datgene wat hier vóór mij vanop deze tribune is gezegd. Ik meen dat de Commissie en de commissiewerkzaamheden een voorbeeld zijn geweest van hoe in een Parlement kan worden gewerkt. Het heeft mij verheugd in deze Commissie te mogen meewerken, weliswaar geen lid zijnde van de Commissie, maar de vriendelijke verhouding tussen de commissarissen — en zelfs de oppositionele commissarissen zoals ik, die karakterieel graag oppositioeneel zijn — en de Minister was derwijze goed dat werken bijna een vreugde was. Bovendien meen ik dat de wijze waarop inhoudelijk werd samengewerkt — en ik kom straks op datgene wat ons in dit decreet scheidt — voortreffelijk was. Er is wel een niet onaardig verschil tussen uw filosofie en de onze, ook wat dit decreet betreft. Niettegenstaande datgene wat ons scheidt, zijn wij technisch en inhoudelijk erin geslaagd van gedachten te wisselen en het ontwerp van decreet uiteindelijk in de Commissie te wijzigen, dit in een uitermate opbouwende sfeer. Ik dank hiervoor de Minister en zijn medewerkers : ook voor de humor die zij gelukkig naar de Commissie hebben meegebracht, humor die al te veel ontbreekt. Iedereen wil zich al te veel „au sérieux” nemen, denkend dat als hij zich „au sérieux” neemt, hij ook serieus is. Ik dank de Minister voor het feit dat hij deze coöperatie heeft aanvaard en de Commissie met hem.

Zoals gezegd, is er natuurlijk een en ander dat ons scheidt, omdat hoe dan ook dit ontwerp van decreet dat nu voorligt in feite een betekenisvolle, politieke wending neemt, waarbij men de financiering van de sociale huisvesting in grote mate privatiseert. Ik meen dat zulks te principiële titel verkeerd is. Mijn fractie heeft dit ook van in den beginne gesteld. Wij hebben ook bij de stemming in de Commissie herhaald dat wij ons niet ak-

koord kunnen verklaren en dat dit ons scheidt van de Minister en van het ontwerp.

Ik meen dat sociale huisvesting hoe dan ook een gemeenschapsopdracht is, zelfs met beperkt budgettaire middelen. In feite is het de Gemeenschap die aangaande de financiering het nodige moet doen. Ik moet eraan toevoegen dat, met het voorgestelde systeem, de Gemeenschap toch in grote mate zal blijven financieren. Enige tijd geleden las ik een artikel in „Trends” waaruit blijkt dat bij voorbeeld een maatschappij zoals Leas-Invest in dit decreet is geïnteresseerd om te participeren als niet-institutionele belegger. Leas-Invest is een leasing maatschappij gefinancierd door General Petrofina, BBL en NIM. In feite gaat een privé-maatschappij, gedeeltelijk gefinancierd door de overheid, uiteindelijk dus niet-institutionele belegger worden. Dit is een eigenaardig fenomeen : enerzijds privatiseert u, en anderzijds antwoordt het privé door op de markt komen met gedeeltelijk het geld van de overheid. Dat is een voorbeeld van de toch wel slechte ordening in dit ontwerp.

De ganse techniek bestaat erin bij de financiering van de investering in feite tot een soort staatswaarborg te komen. In het geval van de sociale woningbouw die ons nu bezighoudt, is die zogenaamde staatswaarborg niet geldig voor de ganse operatie, maar wel geldig op het vlak van de verzekerde opbrengst. Dat lijkt me dan uiteindelijk niets anders te zijn dan een verkapte lening. Zuiver technocratisch stel ik mij trouwens de vraag of een gewone debudgettering niet goedkoper voor de Vlaamse overheid zou uitval len. Ik stel enkel de vraag ; ik heb er op heden geen exact en zeker antwoord op. Mijn vrees is echter dat het antwoord ja zou kunnen zijn. Dat is wat ons scheidt. Dat is de reden waarom wij dit decreet ten gronde niet kunnen goedkeuren. Voor het overige is er in dit decreet zeer veel gewijzigd, wat het voor ons meer aanvaardbaar maakt dan bij het begin. Daarom zal mijn fractie niet tegen dit decreet, zoals het thans voorligt, stemmen. Maar evenmin voor.

Vervolgens, mijnheer de Minister,

Van den Bossche

wens ik een aantal vragen bondig naar voren te brengen.

In de Commissie was er een discussie over de afbakening van de nationale bevoegdheden en de bevoegdheden van deze Raad inzake huisvesting. Ik meen dat daarop een klaar antwoord kan worden gegeven. Ik wens daartoe bij te dragen door vanop deze tribune een aantal elementen op een rijtje te zetten.

De huisvestingsmaatschappij sluit in deze materie een huurovereenkomst met de sociale huurder. Deze huurovereenkomst wordt in principe beheerst door het gemene recht, het Burgerlijk Wetboek. Het Burgerlijk Wetboek blijft nationale materie, maar via de implied powers kan het Gewest materies van burgerlijk recht, in domeinen waar het bevoegd is, met name de sociale huisvesting, naar zich toe trekken.

Wanneer het Gewest dat doet, kan de nationale wetgever de gewestelijke reglementering niet meer wijzigen. Dit moet duidelijk zijn : zolang het Gewest dat niet doet blijft het gemene recht spelen ; brengt de nationale wetgever wijzigingen aan in dat gemene recht, dan zijn, bij gebrek aan reglementaire of decretale bepalingen van het Gewest zelf, deze gewijzigde bepalingen geldig voor de sociale woningbouw.

Ik denk dat deze redenering conform is met de redenering die minister Gol in de Nationale Kamer, ter gelegenheid van de laatste huurwet, volgde. Bijgevolg betekent dit dat, in de mate dat u in een reglementaire bepaling — die u waarschijnlijk zal nemen — afwijkt van de waarborgregeling, u dat inderdaad kan. Daarover was in de Commissie discussie gerezen. Mijns inziens, behoort dit wel degelijk tot uw bevoegdheid ; er kan geen discussie zijn inzake de geldigheid van een dergelijke beslissing.

Vervolgens kom ik tot de tekst zelf van het voorliggend decreet, meer bepaald punt 9. Daarin spreekt u van „ten voordele van haar erkende vennootschappen of ten voordele van zichzelf huur- en welkdanige overeen-

komsten ten bezwarende titel betreffende onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen dienstig voor bewoning, onder meer de vestiging van erfpacht of het recht van opstal, af te sluiten.”

Ik blijf erbij : een dergelijk artikel is zeer breed in zijn juridisch omschrijving, het is de facto niet negatief; alles zal afhangen van de inhoud die daaraan wordt gegeven. Wanneer ik als sociale woningbouwmaatschappij een huurovereenkomst afsluit, zal het budgettaire effect afhangen van wat in de huurovereenkomst is bepaald. Daarin wordt vastgelegd wat ik als huur betaal, wat mijn bijkomende verplichtingen, mijn onderhoudsverplichtingen zijn. Indien de eigenaar zijn onderhoudsverplichtingen op mij afwentelt, zal mijn reële huurprijs uiteindelijk worden bepaald enerzijds, via de huur en anderzijds, via bestedingen uit eigen middelen, herstellingen allerhande, die normaliter ten laste van de verhuurder vallen. In die zin kan de totale last sterk verschillen. Ik denk dat dat het belangrijke element van het decreet zal worden met name te kijken welke de type-overeenkomsten zijn die u zal opleggen of welke het „carcan” zal worden dat u aan de desbetreffende maatschappij en voor sociale woningen zal opleggen.

Persoonlijk gaf ik er de voorkeur aan dat in het decreet zelf één en ander over deze materie had gestaan, en dat dus de grote punten in het decreet zouden opgenomen zijn. Ik weet dat er ook tegenargumenten kunnen worden aangehaald. Wij staan vandaag in feite voor een soort contract dat wij aangaan waarvan wij niet echt de inhoud kennen. Al naargelang wat zal worden ingevuld, maakt dat veel verschil. Ook daar vestig ik uw aandacht op en wil ik u waarschuwen zowel voor de erfpacht als voor het recht van opstal. De realiteit is dat beide juridische constructies de jongste tijd zowat in onbruik zijn geraakt, maar een tweede realiteit betreffende beiden is dat respectievelijk in het ene geval-erfpacht-het artikel 2 het enige artikel is van de wet van 10 januari 1824 waarvan niet kan worden afgeweken en dat wat het recht van opstal betreft het artikel 4 het enige artikel is waarvan niet kan worden afgeweken. In

beide gevallen betreffen deze artikelen de tijdsduur. In het geval van de erfpacht mag het minimum 27 jaar en maximum 99 jaar duren terwijl inzake het recht van opstal er een maximumtermijn van 50 jaar is. Voor het overige is het allemaal suppletief recht waarvan men bij overeenkomst kan afwijken. Dus daar is het net zoals bij de huur en wordt de belangrijkste vraag deze naar de inhoud. Wat gaat u uiteindelijk als „carcan” in deze opleggenaan de maatschappijen. Dat zal bepalend zijn voor het gevolg ervan in de werkelijkheid. Dit is uiterst belangrijk op termijn omdat de prijzen die de maatschappijen zullen moeten betalen, datgene wat uiteindelijk in hun balans aan kostprijs voor een gebouw zal komen, zich zal weerspiegelen in wat uiteindelijk aan de huurder als huurprijs zal worden gevraagd. Ik blijf bij mijn fundamentele bedenking dat wij daar op heden geen zicht op hebben en dat wij niet weten of wij vandaag niet een achterdeur openen waardoor een spiraal van huurprijsverhoging ontstaat die derwijze ver kan gaan dat op een bepaald ogenblik de huurprijzen in de sociale woning te hoog worden om aan hun doel te beantwoorden. De Regering zal dan opnieuw verplicht zijn, zij het langs Vlaamse kant, om tussen te komen en als het ware huursubsidies te geven. Dan zijn wij natuurlijk nog verder van huis. De voorgehouden budgettaire besparing wordt dan negatief.

— *Mevrouw G. Devos, Eerste Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op.*

Als de spiraal zo ver gaat dat wij gedwongen worden, om het woord „sociale woning” nog enigszins inhoud te geven, hun subsidies te verstrekken dan geven wij natuurlijk op twee lijnen geld uit terwijl wij dit geld beter zouden hebben gebruikt om zelf te investeren. Ik wil ook wat dit betreft voor de toekomst waarschuwen.

Voor het overige moet ik u zeggen dat ik hoop, en daarmee wens ik mijn uiteenzetting af te sluiten, dat dit niet het laatste decreet is dat wij op het vlak van de sociale woningen zullen goedkeuren omdat nog een aantal zaken belangrijker zijn dan men tot op heden schijnt te vermoeden. Ik verwijs onder meer naar de rechten en de

Van den Bossche

verplichtingen van de huurder en de verhuurder die in de nationale wetgeving vrij stringent zijn vastgelegd voor de privé-huurder. Zij geven nu nog in het nationale Parlement aanleiding tot vrij grote betwistingen. Zal de wet „Gol” worden gewijzigd of niet ?

Wat de sociale huur betreft moet ik u eerlijk zeggen dat wij ter zake ver van huis zijn, behalve in het Brusselse Gewest waar op een bepaald ogenblik een reglementaire beschikking is gekomen die naar mijn mening, zonder dat ik deze tot en met de komma onderschrijf, een uiterst voorbeeldige beschikking is.

Ik denk dat we aan Vlaamse zijde dezelfde richting uit moeten. Ik geloof dat het bijna onhoudbaar en zeker onverdedigbaar is om enerzijds voor de gewone huurder een aantal zaken te eisen zoals huurzekerheid of woonzekerheid en, anderzijds, voor de sociale huurder, die per definitie kwetsbaarder is, de ganse woonzekerheid af te schaffen. Ik geloof dat we minstens een gelijkaardige inspanning moeten doen. Persoonlijk heb ik hieromtrent een voorstel van decreet ingediend. Men kan de discussie stellen over het feit of deze beslissing gewoon moet uitgaan van de Executieve of moet vervat zijn in een decreet van de Vlaamse Raad. Ik wens dat tot op heden in het midden te laten. Ik geloof alleen dat we inzake de rechten en verplichtingen van respectievelijk de bouwmaatschappijen en de sociale huurder onze conclusies moeten trekken uit datgene wat we zelf vrijwillig voor de privé-huurder hebben vastgelegd in het Burgerlijk Wetboek.

Ook werden reeds voorstellen van decreet ingediend in de Commissie in verband met de toegang tot een sociale woning. Ik denk hier ondermeer aan de voorstellen die zowel de heer Somers als ik zelf hebben ingediend. Ook daar moeten we zo snel mogelijk duidelijkheid brengen omdat het niet goed is dat de toegang tot een sociale woning alleen maar zou afhangen van de goodwill van één of andere voorzitter, ondervoorzitter of lid van de Raad van Bestuur van dergelijke maatschappij. Ik weet wel dat stringente regelingen tot en met niet te verwezen-

lijken zijn en waarschijnlijk ook niet-leefbaar.

Belangrijk is enerzijds te voorzien op welke manier voorangsregelen ontstaan, dit wil zeggen wie eerst en wie laatst aan de bak komt en, anderzijds, een soort controle te bepalen, want het heeft geen enkele zin te stipuleren dat sommige personen meer recht hebben dan andere op toegang tot een sociale woning wanneer daarnaast niet ingeschreven is op welke wijze die personen kunnen controleren of hun recht wel degelijk werd gerespecteerd.

Mijnheer de Minister, tot besluit deel ik u mee dat mijn fractie dit voorstel van decreet niet zal goedkeuren omdat wij het met de fundamentele lijnen van de privatisering die zich op heden voltrekt niet eens zijn. Mijn fractie zal evenmin tegen het voorstel van decreet stemmen omdat wij menen dat binnen de optie die u neemt er uiteindelijk via de samenwerking van alle commissarissen een betere tekst is ontstaan is, alhoewel hij niet strookt met onze ideeën. Wij zullen ons bij de stemming dus onthouden en verzoeken u op de andere vlakken initiatieven te nemen zodanig dat men inzake de sociale huishuur tot een geheel van maatregelen komt waarbinnen de huurder zich kan thuisvoelen en hij een aantal rechten heeft die hij dan ook kan afdwingen. **(Applaus bij de leden van de SP)**

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, vooreerst wens ik de verslaggever te danken voor zijn zeer grondig en uitgebreid verslag, dat in feite voor een groot deel reeds een antwoord is op een aantal hier gestelde vragen.

Ik wens eveneens alle leden van de Commissie Huisvesting te danken voor de wijze waarop wij hebben kunnen samenwerken om dit ontwerp aan de noden aan te passen. Verder wens ik te verwijzen naar het feit dat de leden van deze Commissie er niet voor hebben teruggedeinsd tijdens het verlof samen te komen, niet in het raam van een officiële commissievergadering, maar wel in het raam van een

werkvergadering teneinde ons in de mogelijkheid te stellen dit ontwerp-decreet vandaag verder te bespreken en eventueel goed te keuren.

Betreffende dit ontwerp-decreet werden evenwel nog een aantal vragen gesteld en een aantal bedenkingen geformuleerd. Ik wens erop te wijzen dat wij hier te maken hebben met een situatie die ons omzeggens is opgedrongen omwille van de financiële toestand van het Gewest. Ofwel niet meer bouwen, wat men in Wallonië praktisch heeft gedaan, ofwel moeten wij zoeken naar een alternatief systeem. Er is geen andere oplossing, want anders is de gehele financiële last van de sociale huisvestingssector door de Gewestbegroting gewoon niet meer te dragen. Wij hebben dan ook gemeend dat wij naar een alternatieve oplossing dienden te zoeken daar wij het sociale huisvestingsbeleid uiteraard niet kunnen en mogen afbouwen. Dat is dan ook de reden waarom wij naar de voorliggende oplossing hebben gegrepen, die ons een uitkomst biedt voor de zeer zware financiële problemen, waarmee wij worden geconfronteerd.

Door op deze wijze de financiering te laten gebeuren, garanderen wij voor de toekomst de sociale functie van de huisvesting, met name dat de huurder normalerwijze niet méér zal betalen dan vandaag het geval is en dat het Gewest zal instaan om het verschil bij te dragen tussen de remuneratie aan de beleggers en de reële door de erkende vennootschappen aan hun huurders gevraagde huurprijs.

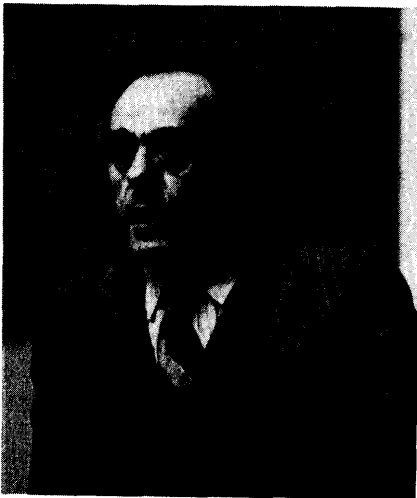
Daarbij komt het door de heer Coppieters gestelde probleem, te weten of het grote onderhoud van de woningen door de beleggers of door de erkende vennootschappen zal moeten gebeuren.

Mijnheer Coppieters, ik heb destijds in de Commissie gezegd dat ik die kwestie in het midden wenste te laten. Al naar gelang de samenstelling van bepaalde erkende vennootschappen zijn er die het onderhoud zelf doen en andere die het uitbesteden. Ik kan mij voorstellen dat de erkende vennootschappen die dat vandaag uitbesteden het evengoed via hun beleggers kunnen laten gebeuren. Laten wij dit pragmatisch benaderen. Ik kan

Buchmann

mij ook goed voorstellen dat grote erkende vennootschappen, zoals wij er verschillende kennen, die een eigen onderhoudsdienst hebben, uiteraard in het contract zullen laten vermelden dat zij zelf voor het onderhoud zullen instaan, wel ermee rekening houdend dat het ontstane financieel verschil, — waaromtrent wij een huurprijsprocent van 7 procent geciteerd hebben — en dit gebaseerd op een groot gemiddelde, moet opgespaard worden om aan de kosten van het grote onderhoud te kunnen voldoen. Dit is een aspect dat uiteraard in het contract zal moeten worden geregeld. Zo zijn er nog vele zaken, waarover de heren Coppieters, Van Elewyck en anderen hebben gesproken, die allemaal via het contract moeten worden geregeld.

Zoals ik u heb beloofd en zoals ook werd gezegd in de Commissie, zal over het contract uitvoerig worden gediscussieerd in de Commissie alvorens het aan de Nationale Maatschappij wordt voorgelegd. Wat de uitvoering betreft, is het belangrijkste ogenblik dit waarop het contract zal worden voorgelegd. Op dat moment zal eveneens tot uiting komen op welke manier wij zullen aanbesteden. Dit is

De heer A. Coppieters (CVP) zegt de steun van zijn fractie aan het decreet-Huisvestingscode toe omdat het vooralsnog de enige uitweg is

ook een bekommernis van de heer Coppieters en ik begrijp hem volkomen. Wij moeten de zaken pragmatisch bekijken, al naargelang de reactie van de maatschappijen. Ik ken maatschappijen die zelf aan kleinschalige bouw doen, om het voorzichtig uit te drukken. Is het bijvoorbeeld toegelaten dat zij met een investeerder tot een bepaald akkoord komen? Men moet de zaken zeer pragmatisch benaderen. Er moeten enkele typecontracten uitgewerkt worden, zodanig dat die problemen kunnen worden opgelost en de meest voordelige wijze van aanbesteden kan worden gevonden.

Ik verwijs even naar het verslag, waar de vraag wordt gesteld of het systeem überhaupt wel goedkoper zal zijn. In de tabel op bladzijde 5 wordt een vergelijking gemaakt van de kostprijs over 27 jaar van een duizendtal woningen gebouwd via het huidige stelsel en het nieuwe stelsel. Tegen een tussenkomst van vier procent is het driemaal goedkoper op 27 jaar. Dit bewijst dat wij er goed aan komen om van de prefinanciering af te stappen.

Mijnheer Van Elewyck, men kan met dit ontwerp andere systemen hantieren indien men dat zou willen. Wij hebben voor dit systeem gekozen omdat het ons toelaat een behoorlijke besparing te verwezenlijken; op vijftig jaar is het de helft goedkoper. Ik weet wel, men verwerft geen patrimonium, maar wat is een patrimonium waard na vijftig jaar wanneer het op gronden van een maatschappij is gebouwd. Wij staan dan even ver als wanneer men vandaag een woning bezit van zestig jaar oud die volledig moet worden gerenoveerd of worden afgebroken om een nieuwe woning te bouwen.

Ik wilde ook even terugkomen op de problematiek die door de heer Coppieters werd naar voren gebracht en tegelijkertijd een gedeeltelijk antwoord geven aan de heer De Mol, waar hij heeft gesproken over het woonpatrimonium in Vlaanderen.

Hier wordt dikwijls gezegd dat Limburg de Provincie is die het beste woonpatrimonium heeft in Vlaanderen. Dit is inderdaad juist en wel omdat het de provincie is met de jongste bevolking. In Oost-Vlaanderen is de

toestand het slechtst omdat deze provincie het minste heeft geleden van de beide oorlogen en dus een zeer oud woonpatrimonium heeft.

Wij moeten uiteraard denken aan renovatie. De saneringspremies werden behoorlijk opgetrokken en het is verheugend vast te stellen dat in 1984,54 procent meer saneringspremies werden aangevraagd dan voordien het geval was.

In dit opzicht gaan wij de goede richting uit. Met het aantal saneringspremies die wij nu uitbetalen hebben wij 40 jaar nodig om de totaliteit van het verouderd patrimonium te vernieuwen. Ik ben ervan overtuigd dat ook daar de erkende vennootschappen een taak moeten volbrengen. Trouwens, de jongste jaren reserveren wij minimum 30 procent van de investeringen voor renovatie. Dat is toch ook belangrijk, want het gaat hier toch om een behoorlijk investeringsvolume.

Inzake de stadskernvernieuwing die tot de bevoegdheid van mijn collega Akkermans behoort, werden ook een groot aantal initiatieven genomen. Als ik mij niet vergis zijn wij hier nu al aan het zestigste ontwerp. Dat wil zeggen dat ook via die weg in ruime mate aan vernieuwing zal kunnen worden gedaan.

Evenals u ben ik de mening toegedaan dat het patrimonium, dat er in bepaalde streken zeer slecht uitziet, eerst aan bod moet komen. Het is evident dat wanneer men de cijfers van een studie ter zake bekijkt er meer sanering nodig is in Oost-Vlaanderen dan in Limburg. Het spreekt eveneens vanzelf dat de maatschappijen ertoe aangezet moeten worden in de streken met het oudste patrimonium meer dan in andere te renoveren. Met uw suggesties zullen wij ongetwijfeld rekening houden.

— De heer J. Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.

Inzake de huurreglementering houden wij rekening met de bemerkingen van de heer Van den Bossche. Dienaangaande is de bespreking in de Commissie verhelderend geweest. Ook in die richting zoeken wij oplossingen die wij deze week of ten laatste

Buchmann

volgende week aan de Executieve zullen voorleggen. Aldus zullen wij aan dat probleem een oplossing kunnen geven zodanig dat de erkende vennootschappen nog tijdig kunnen worden voorgelicht inzake de nieuwe reglementering, die zij intussen, voor wat de grote lijnen betreft, reeds kennen zodat zij zich in mindere of meerdere mate hebben kunnen aanpassen. Aangezien de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting zelf advies heeft uitgebracht inzake dit besluit hebben zij er uiteraard kennis van gekregen.

Dames en heren, door de heer De Mol werd ook verwezen naar de ruimtelijke inrichting. Mijnheer De Mol, ik moet u teleurstellen, want dit behoort niet tot mijn bevoegdheid. Wij hebben een poging gedaan door het inrichten van een architectenwedstrijd, met name de WISH-wedstrijd die een reuze succes heeft gekend en waaraan er meer dan 200 architecten hebben deelgenomen. De bedoeling hiervan was op die wijze aan een zekere renovatie te doen. Het was voor een groot deel zuiver architecturaal terwijl er ook ontwerpen waren die verder strekten dan het louter architecturale.

Ik denk niet dat wij meer hadden kunnen doen zonet konden wij niet binnen onze bevoegdheden blijven.

Om te besluiten wijs ik er nogmaals op dat wij eerlang een typecontract, dat in feite de kern van de zaak zal zijn, zullen opstellen waarover wij samen in de Commissie zullen praten.

Ik zou de leden vriendelijk willen verzoeken dit ontwerp goed te keuren. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (Neen)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is nu de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, het is helemaal niet mijn bedoeling om de algemene bespreking over te doen. Ik wil er alleen even op wijzen dat wij de Minister enkele vragen hebben gesteld die voor de praktijk toch hun belang hebben. Ook voor het verslag ware het interessant dat het antwoord van de Minister in onze Handelingen wordt opgenomen.

Sommige van die vragen betreffen de voorziene regeling, bij voorbeeld voor gronden die in erfpacht verleend zijn en waar de erkende vennootschap het recht van opstal heeft. Hoe moet dat dan met het eventuele contract met de investeerder ?

Een andere vraag had betrekking op het probleem van de eventuele subsidies in het kader van de stadsvernieuwing en de financiering van het overblijvende deel sociale woningbouw.

Dat zijn twee belangrijke aangelegenheden die een antwoord verdienen. Ook voor het later hanteren van de teksten die wij thans bespreken, is een antwoord van groot belang.

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann : Mijnheer Van Elewyck, de erfpacht is steeds overdraagbaar aan de belegger mits eventuele eerbiediging van dezelfde termijn. Dan is er geen enkel probleem.

Wat de stadsherwaarderingsgebieden betreft heb ik u reeds tijdens een privé-gesprek een antwoord gegeven maar ik wil dit graag hier herhalen. Indien het ooit zo ver moest komen dat een belegger „zou” worden betrokken bij een stadsherwaarderingsproject, dan zouden de investeringen slechts 40 procent bedragen en dan zal uiteraard slechts 40 procent kunnen aan-

gerekend worden aan de erkende vennootschap. Dit wil zeggen dat de erkende vennootschap op dat ogenblik zijn basishuurprijs op een andere manier zou moeten berekenen dan dit vandaag het geval is. Dit soort probleem stelt zich bij alle stadsherwaarderingsprojecten. Waar nu collega Akkermans voor 60 procent zou tussenkomen rijst ditzelfde probleem inzake de huurregeling. Men kan dus niet hetzelfde systeem van basishuur hanteren zols dit tot hiertoe het geval is. Wij voeren hierover met collega Akkermans besprekingen om zodoende een oplossing te vinden. Deze oplossing zal dan ook gelden moest dat geval zich voordoen.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, graag een klein wederwoord tot de Minister. Dit betekent dat, indien zo'n geval zich zou voordoen, het ongetwijfeld de vennootschappen zijn die eigenaar zullen zijn van het project, want men kan zich moeilijk voorstellen dat iemand die voor 40 procent aan een investering bijdraagt, tegenover iemand die voor 60 procent bijdraagt, zich eigenaar gaat verklaren van het project.

Minister J. Buchmann : Ja, inderdaad.

De Voorzitter . Artikel 1 is aangenomen.

Artikel 2 luidt als volgt :

Artikel 2

Voor wat het Vlaamse Gewest betreft worden de volgende bepalingen van de Huisvestingscode, vastgesteld bij het koninklijk besluit van 10 december 1970, bekrachtigd bij de wet van 2 juli 1971 en gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1978 en het decreet van 16 november 1983, gewijzigd.

Deze wijzigingen zijn opgenomen in Titel III van dezelfde Huisvestingscode, waaraan een hoofdstuk X, met een enig artikel 96bis, wordt toegevoegd :

„Hoofdstuk X

Artikel 96bis

§ 1. In Titel 1, Hoofdstuk II, Afdeling 1

Voorzitter

van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 10, tweede lid, 4° vervangen als volgt :

„4° de gebouwen waarover zij een zakelijk recht heeft in te richten, te verkopen of te verhuren ; de gebouwen waarover zij een persoonlijk recht heeft te verhuren ;”

§2. In Titel 1, Hoofdstuk II, Afdeling 1 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 10, tweede lid, 8° vervangen door wat volgt :

„8° a) haar reserves af te staan aan bouwmaatschappijen tot nut van het algemeen ; ze, zonder winstbejag, rechtstreeks of door tussenkomst van een erkende maatschappij, perceels-gewijze aan particulieren te verkopen en aan de kopers, buiten de **bouwverplichting**, erfdiensbaarheden op te leggen voor het behoud van het aanzien en de functionele inrichting van de complexen ;

&) haar reserves af te staan aan bouwmaatschappijen tot nut van het algemeen ; ze zonder winstbejag, rechtstreeks of door tussenkomst van een erkende maatschappij, aan personen te verkopen of ter beschikking te stellen van dezen met het oog op de oprichting van volkswoningen beantwoordend aan alle bouwnormen en voorschriften van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en aan degenen, die er enig recht op verwerven, naast de bouwverplichting, erfdiensbaarheden op te leggen.

De oprichting van deze volkswoningen moet gebeuren in het kader van de overeenkomsten vermeld in artikel 10, tweede lid, 9° ;”

§ 3. In Titel 1, Hoofdstuk II, Afdeling 1 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 10, tweede lid, aangevuld als volgt :

„9° ten voordele van haar erkende vennootschappen of ten voordele van zichzelf huur- en welkdanige overeenkomsten ten bezwarende titel betreffende onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen dienstig voor bewoning, onder meer de vestiging van erfpacht of het recht van op-

stal, af te sluiten.

Deze overeenkomsten worden beheerst door de decretale en reglementaire bepalingen inzake sociale huisvesting.

In het kader van deze overeenkomsten verbinden de eigenaars van deze onroerende goederen of gedeelten ervan zich door een eenzijdige verkoopbelofte betreffende de genoemde onroerende goederen of gedeelten ervan ten voordele van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of van de door haar erkende vennootschappen. De termijnen en modaliteiten van eventuele lichting van deze optie door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of door de door haar erkende vennootschappen worden bepaald in vermelde overeenkomsten.

De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting legt aan de Gemeenschapsminister bevoegd voor de huisvesting de modaliteiten en de voorwaarden van de genoemde overeenkomsten ter goedkeuring voor?

§ 4. In Titel 1, Hoofdstuk II, Afdeling 1 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 13 vervangen door de volgende bepaling :

„Artikel 13

De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting verleent overeenkomstig een door de Vlaamse Executieve vast te stellen algemeen reglement, de erkenning aan de met een sociaal doel opgerichte maatschappijen die beogen :

a) de aankoop, de bouw, de verkoop, het beheer, de inhuring of verhuring van gebouwen ;

b) de aankoop van gronden, bestemd om ingericht of wederverkocht te worden met het oog op de oprichting van deze gebouwen of het aanleggen van tuinen.

De erkende vennootschappen kunnen, mits akkoord van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, hun rechten op hun grondreserves als vermeld in artikel 10, 8°, ten bezwarende titel aan derden afstaan met het

oog op de oprichting van gebouwen door derden.

Ingeval de erkenning geweigerd of ingetrokken wordt, kan de betrokken maatschappij beroep instellen bij de Vlaamse Executieve binnen de drie maanden na mededeling van de beslissing van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

De Vlaamse Executieve doet uitspraak binnen de zes maanden na de instelling van het beroep ; bij ontstentenis van uitspraak wordt het beroep ambtshalve ingewilligd.”

§ 5. In Titel 1, Hoofdstuk II, Afdeling 3 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 19 vervangen door de volgende bepaling :

„Artikel 19

Ten einde haar doel te bereiken mag elke Nationale Maatschappij alle gebouwen of onbebouwde eigendommen verkopen, verhuren, kopen, inhuren of enig ander recht op verwerven.

De verkoop van deze ‘goederen geschiedt bij openbare aanbesteding, onverminderd het in artikel 10, tweede lid, 8° bepaalde. De aan de bouwmaatschappijen tot nut van het algemeen afgestane gronden, de aan de in artikel 13, tweede lid vermelde derden ten bezwarende titel afgestane gronden, de volkswoningen en de kleine landeigendommen kunnen echter uit de hand verkocht worden.”

§ 6. 1. In Titel III, Hoofdstuk II van dezelfde Huisvestingscode worden in artikel 80 de woorden „De Koning”. vervangen door de woorden „De Vlaamse Executieve” en de woorden „De Staat” door de woorden „Het Vlaamse Gewest”.

2. In Titel III, Hoofdstuk 11 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 80, § 9, vervangen door de volgende bepaling :

„§ 9.1^o Alle bepalingen van dit artikel kunnen door de Vlaamse Executieve van toepassing verklaard worden ten bate van andere personen, optredend als bouwheer en eigenaar van volkswoningen, voor zover zij gedurende de ganse duur van de overeenkomsten

Voorzitter

vermeld in artikel 10, tweede lid, 9° alle bovenvermelde bepalingen naleven, eigenaar blijven van die gebouwen en het karakter van volkswoning ervan in stand houden.

2° Evenwel mogen deze eigenaars hun woningen verkopen uitsluitend aan personen met bescheiden inkomsten mits toestemming van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en de betrokken erkende vennootschappen en volgens de wettelijke, decretale en reglementaire voorschriften ter zake in de sociale huisvestingssector, op straffe van schadeloosstelling aan het Vlaamse Gewest, zoals zal omschreven worden in de overeenkomsten, vermeld in artikel 10, tweede lid, 9°.

3° De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, de door haar erkende vennootschappen en de in 1° en 2° hierboven genoemde eigenaars zijn verplicht hun volkswoningen te verkopen aan de kandidaat-koper, die de woning bewoont en die beantwoordt aan de wettelijke, decretale en reglementaire voorschriften geldend in de sociale huisvestingssector. In het bijzonder wordt de kandidaat-koper de verplichting opgelegd de door hem gekochte woning zelf te bewonen gedurende minimum vijf jaar.

Bij niet-naleving wordt de overtredende partij een sanctie opgelegd ten bedrage van dertig procent van de geactualiseerde kostprijs van de woning, te betalen aan het Vlaamse Gewest.

Deze verkoopverplichting is niet van toepassing voor de volkswoningen die door verkoop een recht van medeïgendom, zoals bepaald in artikel 577bis, § 11 van het Burgerlijk Wetboek, zouden meebrengen, behalve voor deze gelegen in een gebouw met maximum zes appartementen en verdeeld over ten hoogste drie woonlagen.

De modaliteiten van de hierboven omschreven verkoopverplichting en de regeling van het gedwongen medeïgendomsstatuut betreffende appartementsgebouwen, waarvan de verkopende Nationale Maatschappij

voor de Huisvesting of de door haar erkende vennootschappen oorspronkelijk individueel eigenaar waren, worden bepaald door de Vlaamse Executieve; daartoe zal deze onder meer de elementen omschrijven die dwingend in de splitsingsakte en in het reglement van medeïgendom vóór elke overeenkomst van verkoop moeten ingeschreven worden.

4° De bouwwerken en de gebouwen eigendom van de in 1° en 2° vermelde personen worden ten voordele van het Vlaamse Gewest met een contractuele hypotheek in eerste rang bezwaard ten belope van het gedeelte van de tegemoetkoming dat dit Gewest heeft gedragen in de kostprijs van de infrastructuurwerken die betrekking hebben op hun percelen of op percelen waarop zij enig recht hebben, vermeerderd met de wettelijke interessen. Deze hypotheek geldt als waarborg voor de uitvoering door de in 1° en 2° vermelde personen van alle prestaties, waartoe zij zich in de overeenkomsten vermeld in artikel 10, tweede lid, 9° verbonden hebben.

Bij vervreemding van de volkswoning aan de in 3° genoemde kandidaat-koper of aan de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of aan de door haar erkende vennootschappen wordt de hierboven vermelde hypotheek doorgehaald, na toestemming van de Vlaamse Executieve."

3. In Titel III, Hoofdstuk 11 van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 80 aangevuld met een § 10 luidend als volgt :

„§ 10. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden met betrekking tot de toepassing van dit artikel."

§ 7. In Titel III, Hoofdstuk III van dezelfde Huisvestingscode wordt een artikel 80ter ingevoegd luidend als volgt :

„Artikel 80ter

Op advies van de belanghebbende Nationale Maatschappij bepaalt de Vlaamse Executieve de toelatingsvoorwaarden om sociale huurder te worden van een volkswoning, de toewijzingsregels die door de verhuurder dienen te worden nageleefd, de con-

trole daarop en de voorwaarden waaraan de huurder van een volkswoning blijvend moet voldoen.

Op diezelfde wijze bepaalt de Vlaamse Executieve voor de sociale huurder alle huurmodaliteiten, onder meer de berekening van de huurprijs, de huurverminderingen ten laste van het Vlaamse Gewest toegekend, de bijdragen en huurlasten die naast de huurprijs op de huurder kunnen verhaald worden, de bepalingen die verplichtend in het tussen de erkende vennootschappen en de huurder af te sluiten huurcontract moeten voorkomen alsmede de sancties die aan de kandidaat-huurders en de erkende vennootschappen kunnen opgelegd worden bij niet-naleving van de bepalingen ter reglementering van het huurstelsel der volkswoningen van het Vlaamse Gewest.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve worden eveneens geregeld de voorwaarden op het gebied van gezondheid, het toezicht, het persoonlijk genot van het gebouw en de voorkoming van speculatie."

§ 8. In Titel III, Hoofdstuk IV van dezelfde Huisvestingscode wordt artikel 81 aangevuld als volgt :

„Het Vlaamse Gewest verleent zijn waarborg van goede afloop voor de uitvoering van de overeenkomsten, vermeld in artikel 10, tweede lid, 9° waartoe de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of de erkende vennootschappen zich verbonden hebben.,,

§ 9. In Titel III van dezelfde Huisvestingscode wordt in artikel 78 na het cijfer „30" het cijfer „31" ingevoegd."

— **Aangenomen.**

Artikel 3

Dit decreet treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

— **Aangenomen.**

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen om 16 uur de hoofdelijke

Voorzitter

stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor de erkende eredienst, seminaries en pastorieën
— 271 (1983-1984) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor de erkende eredienst, seminaries en pastorieën.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Van den Broeck, verslaggever, heeft het woord.

De heer O. Van den Broeck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers en geachte collega's, wat dit verslag betreft kan ik zeer kort zijn zonder de waarheid geweld aan te doen. De bespreking in de Commissie is namelijk zeer vlot verlopen, en inhoudelijk was er geen enkel twistpunt. De eindstemming heeft dat trouwens bewezen, 10 ja-stemmen bij 1 onthouding.

Het gaat hier enerzijds om een bekrachtiging van een besluit van de Vlaamse Executieve aangaande die regeling en anderzijds om een aanvulling aangezien ze niet volledig werd afgewerkt toen ze vroeger werd besproken.

Ik geloof, mijnheer de Minister, dat ik mij daar zeer gerust kan toe beperken om dit ontwerp aan de openbare vergadering te laten voorleggen.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is nu de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor de erkende eredienst, seminaries en pastorieën.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid zoals bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, wordt bekrachtigd.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

DRINGENDE VRAAG (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer D. Vervae tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de verantwoordelijkheid en de maatregelen in verband met de overstroming ten gevolge van een dijkdoorbraak in het bos van Aa te Zemst

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Vervae tot de heer Geens, Voorzitter van

de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de verantwoordelijkheid en de maatregelen in verband met de overstroming ten gevolge van een dijkdoorbraak in het bos van Aa te Zemst.

De heer Vervae heeft het woord.

De heer D. Vervae (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, tientallen woningen en hectaren landerijen vooral in de wijk Oxdonk van de gemeente Kapelle-op-den-Bos en de wijk De Stenen Molen gelegen in de deelgemeente Hombeek van de stad Mechelen zijn zaterdagochtend 27 oktober 1984 tussen vier en zeven uur overstroomd..

De bres in de dijk van de zandwinningsputten in het bos van Aa te Zemst was echter reeds een kleine meter groot op vrijdag 26 oktober 1984.

Dit laatste gegeven heb ik persoonlijk bevestigd gehoord door de bewoners tijdens mijn bezoek ter plaatse op zondag 28 oktober 1984 tussen 13 en 15 uur.

Het spreekt voor zichzelf dat ik u over deze situatie dringend de volgende vier vragen moet stellen, al was het maar om de verantwoordelijkheden correct vast te leggen.

1. Hoeveel controles over de dijksterkte werden er uitgevoerd sinds het operationeel worden van de Dienst Natuurlijke Bijkomsten en Energie en sinds de uitvaardiging van het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie van Brabant op 1 juli 1983 ? Welke zijn de resultaten ?

2. Is het inderdaad zo dat reeds op vrijdag 27 oktober 1984 een kleine bres aan te treffen was in de dijk van de zandwinningsputten ? Zo ja, wie draagt hiervoor de verantwoordelijkheid : de NV Zeekanaal, de zandwinningsexploitant, de gemeente Zemst of de Dienst Toezicht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest ?

Ik wil terloops uw aandacht vestigen op het antwoord van Minister Lenssens op mijn parlementaire vraag nummer 24 van 21 december 1982,

Vervaat

waarin onder andere de verantwoordelijkheden over de dijken werden vastgelegd.

3. Welke onmiddellijke maatregelen werden of worden er genomen om de schade aan de huizen en landerijen vast te stellen, als u weet dat vooral het soort grijsachtig, kleverig slib zich vastzette in de overstromde woningen?

4. Behoort de eventuele uitkering van schadevergoeding tot de bevoegdheid van de centrale Regering of tot deze van de Vlaamse Gemeenschap of tot beide? Quid indien de Vlaamse Gemeenschap zou optreden? Zullen er dan financiële middelen beschikbaar zijn en waar zijn deze te vinden op de begroting?

De Voorzitter · Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het gebied waar de dijkbreuk zich heeft voorgedaan staat onder het beheer van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel, een parastatale B die onder de voogdij ressorteert van de Minister van Openbare Werken. De vraag dient derhalve aan hem gericht te worden.

De dijkdoorbraak van zaterdag 27 oktober 1984 omgeeft een terrein dat opgespoten wordt met slib afkomstig van de hercalibreringswerken aan het kanaal Brussel-Willebroek. Hiervoor werden door de Vlaamse Gemeenschap twee vergunningen afgegeven : een vergunning tot het wijzigen van het reliëf op datum van 3 november 1981 en een stortvergunning op datum van 1 oktober 1984. Beide vergunningen werden verleend aan de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel.

De diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, en OVAM oefenen toezicht uit op de naleving van de voorwaarden waarvan de vergunningen afhankelijk zijn. Een rapport is hen gevraagd over de oorzaken en de omstandigheden van de dijkbreuk.

De vraag of de NV Zeekanaal en Ha-

veninrichtingen van Brussel, dan wel de onderneming die de baggerwerken uitvoert, verantwoordelijk is voor de dijkbreuk en de daardoor veroorzaakte schade zal uiteraard slechts kunnen beantwoord worden nadat het deskundig onderzoek zal zijn beëindigd.

Inmiddels worden op plaatselijk vlak de schade-aangifte van de bewoners ingezameld. De betrokken leden van de Executieve blijven het dossier met de grootste aandacht opvolgen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Gabriels tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de ecologisch-ruimtelijke aspecten bij het aanleggen van de A 24

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Gabriels tot de heer Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, over de ecologisch-ruimtelijke aspecten bij het aanleggen van de A 24.

De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op 14 februari 1984 hield ik in de Kamer van Volksvertegenwoordigers, naar aanleiding van de begroting 1984 van het Ministerie van Openbare Werken, een interpellatie over de aanleg van de Noord-Zuidverbinding. De zoveelste in de rij...

Aan de Minister werden toen tien vragen gesteld. De antwoorden gaven de mogelijkheid om in elk onderdeel van de provincie een autosnelweg te verantwoorden. Dit bracht ons tot de conclusie dat ondanks alle protesten gebrek aan financiële middelen sommige beleidsinstanties blijven voortdoen alsof er niets aan de hand is . . . En het ergerlijkste is dat werkelijk objectief gerichte studies naar de verkeers-

situatie, de economische- en sociale gevolgen van wegeaanleg ontbreken.

De reden, waarom ik me ditmaal tot u richt, mijnheer de Minister, heeft te maken met de waas van dubbelzinnigheden en tegenstrijdigheden, waarin het dossier terechtgekomen is.

Niemand van de beleidsverantwoordelijken zegt nog wat men werkelijk wil, of wie verantwoordelijk is ; iedereen kaatst de bal naar de andere partij, niemand durft nog de verantwoordelijkheid op te nemen . . . Collega Kelchtermans heeft enkele maanden geleden hier in de Vlaamse Raad geciteerd :

„Het compromis Mathot (uit 1977) bevat zoveel nadelen dat men ze onder ogen moet zien : frustratie van ethische gevoelens, aantasting van onze stoffelijke welvaart en verspilling van gemeenschapsgelden”.

Op het eerste gezicht een mooie verklaring, ware het niet dat die gevolgd werd door een pleidooi pro een Noord-Zuidverbinding zonder zich echter aan een bepaald tracé te binden... Dit gaat vanzelfsprekend niet op. Temeer daar onlangs nog een beknopt onderzoek werd gedaan naar de verkeerswaarde van de „Verlengde A-24” ; Hechtel-Zuid-Lindel door de VZW Initiatiefgroep Bevordering Milieuvriendelijk Verkeer, Sint-Niklaas, in opdracht van het Gemeentebestuur Hechtel-Eksel.

Gegevens daarvan zijn onlangs bekendgemaakt en werden u toegelicht door een afvaardiging van het Actiecomité op donderdag 18 oktober 1984... Spijtig is wel dat u enkel de woordvoerders van het Actiecomité wenste te ontvangen in plaats van de u voorgestelde delegatie, bestaande uit leden van het Actiecomité en Noord-Limburgse politici.

Wij betreuren dat, omdat dit gesprek al veel had kunnen opklaren... Want men moet weten wat men wil... Als ik er de beleidsintenties van de Vlaamse Executieve op nalees onder het hoofdstuk „Landinrichting en Natuurbehoud”, dan stelt u daar dat er dringend behoefte is aan een landinrichtings- en plattelandsbeleid dat

Gabriels

moet uitgaan van een globale en coherente visie op de ontwikkeling en de functies van het platteland.

Anders uitgedrukt : de imperatieven inzake ruimtelijke ordening, recreatie- en natuurbehoud zullen zorgvuldig afgewogen worden bij alle ingrepen in het landelijk gebied. En het is verantwoord dat daar zo te stellen, omdat de Vlaamse Executieve bevoegd is op het vlak van de ruimtelijke ordening en stedenbouw. Dit houdt ook in dat de Vlaamse Executieve verantwoordelijk is voor de **tracé-bepaling** in het gewestplan en voor de uitreiking van de bouwtoelating. Dus gaat het niet op te stellen om die en die redenen moet de weg er komen, het tracé laten we aan de bevoegde deskundigen van Openbare Werken over.

De tracé-bepaling van een autosnelweg hangt samen met een duidelijke visie op het vlak van ruimtelijke ordening in de meest brede zin van het woord en is dus op de eerste plaats te **bekijken** samen met het **verkeerstechnische** aspect. Alle ruimtelijke gegevens als open ruimten, waardevolle fauna en flora, de impact op de **leefmilieu-omgeving** in de meest brede zin moeten daarbij worden bekeken.

Nu is het duidelijk dat het vastgestelde tracé op het gewestplan, al was het dan ook 'n compromis, geen goed tracé is. Bij het opmaken van het gewestplan Neerpelt-Bree is immers met al die factoren weinig of niet rekening gehouden.

Ik sta met deze vaststelling niet alleen. De Minister van Openbare Werken geeft dit zelf toe in een nota van 23 augustus 1982 : „Uit de gewestplannen blijkt dat het tracé van de Noord-Zuidverbinding in Limburg, Lommel – E-39, ten oosten van de woonkernen van de fusiegemeenten Eksel en Hechtel verloopt. Tegen dit tracé zijn er bezwaren van **verkeerstechnische**, planologische als ecologische aard. Het woon-leefmilieu te Hechtel-Eksel zou op onaanvaardbare wijze aangetast worden”.

Deze uitspraak bewijst dat men zich moeilijk aan het tracé van het gewestplan kan houden, omdat dit te weinig

gefundeerd en onderzocht werd **des** tijds.

Trouwens, deze bezwaren werden door de Vlaamse Executieve bij het westelijk tracé volledig weerhouden en als dusdanig werd dat alternatief, dat voorgesteld wordt rond **Hechtel-Eksel**, van de tafel geveegd.

Maar indien dit zo is, stel ik me toch een aantal vragen. Van wie gaat de hervatting van de werken uit ? Van Openbare Werken ? Op basis van een bouwtoelating van 1978.

Al die jaren, die wij ook hier geïnterpelleerd hebben, zijn we voor de gek gehouden. Er was reeds in 1978 een bouwtoelating gegeven en het is deze toelating die Openbare Werken nu gebruikt heeft om de werken te laten hervatten.

Uw antwoorden en reacties op vragen, mijnheer de Minister, klinken dubbelzinnig en tegenstrijdig. U pleitte immers in juni nog – en dat juich ik ten zeerste toe – voor een diepgaand onderzoek, terwijl de bouwtoelating van de momenteel aan de gang zijnde verwoesting : Overpelt, er reeds was van 1978. Politiek van voldongen feiten ? Verklaringen weggeven om de achterban en de goegemeente te sussen en intussen maar laten voortboeren.

Ik wens hierbij niet op details in te gaan, evenmin wens ik alle argumenten, die vanuit ruimtelijk, ecologisch standpunt van belang zijn, te herhalen.

Duidelijk is en blijft, en ik heb dit reeds herhaalde malen in dit halfroed benadrukt : Limburg heeft geen enkele behoefte noch aan een Noord-Zuidverbinding, noch aan een verkapte A-24.

Daarom blijft het trouwens uiterst merkwaardig dat de werken toch hervat werden, ondanks onder meer uw belofte van studie. Ik neem aan dat dit buiten uw bevoegdheid valt, maar de gevolgen zijn er.

En beweren dat die werken niets te maken hebben met het oostelijk of westelijk tracé rond Hechtel is te goedkoop.

Een handvol voorstanders willen het

project toch doordrukken, alle logica over economische rentabiliteit negerend, tegen de zin van de plaatselijke bevolking opererend, met veronachtzaming van alle economische bezwaren en tegen alle verkeerstechnische redelijkheid in.

Of het nu westelijk of oostelijk is, beide oplossingen, in zoverre men hier van oplossing kan spreken, hebben evenveel ellende om het lijf.

Mijnheer de Minister, ik stel het volgende voor, ondanks het onheil dat nu al weer geschied is – en u moet eens terugkomen naar Limburg om nu te bekijken wat er aan verwoestingen in Overpelt werd aangericht – dat u geen enkele bouwvergunning meer afgeeft en dat alles bevroren wordt zoals het in uw bevoegdheid ligt. Laten betijen is alle zinnige argumenten over boord gooien en zondigen tegen beter weten in. Dan zullen ook partijgenoten wat meer kunnen beweren dat zij er ook niet voor zijn. Hier moet klare wijn geschonken worden. Voortleven in de huidige verwarring kan niet langer.

Men hoopt dat wel, maar toch even volgende bedenkingen :

– diegenen, die er nu meer dan ooit afstand van nemen, hebben er destijds als beheerder in de Intercommunale E-39 ijverig voor gepleit en zelfs voor de uitvoering van het volledig rasterplan ;

– diegenen, die er nu afstand van willen nemen, hebben steeds op alle niveaus, provincie, Kamer en Senaat, en Vlaamse Raad, begrotingen van intercommunales of van Openbare Werken goedgekeurd, waarin de werken vervat lagen ;

– diegenen, die er nu vanaf willen, hebben ook dit jaar de begroting van Openbare Werken goedgekeurd, waarin de huidige werken, waarvan men nu blijkbaar niet wil weten, vervat lagen ;

– diegenen, die nu blijkbaar nauwelijks nog over een Noord-Zuidverbinding durven spreken, pleiten er in de Kamercommissie en in de openbare zitting, en op de bijeenkomst van de interministeriële werkgroep in Hasselt van januari 1984 voor een snelle

Gabriels

realisatie ervan.

Nu zeggen dat men wel voor een weg is, maar dat technici het tracé maar moeten vastleggen, en intussen toch het licht op groen zetten voor wat nu gebeurt door de begroting van Openbare Werken goed te keuren, gaat toch niet op.

Ons standpunt is duidelijk : uit alle studies blijkt dat een beveiliging van de bestaande weg met vrijliggende fietspaden, beveiligende kruispunten, ruimschoots tegemoet komt aan de behoeften.

Die recente verkeersstudie in opdracht van het gemeentebestuur van Hechtel-Eksel, waarnaar u verwees, bewijst dit ten overvloede.

Als de weg er niet nodig is, moet men niet pleiten voor het gebruik van de bestaande bruggen. Want al diegenen, die gepleit hebben voor het gebruik van de bestaande bruggen kunnen van de zinloze- en onherstelbare verwoesting te Overpelt door het nieuwe klaverblad toch geen afstand nemen. Ofwel is men voor, ofwel is men tegen. Koud en warm blazen tegelijk kertijd kan misschien een interessante goocheltruck zijn, maar is in dit dossier niet langer houdbaar.

Men kan onze mensen toch niet blijven voor de gek houden met allerhande mooie, maar weggemoffelde verklaringen. Limburg heeft recht op duidelijkheid.

Daarom volgende voorstellen :

a) Door de Minister van Openbare Werken dient een grondige verkeersstudie georganiseerd. Met grondig — uiteraard nationaal — wordt bedoeld een studie, die alle verkeerstechnische aspecten onderzoekt. Elementen, die daarbij zeker niet mogen ontbreken :

- de relatie met Nederland ;
- een nieuw herkomst-bestemmings-onderzoek ;
- onderzoek naar de invloed van de A-2 in relatie tot de verkeersafwikkeling in de omgeving Hasselt.

b) Er moet een kosten-batenanalyse van de reeds uitgevoerde werkzaam-

heden opgesteld worden.

c) Alle rapporten, dossiers in verband met wetenschappelijke benadering van het dossier A-24 dienen verzameld.

d) Een globale studie van de veiligheid in en om RW 15 moet worden opgesteld.

e) Volledige bouwstop langs RW 15, behalve voor bestaande gebouwen of gebouwen die rechtstreeks verbonden zijn aan RW 15.

Als Minister, bevoegd van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, moet u via de Vlaamse Executieve die eisen aan de Minister van Openbare Werken stellen.

Specifiek voor uw departement is er dringend behoefte aan een globale milieu-effectrapportering. Als u dit destijds voorstelde voor de spoorwegbedding Genk-Maasmechelen, is dit zeker hier op zijn plaats.

En gegevens zijn er.

Vlaanderen heeft zoveel instituties en wetenschappelijke centra, meer nog, Vlaanderen heeft in verband met de bezorgdheid van haar milieu, al meer dan genoeg materiaal verzameld, waaruit de Minister objectief materiaal kan halen, ook voor dit dossier.

Besluit : de werken aan de A-24 mogen of kunnen niet verdergezet worden. U moet alles in het werk stellen om dit te beletten, louter alleen al vanuit ecologisch- en landschappelijk oogpunt.

Wij zijn benieuwd of de daad bij het woord wordt gevoegd en een einde komt aan de verwarring en stoelendans van de laatste jaren en maanden.

Limburg, en meer bepaald Noord-Limburg, heeft daar recht op.

1. Waar en wanneer en door wie werden er bouwvergunningen afgegeven voor werken aan de A-24 ? Zijn er verdere bouwaanvragen binnen ? Wat is de stand van zaken ?

2. Hoe is de huidige stand van zaken met de tracé-bepaling van de A-24 ?

3. Welk standpunt neemt u in ten op-

zichte van het project Noord-Zuid, vanuit het standpunt ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud ?

4. Is er vanuit het standpunt natuurbehoud en ruimtelijke ordening enig zinnig argument aan te halen, waarbij de doortrekking van dit tracé te verantwoorden is ? Hebt u rekening gehouden met de hier geformuleerde bezwaren op 6 maart 1984 ?

5. Welk overleg hebt u verder gehad met andere bevoegde instanties ? Welke aspecten werden besproken ? Welk resultaat werd bereikt in verband met de verdere tracé-bepaling van de A-24 ?

6. Is er reeds opdracht gegeven bijkomende studies uit voeren ? Zijn er ter zake reeds, in uw opdracht studies in uitvoering ?

7. Worden er wijzigingen overwogen op de gewestplannen Hasselt-Genk en Neerpelt-Bree in verband met het tracé van de A-24 ? Welke ?

8. Heeft de Minister contacten gehad met de betrokken gemeentebesturen ? Zo ja, welk standpunt nemen de gemeentebesturen van Overpelt, Neerpelt, Peer, Hechtel-Eksel, Houthalen-Helchteren, Zonhoven en Hasselt in ten aanzien van het huidige voorziene tracé ?

Welke alternatieve voorstellen zijn er door hen reeds gedaan ?

Op al deze vragen hopen we een klaar antwoord te bekommen. We betreuren nogmaals dat we niet bij het aangevraagde onderhoud aanwezig mochten zijn. U ontvangt natuurlijk wie u wil ! Maar, dan was er ongetwijfeld op veel van deze punten reeds een antwoord geweest. De bevolking die ons haar vertrouwen geeft heeft recht op eerlijke informatie. Mede door die weigering werd een kans verkeken.

Wij hopen via deze weg duidelijkheid te bekommen. Vooral in het licht van verdere standpunten zullen wij onze houding correct maar hard bepalen. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : De heer Kelchtermans heeft het woord.

De heer Theo Kelchtermans (op de tri-

T. Kelchtermans

bune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik wens mij bij de interpellatie van de heer Gabriëls aan te sluiten omdat er een aantal duidelijke verwijzingen in voorkomen naar standpunten die namens onze fractie en mede namens de **CVP-Limburg** in het verleden werden ingenomen. De heer Gabriëls verwijst met name naar de interministeriële werkgroep, naar de **begrotingsbesprekingen** binnen de Commissie voor de infrastructuur en naar andere interpellaties die hier in het verleden over de A 24 werden gehouden.

Het probleem van de A 24 heeft in de periode voor 1977 Limburg grondig verdeeld, nadat oorspronkelijk tijdens de periode 1972-1973 hierover een grote consensus bestond. Deze verdeeldheid in de Limburgse opinie manifesteerde zich vooral vanaf 1974 tot 1977.

Degenen die vandaag naar sommigen een beschuldigende vinger willen uitsteken als zouden zij de grote verantwoordelijken zijn van het huidige tracé met alle consequenties ervan voor de regio en voor de betrokken gemeenten, moeten ook in eigen boezem kijken. Zoals dit tracé in het huidige gewestplan is vastgelegd erkennen wij geen enkele verantwoordelijkheid.

Het huidige tracé is tot stand gekomen — de heer Gabriëls weet dat zeer goed — na een gesprek dat in 1977 met de toenmalige Minister **Mathot** plaatshad met een delegatie samengesteld uit de heren Férir, Baldewijns en Vanvelthoven. Dit tracé was het gevolg van een tweede beslissing, onmiddellijk volgend op een eerste beslissing van **Minister Mathot** die bij de Limburgse publieke opinie niet goed werd onthaald, evenmin als in de kringen van het actiecomité A 24. Deze tweede beslissing, zo blijkt uit verschillende communiqués die destijds in de dagbladen zijn verschenen, droeg de goedkeuring weg van een belangrijk gedeelte van de Limburgse bevolking. Hiermee wil ik het hoofdstuk afsluiten van de discussie die van 1974 tot 1977 zeer intens werd gevoerd.

De voorgeschiedenis van de A 24 werd door de heer Gabriëls op een correcte wijze weergegeven. Hij heeft echter niet vermeld dat in 1977, toen ook een Limburgse delegatie van CVP-parlementsleden een bezoek bracht aan Minister **Mathot**, het CVP-standpunt met betrekking tot het tracé van de A 24 eens en voorgoed verwoord werd. Dat standpunt was en blijft nog dat het niet de opdracht is van politici, hetzij lokale, hetzij bovenlokale voorstellen doen over concrete oplossingen van gestelde problemen. Wel moeten zij de moed hebben bepaalde problemen aan te wijzen en vervolgens de bevoegde technici opdracht geven hiervoor oplossingen uit te werken. Dat was ons standpunt zoals wij dat op 8 september 1977 hebben uiteengezet.

Wat de toestand nu, in 1984, betreft, erkennen wij — dat hebben wij ook in het verleden reeds gedaan — dat er inderdaad problemen zijn in verband met dit tracé, waarvan wij herhalen dat wij er niet het peterschap van hebben en er ook het vaderschap niet van wensen. Uiteindelijk heeft Minister **Mathot** — en hij alleen — destijds hiervoor de verantwoordelijkheid opgenomen, daarbij menende een einde te kunnen maken aan een discussie die volgens iedereen reeds lang de provincie Limburg had gedomineerd.

Ik stel vast dat de meningen over dit tracé in de gemeenten Hechtel-Eksel evenals in de gemeenten Houthalen-Helchteren verdeeld zijn. Men krijgt de indruk dat men hier aan gemeentepolitiek doet door telkens terug te komen op dossiers die nauw verbonden zijn met twee à drie gemeenten. Zoals ik in het verleden reeds heb gezegd, moet men, wanneer men over dergelijke infrastructuurwerken spreekt, ofwel het bovenlokale ervan erkennen en zodoende het probleem ook bovenlokaal trachten op te lossen, ofwel is het een lokale aangelegenheid en moet het ook op lokaal niveau kunnen besproken worden.

Wat zijn momenteel de standpunten over het tracé **Mathot**, dat vertrekt op de grens van Eksel met Overpelt? Daarover heeft in het verleden niemand van ons enige waardering uitgesproken. Ik wens dit hier te beklem-

tonen. Integendeel, het toenmalige gemeentebestuur van Hechtel-Eksel heeft dit tracé onmiddellijk gecontesteerd. Ik stel vast dat zij op dat ogenblik in de minderheid waren en weinig of geen steun hebben ondervonden van anderen die blijkbaar deze steun nu wel verlenen aan het huidige gemeentebestuur van Hechtel-Eksel, dat ondertussen een andere samenstelling heeft gekregen. Het gemeentebestuur van Hechtel-Eksel en het gemeentebestuur van Houthalen-Helchteren bestaat uit dezelfde politieke families. Ik stel vast dat de meningen in de beide buurgemeenten diametraal tegenover elkaar staan en dat het schepencollege van Houthalen-Helchteren, bij monde van zijn burgemeester Lode Franssen, bij herhaling — en ik zou uitdrukkelijk aan de Minister willen vragen dit te willen bevestigen — is komen pleiten voor de omleiding rond Houthalen-Helchteren. Als ik goed ben geïnformeerd, zou er zelfs briefwisseling bij de Minister aanwezig zijn waarin duidelijk sprake is van standpunten van het college van burgemeester en schepenen. Graag vernam ik hieromtrent de juiste informatie. Ik stel dus het volgende vast : twee gemeentebesturen van dezelfde politieke familie met diametraal tegenovergestelde standpunten, alhoewel moet toegevoegd dat het gemeentebestuur van Hechtel-Eksel — zo zegt men ons — nog geen definitief standpunt heeft ingenomen.

Onze conclusie blijft de volgende. Wij zullen dit tracé niet verdedigen. Wij hebben altijd gezegd dat wij het probleem zelf blijven stellen. Een Rijksweg waar, in nauwelijks drie jaren tijd, meer als twintig doden zijn gevallen, meer als negentig zwaargewonden op het kleine stuk tussen Houthalen-Helchteren en Hechtel-Eksel en waar meer als driehonderd lichtgewonden te betreuren vallen, onafgezien de zware materiële schade : de politieke overheid moet voor dit enorme probleem, alleen al uit oogpunt van verkeersveiligheid, een oplossing vinden.

Een tweede argument voor de verbetering van de huidige weg wens ik zelfs niet ter sprake te brengen, met name dat wij menen dat ook sociaal-economische criteria kunnen gelden

Kelchtermans

om de ontsluiting van het Noorden van Limburg op een betere wijze te realiseren dan nu het geval is. Men zegt trouwens dat vanuit Nederlandse hoek bepaalde initiatieven worden genomen. Mijnheer de Minister, ik wil u vragen of u dit kunt bevestigen.

Als men correct ons standpunt wil vertolken, ook tegenover derden, moet men stellen dat wij inderdaad blijven ijveren voor een oplossing van het gestelde probleem, met name een betere Noord-Zuidverbinding als nu het geval is. Op welke wijze moet dit gebeuren? Is het via de suggestie die uzelf aanbrengt, via de suggestie zoals zij nu op het gewestplan is ingetekend, of gaat het nog om andere oplossingen zoals in het alternatief rapport door de heer De Jongh is voorgesteld? Voor ons is het allemaal bespreekbaar. Hoofdzakelijk voor ons is dat het probleem wordt opgelost en dat wij hierover het nodige overleg kunnen voeren.

Ten slotte zou ik u willen vragen, mijnheer Gabriels, of het uiteindelijk niet mogelijk is — gelijk wij toch omtrent andere probleemgebieden binnen onze provincie een initiatief hebben genomen — dat wij alle problemen die onze provincie op een erg grondige wijze aanbelangen — rond de tafel zouden gaan zitten. Wij kennen het voorbeeld van de Kempense Steenkoolmijnen. Ik vind persoonlijk dat, rond heel de problematiek van de infrastructuur, de verschillende politieke families eindelijk ook eens rond diezelfde tafel moeten gaan zitten. Wij moeten ook ten gronde durven spreken over dat soort problemen die sommigen nu eerder uit partijpolitiek opportunisme bij herhaling op de tribune komen verkondigen, veeleer dan te wensen dat een oplossing wordt bereikt.

Dit is meteen een wens en het concrete voorstel dat ik heb geformuleerd.

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

Minister P. Akkermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op de gestelde vragen, kan ik collega Gabriels het volgende meedelen.

1. In het verleden werden reeds twee bouwvergunningen afgegeven, dit door toenmalig Minister van Openbare werken, de heer G. Mathot

— een eerste had betrekking op het vak Overpelt-Hechtel-Eksel (met inbegrip van het op- en afrittencomplex) en werd afgegeven op 4 september 1978 ;

— een tweede had betrekking op het gedeelte grens-Lommel-Neerpelt en werd afgegeven op 20 april 1979 ;

— een derde aanvraag van 28 september 1979, met betrekking tot het vak Lindelsebaan tot de bestaande weg nr. 15, werd door de bevoegde administratie op 1 juli 1980 aan de Minister van Openbare werken ter goedkeuring voorgelegd. Hiervoor werd geen bouwvergunning afgegeven.

2. De huidige stand van zaken in verband met de tracé-bepaling van de A 24 is en blijft nog steeds vastgelegd in de respectievelijke bij koninklijk besluit bekrachtigde gewestplannen Neerpelt-Bree en Hasselt-Genk. In het kader hiervan komt het tracé inderdaad voor vanaf de Nederlandse grens (Lommel) tot Houthalen-Helchteren (autoweg E 39).

Verder kan ik verwijzen naar mijn antwoord op uw interpellatie van 6 maart laatstleden. Ik heb u toen onder andere het volgende meegedeeld : „Bij nota dd. 23 augustus 1982 werd door de Minister van Openbare Werken een gewijzigd dossier, houdende een alternatief voor de Noord-Zuidverbinding, ten westen van de woonkernen Hechtel en Eksel, ter goedkeuring aan de Vlaamse Executieve voorgelegd.

Met eenparigheid van stemmen heeft de Vlaamse Executieve beslist het voorstel van de Minister van Openbare Werken omtrent deze aangelegenheid niet goed te keuren.”

3. en 4. Zoals reeds gesteld komt het tracé voor op de bij koninklijk besluit bekrachtigde gewestplannen. Bij de vastlegging werd met alle aspecten van de ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud rekening gehouden.

Op te merken is dat het tracé wordt aangegeven als „reservatie voor het aanleggen van een snelverkeersweg”. Niet onbelangrijk is dat het tracé

reeds voor een gedeelte is uitgevoerd, terwijl voor het gedeelte Overpelt-Hechtel-Eksel vergunde werken in uitvoering zijn.

Zoals reeds vermeld in mijn antwoord op vorige interpellatie, moet het duidelijk zijn dat de aanleg van om het even welk tracé niet kan gebeuren zonder nadelige gevolgen hetzij voor de natuur, hetzij de landbouw en het leefmilieu. Een afwegen van waarden, baten en lasten, is hier derhalve noodzakelijk en onontbeerlijk.

In de geest hiervan en teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen, heb ik reeds bij schrijven van 11 april 1984 de huidige Minister van Openbare Werken verzocht een mogelijk bouw dossier aan te vullen met een „kosten-baten-analyse” over de aanleg van bedoelde weg, alsook een verkeersstudie.

Aangezien tot op heden noch deze informatie, noch een concreet dossier werd voorgelegd, kan geen beslissing ter zake worden genomen.

5. Bij gebrek aan een concreet dossier of enig antwoord op mijn gestelde eis werd ondertussen met geen enkele bevoegde instantie overleg gepleegd.

Op verzoek van het actiecomité Noord-Zuid A 24 heb ik een delegatie van deze organisatie ontvangen en heb ik hun standpunt en bezwaren aanhoord.

Bevestiging heb ik bij deze gegeven van mijn inzicht de „kosten-baten-analyse en de verkeersstudie” af te wachten alvorens enig verder initiatief te nemen. Deze gegevens zijn alleszins onontbeerlijk ten einde met kennis van zaken een objectieve beslissing te nemen.

Op uw zesde vraag wil ik u het volgende antwoorden. Persoonlijk heb ik geen opdracht gegeven bij komende studies uit te voeren. Derhalve zijn er ook geen in uitvoering.

Zoals reeds gezegd wordt een kosten-baten-analyse en een verkeersstudie verwacht van de Minister van Openbare Werken. Of hiertoe opdrachten werden verleend, of in hoeverre studies gemaakt worden is mij onbekend.

Akkermans

7. In de huidige situatie worden geen wijzigingen van de gewestplannen Hasselt-Genk en Neerpelt-Bree, dit met betrekking tot het tracé van de Noord-Zuidverbinding A 24 overwogen.

Bij het uittekenen van een eventueel aanlegplan kan uiteraard overwogen worden bepaalde detailaanpassingen door te voeren indien deze het leefmilieu ten goede komen. Met de betrokken gemeentebesturen zijn de komende dagen vergaderingen gepland. Ik hoop dat deze vergaderingen een vruchtbaar resultaat zullen kennen.

Ik wens ook nog te antwoorden aan collega Kelchtermans. Er kan in de periode 1974-1977 natuurlijk een grote eensgezindheid geweest zijn. Het is echter duidelijk dat ik het ermee eens ben dat de problemen van verkeersveiligheid en de ontsluiting in het algemeen, grondig moeten worden bestudeerd. Het spreekt natuurlijk voor zichzelf dat het geen zin heeft vandaag welke beslissing ook, te nemen zonder dat deze kosten-batenstudie en zonder dat de studie over de verkeersveiligheid beëindigd zijn.

Tot slot wil ik u zeggen dat, willen wij in de toekomst aan dergelijke problemen een goede oplossing geven, het aangewezen is dat wij bij de ruimtelijke ordening morgen ook aan structuurplanning ruimte moeten geven, zodanig dat na nieuwe inspraak over de knelpuntenprogramma's van de Vlaamse Regering en de provinciale prioriteiten ook rekening kan worden gehouden met de gemeentelijke prioriteiten. Ik hoop dat in de nabije toekomst de structuurplanning daarvoor een afdoend antwoord kan zijn. **(Aplaus)**

De Voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels : Mijnheer de Voorzitter, ik dank uiteraard de Minister voor zijn uitvoerig en concreet antwoord. Ik mag trouwens rustig de tolk zijn van degenen die bij u in een delegatie werden ontvangen. Zij waren zeer tevreden dat zij van u positieve reacties hadden vernomen. Ik dacht dat de vragen ook in die richting

gingen.

Wat het voorstel van de heer Kelchtermans betreft wil ik antwoorden dat het actiecomité toch een ideale basis is om iedereen bij elkaar te brengen. Daarvan kan een initiatief uitgaan om over dit probleem te spreken. Wat zijn reacties over schepencolleges betreft, toch even deze rechtzetting.

De Minister zal kunnen bevestigen dat vanuit de schepencolleges van Houthalen-Helchteren geen enkele vraag tot tracé-bepaling is gekomen. Wel waren er individuele initiatieven van de Brugemeester die bepaalde wensen voor werkelijkheid heeft genomen maar waaraan het Schepencollege zelf nog geen bespreking heeft gewijd.

Ik denk dat het belangrijk is dat wij enkel rond de beveiliging van deze weg het inderdaad noodzakelijk is om tot concrete afspraken te kunnen komen. Verdere werken zijn totaal verbodig...

De Voorzitter : De heer Kelchtermans heeft het woord.

De heer T. Kelchtermans : Ik ook dank

de Minister voor de antwoorden die hij heeft verstrekt naar aanleiding van deze interpellatie en mijn aansluitende vragen.

De heer Gabriels meent de Minister te moeten bedanken in naam van het actiecomité. Ik weet niet of het actiecomité woordvoerders zoekt in het Parlement binnen een bepaalde politieke partij.

Ik denk dat wij dit actiecomité, in zover dit representatief is, wel kunnen gerust stellen via het antwoord dat de Minister heeft verstrekt.

Ik blijf bij mijn vaststelling dat wanneer een burgemeester van een bepaalde gemeente naar buiten uit spreekt, hij geacht wordt het standpunt van het college van Burgemeester en Schepenen te vertolken.

Bovendien blijf ik erbij dat wij als politieke partij niet rechtstreeks de bespreking met een actiecomité moeten aanvatten. Daarvoor hebben wij een meer geëigend middel met name een Limburgs overlegcomité waar wij de heer Gabriels uitnodigen dit onderwerp binnen de kortst mogelijke tijd

Senator O. Van den Broeck (PVV), verslaggever over het decreet ter bekrachtiging van het Executievebesluit van 4 juli 1984 betreffende de verdeling van de kosten aan bepaalde beschermde monumenten

T. Kelchtermans

ter bespreking voor te leggen.

De Voorzitter : Aangezien niemand meer het woord vraagt is het incident gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode

— 259 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 6

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houdende wijziging en aanvulling van de Huisvestingscode.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

114 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
92 leden hebben ja geantwoord ;
22 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

A kermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Beerden G.
Beysen E.
Boel H.
Boeaeve-Derycke C.
Bosmans J.
Breyne P.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Chabert J.
Claes A.
Cooreman E.
Coppieters A.
Cortois W.

Daems J.
d'Alcantara A.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Loore-Raeymaekers J.
De Mol J.
Deneir A.
Denys A.
Deprez P.
De Seranno J.
Desseyn J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
Diegenant A.
Dillen K.
Draulans H.
Dupré J.
Flamant E.
Franck B.
Gabriels J.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Horlait D.
Kelchtermans L.
Lenssens J.
Maes R.
Marchand C.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters R.
Piot F.
Poma K.
Rutten M.
Schiltz H.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborgh F.
Vandermarliere J.
Vandersmissen E.
Van de Velde L.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Van Herreweghe M.

Vanhorenbeek L.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeet D.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Baldewijns E.
De Baere A.
De Batselier N.
De Bremaecker J.
De Loor H.
Derycke E.
Detiège L. (Mevr.)
De Wulf R.
Galle M.
Knuts H.
Laridon A.
Lefebvre O. (Mevr.)
Peuskens V.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Temmerman G.
Tobback L.
Van den Bossche L.
Vandenhove M.
Vanderheyden V.
Van Der Niepen P.
Van Elewyck J.

Dientengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

De leden die zich hebben onthouden, wordt verzocht de reden voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer de Voorzitter, ik kan alleen herhalen wat ik bij de algemene bespreking heb gezegd. Wij kunnen het ontwerp van decreet niet goedkeuren omdat wij fundamenteel niet akkoord gaan met de genomen optie. Onze fractie heeft zich niet tegen het decreet willen uitspreken omdat zij respect heeft voor de wijze waarop de Commissie heeft gewerkt en omdat wij daar heel wat hebben kunnen bijsturen.

ONTWERP VAN DECREET houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën
— 271 (1983-1984) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën.

De heer Seeuws heeft het woord voor een verklaring voor de stemming.

De heer W. Seeuws (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren Ministers, dames en heren, mijn fractie zal dit ontwerp goedkeuren, zoals zij dat voor het basisontwerp van decreet heeft gedaan. Desalniettemin wens ik een paar bemerkingen te maken inzake de gevolgde procedure.

Ten eerste, volgens de Raad van State is het bekrachtigingsprocédé — waarbij hij zowel bij het eerste als bij het tweede ontwerp, heeft doen opmerken dat het niet kon, alhoewel het procédé beantwoordt aan de bekrachtiging van de inwerkingtreding van een koninklijk besluit dat reeds is voorbijgestreefd — is in principe een grondige afwijking van de wijze waarop wij onze normatieve bevoegdheid moeten uitoefenen.

De tweede belangrijke bemerking die de Raad van State heeft gemaakt en wij ook weer hebben herhaald, is dat in ieder geval deze bekrachtiging niet zou mogen wegnemen dat de in het besluit van de Executieve vervatte teksten voor onderzoek en amendering zouden vatbaar zijn.

Mijnheer de Voorzitter, tijdens de bespreking van het basisontwerp werd dit in het lang en in het breed uitgediscussieerd. Wij maakten toen,

namens onze fractie, zes fundamentele opmerkingen die feitelijk ook hier voor een groot deel gelden. Dit is een tweede belangrijke reden waarom onze leden in de Commissie — ik moet het zeggen omdat het niet in het verslag is opgenomen — duidelijk de indruk hebben gekregen dat de bespreking werd ontweken. U hoeft daar niet te zwaar aan te tillen.

De Voorzitter : Mijnheer Seeuws, dat is geen verklaring voor de stemming.

De heer W. Seeuws : Jawel, mijnheer de Voorzitter, dat is wel een verklaring voor de stemming.

De heer G. Verhaegen : Dit is een algemene bespreking.

De heer W. Seeuws : Ik zeg eerst waarom wij ons in de Commissie hebben onthouden. Men heeft ons de gelegenheid niet gegeven aan de bespreking deel te nemen. (**Onderbreking bij de CVP**)

Dit is hier nu ook gebeurd. Ik vraag mij af waarom.

Wij zitten reeds de hele dag in de Commissie met de bevoegde Minister, samen met andere leden. Wij worden hier verwacht voor de bespreking in openbare vergadering en het wordt niet nodig geacht ons tijdig te verwittigen om aan de openbare bespreking deel te nemen.

Mijnheer de Voorzitter, ik wens daartegen persoonlijk te protesteren.

Zoals ik reeds heb gezegd zullen wij het ontwerp-decreet goedkeuren maar wat mij betreft is het een „ja” maar...” (**Applaus bij de leden van de SP**)

De Voorzitter : Mijnheer Seeuws, ik moet u doen opmerken dat ik de leden van de Commissie heb laten verwittigen dat de algemene bespreking zou worden aangevat. Trouwens, de Minister en de verslaggever waren aanwezig in de Commissie en toch hebben zij aan de algemene bespreking deelgenomen.

De heer J. Van Elewycq : De Minister was niet in de Raad aanwezig.

De Voorzitter : Ik geef toe dat de Minister een weinig te laat is gekomen.

De heer J. Van Elewycq : De leden van de Commissie werden niet verwittigd, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : Ik heb de leden van de Commissie laten verwittigen.

We gaan over tot de hoofdelijke stemming.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :
119 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
119 leden hebben ja geantwoord.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

A kermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewij ns E.
Beerden G.
Beysen E.
Boel H.
Boeraeve-Derycke C.
Bosmans J.
Breyne P.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Chabert J.
Claes A.
Coppieters A.
Cortois W.
Daems J.
d'Alcantara A.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaecker J.
de Bruyne H.
D ebusseré F.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Loor H.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
De Mol J.
Deneir A.
Denys A.

Voorzitter

Deprez P.
Derycke E.
De Seranno J.
Desseyn J.
Desutter E.
Detiège L. (Mevr.)
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dillen K.
Draulans H.
Dupré J.
Flamant E.
Franck B.
Gabriels J.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Horlait D.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Laridon A.
Lefeber O. (Mevr.)
Lenssens J.
Maes R.
Marchand C.
Moors C.
Neyts-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters R.
Peuskens V.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rutten M.
Schiltz H.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Tobback L.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Daele M.
Van den Bossche L.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.

Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborgh F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Van de Velde L.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Van Herreweghe M.
Vanhorenbeek L.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Vanvelthoven L.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaet D.
Weckx H.
Willems G.

Dientengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer J. Van Elewyck tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen beleid van de Vlaamse Executieve

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren De Batselier, Van den Bossche en de Bruyne, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Beysen, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Van Elewyck tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen beleid van de Vlaamse Executieve.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 5 van het reglement stemmen wij eerst over de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Beysen, die voorrang heeft.

Wij gaan over tot de hoofdelijke stemming over de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Beysen.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

118 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
76 leden hebben ja geantwoord ;
38 leden hebben neen geantwoord ;
4 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Beerden G.
Beysen E.
Boeaeve-Derycke C.
Bosmans J.
Breyne P.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Chabert J.
Claes A.
Cooreman E.
Coppieters A.
Cortois W.
Daems J.
d'Alcantara A.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
D e n y s A .
Deprez P.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.

Voorzitter

Franck B.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Horlait D.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Lenssens J.
Marchand C.
Moors C.
Neyts-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters R.
Piot F.
Poma K.
Rutten M.
Smet M. (Mevr.)
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vandermarliere J.
Van de Velde L.
Vangronsveld F.
Van Herreweghe M.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Weckx H.
Willems G.

NEEN hebben geantwoord :

Baldewijns E.
Boel H.
Capoen M.
Caudron J.
De Baere A.
De Batselier N.
De Bremaeker J.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Loor H.
De Mol J.
Derycke E.

Desseyen J.
Detiège L. (Mevr.)
Dillen K.
Draulans H.
Gabriels J.
Knuts H.
Laridon A.
Lefeber O. (Mevr.)
Maes R.
Peuskens V.
Ramaekers J.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Somers J.
Temmerman G.
Tobback L.
Valkeniers J.
Van den Bossche L.
Vandenhove M.
Vanderheyden V.
Van Der Niepen P.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vanhorenbeek L.
Van Ooteghem O.
Vanvelthoven L.

Zich ONTHOUDEN hebben :

De Beul A.
De Wulf R.
Galle M.
Schiltz H.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan. Conform artikel 5 1, punt 8 van het reglement is de met redenen omklede motie van de heren De Batselier, Van den Bossche en de Bruyne bijgevolg verworpen.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer A. De Beul : Ik heb afgesproken met de heer Suykerbuyk.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de bijdrage van de ondernemingen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen en van de interpellatie van de heer A. Denys

tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de toepassing van de verplichte bijdragen die opgelegd worden aan de bedrijven ter financiering van de zuivering van de oppervlaktewateren en de gevolgen hiervan op de tewerkstelling

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Van Grembergen en De Mol, enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Beysen, anderzijds, tot besluit van de samengevoegde interpellaties van de heer Theo Kelchtermans tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, over de bijdrage van de ondernemingen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen en van de heer Denys tot Minister Lenssens, over de toepassing van de verplichte bijdragen die opgelegd worden aan de bedrijven ter financiering van de zuivering van de oppervlaktewateren en de gevolgen hiervan op de tewerkstelling.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 5 van het reglement stemmen wij eerst over de eenvoudige motie van de heren Verhaegen en Beysen, die voorrang heeft.

De heer Denys heeft het woord voor een stemverklaring.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw en heren Ministers, na mijn interpellatie heb ik vastgesteld dat de waterzuiveringsmaatschappijen bereid zijn op een soepele wijze de bezwaarschriften te behandelen, ze grondig te bestuderen en op een vlotte wijze de betaling ervan te spreiden.

Onze fractie behoudt zich het recht voor binnen enkele weken de Minister te ondervragen over de evaluatie van de behandeling van deze dossiers.

Ik wens er nog aan toe te voegen dat onze fractie zeker en vast geen bezwaar heeft tegen het algemeen prin-

Denys

cipe dat de industriële vervuiler betaalt en dat wij enkel op bepaalde anomalieën bij de toepassing hiervan hebben gewezen en absoluut willen dat deze anomalieën worden weggevoerd.

Wij zijn ervan overtuigd dat de betrokken Minister dezelfde mening is toegedaan. Om die reden gaan wij deze eenvoudige motie goedkeuren. **(Algemeen applaus)**

De Voonitter : Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

116 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
79 leden hebben ja geantwoord ;
16 leden hebben neen geantwoord ;
21 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

A kermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Beerden G.
Beysen E.
Boeraeve-Derycke C.
Bosmans J.
Breyne P.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Chabert J.
Claes A.
Cooreman E.
Coppieters A.
Cortois W.
Daems J.
d'Alcantara A.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Deprez P.
De Seranno J.
Desutter E.

Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Franck B.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
H eughebaert M.
Horlait D.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laridon A.
Lenssens J.
Marchand C.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters R.
Piot F.
Poma K.
Rutten M.
Schiltz H.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborcht F.
Vandermarliere J.
Van de Velde L.
Vangronsveld F.
Van Herreweghe M.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Willems G.

NEEN hebben geantwoord :

Capoen M.
Caudron J.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Mol J.
Desseyn J.
Dillen K.

Draulans H.
Gabriels J.
Maes R.
Somers J.
Valkeniers J.
Van Grembergen P.
Vanhorenbeek L.
Van Ooteghem O.
Vervaet D.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Baldewijns E.
Boel H.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.
Derycke E.
Detiège L. (Mevr.)
Knuts H.
Lefeber O. (Mevr.)
Peuskens V.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Temmerman G.
Tobback L.
Van den Bossche L.
Vandenhove M.
Vanderheyden V.
Van Der Niepen P.
Van Elewyck J.

Dientengevolge neemt de Raad de motie aan. Conform artikel 51, punt 8 van het reglement is de met redenen omklede motie van de heren Van Grembergen en DeMol bijgevolg verworpen.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de reden voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : De SP-fractie heeft niet tegen de eenvoudige motie gestemd omdat wij van mening zijn dat de verklaringen, die Gemeenschapsminister Lenssens hier heeft afgelegd in antwoord op de interpellatie, juist waren. Wij hebben niet ja gestemd omdat wij aan de algemene politiek van de Executieve geen vertrouwen kunnen verlenen.

Wij zullen er nauwgezet op toekijken dat de Minister de verklaringen die hij heeft afgelegd en de politiek die hij

Van Elewycck

heeft aangekondigd, verder zal uitvoeren.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Vlaamse Executieve

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Batselier tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Vlaamse Executieve.

De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, de Vlaamse Raad heeft zich reeds herhaaldelijk uitgesproken over een maximalistische interpretatie van de institutionele wetten van 1980. Inzonderheid de Voorzitter van de Executieve blijkt zich weinig aan deze opdracht van de Vlaamse Raad te storen. In het bijzonder op het economisch vlak wordt deze richtlijn niet gevolgd. Daaromtrent kunnen heel wat voorbeelden worden aangehaald.

Inzake het industrieel beleid, inzonderheid wat de reconversie betreft, hebben wij moeten meemaken hoe in feite de meerderheid binnen de Vlaamse Executieve zich weinig hard heeft opgesteld ten opzichte van het uithollen van deze bevoegdheid.

Alhoewel de Raad van State in vroegere uitspraken hier reeds duidelijk de basis had gelegd voor een maximalistische aanpak, bleef de meerderheid binnen de Vlaamse Executieve hier gewild een minimalistische houding aannemen.

De „investen” zijn op dit ogenblik nationaal een element geworden dat op elk punt van de economische politiek kan worden aangewend. Het is werkelijk een ondermijning van onze eigen investeringsmaatschappij. Ook op dat vlak zie ik niet in waarom de Voorzitter van de Executieve niet de nodige bereidheid heeft om daarover met de nationale Regering in discussie te gaan. Het kan toch niet dat men aan de Gewesten op dat vlak een zeer grote bevoegdheid geeft en deze dan weer laat uithollen door allerhande „investen” die worden opgericht.

Het is een wildgroei die niet te rechtvaardigen is uit het oogpunt van de vele instituties die allen hetzelfde oogmerk hebben en die daarom ook geen duidelijkheid brengen in de economische politiek. Het zijn voorbeelden van regionalisering binnen het nationale beleidsniveau, hetgeen wij als SP-fractie ten zeerste verwerpen. Mijnheer de Voorzitter, wij hadden op dat vlak een meer doortastende houding verwacht van de meerderheid binnen de Vlaamse Executieve.

Ook inzake de regionalisering van de hefboomen van het industrieel beleid zien wij dat deze regionalisering traag en minimalistisch verloopt. De voorbeelden zijn ook hier legio : het Fonds voor Prototypes, de Dienst voor Nijverheidsbevordering enzovoort. Ook de regeling in de nationale sectoren — die ons opgedrongen werd — is er één van financiële verantwoordelijkheid zonder enige beslissingsmacht, wij hebben daar alleen een adviesrecht.

Wij betreuren het dat de heer Geens op dat vlak te vlug geneigd is om compromissen af te sluiten met de nationale Regering. De heer Geens verzorgt, naar onze mening, als Voorzitter van de Vlaamse Executieve, al te veel de belangen van de nationale Regering, inzonderheid deze van de PSC-PRL. Men heeft zich laten vastpinnen in een uithollen van de wetten van 1980. Men collaboreert met de nationale Regering, en in feite zet men hierdoor de toekomstperspectieven van Vlaanderen op de helling.

Trouwens, wat er al naar buiten is gekomen inzake de besprekingen rond de begroting bewijzen dit meer en

meer. Een geruisloze hernationalisering van het economisch beleid gaat volledig in tegen de geest van de staatsvorming zelf en is derhalve in feite onwettig.

Inzake het investeringsbeleid heb ik reeds de reconversie en de „investen” vermeld. Men zou eveneens de non voting shares kunnen aanhalen als een van de bijkomende elementen van wat een economische bevoegdheid van geregionaliseerde aard is, maar waarop via nationale modaliteiten fundamenteel wordt ingegrepen.

Het wordt allemaal geplaatst binnen een eng korset dat men steeds dichter gaat aanhalen. Door het feit dat de nationale meerderheidspartijen, PSC-PRL, in Wallonië geobsedeerd worden door een vrees voor de Parti Socialiste, gaat men langs Vlaamse kant de weg op om alles opnieuw te nationaliseren. Omdat men dus de PS niet wenst te erkennen als een machtsblok in Wallonië — men kan dit positief of negatief vinden — wil men de regionalisering herinterpreteren en de wetten op de staatsvorming terugschroeven om die invloed maximaal nationaal te behouden. Dit is een louter tactisch spelletje waar wij in Vlaanderen weinig baat bij hebben.

Als Vlaamse Raad hebben wij, al de partijen, geopteerd voor een maximalistische interpretatie van de wetten van 1980. Als SP eisen wij van de Vlaamse Executieve dat zij uitvoert wat de Vlaamse Raad heeft bepaald, zowel naar de geest als naar de letter.

Zo was er onlangs de regionalisering van de Dienst voor Nijverheidsbevordering, die door de nationale Regering met het koninklijk besluit nummer 250 werd afgeschaft. Nu gaat er blijkbaar slechts een gedeeltelijke overheveling naar de Gewesten door. Van de 37 contractuele personeelsleden gaan er slechts 19 naar de Gewesten : 11 naar het Vlaamse Gewest en 8 naar het Waalse Gewest.

Opnieuw laat men zich hier in een financieel keurslijf dwingen. Opnieuw is dit hier belangrijk omdat de Dienst voor Nijverheidsbevordering in België toch een van de meest gespecialiseerde diensten is op technisch, economisch en industrieel gebied.

De Batselier

Nu weet men goed dat in dergelijke diensten de contractuelen bijzonder gespecialiseerd zijn in de materie. Zij zijn mede van doorwegend belang voor de toekomstige industriële uitbouw van Vlaanderen.

Ik vraag dus waarom wij hier niet de maximale interpretatie kunnen hanteren voor het regionaliseren van de Dienst voor Nijverheidsbevordering. Is het juist dat er inzake de financiering heel wat bezwaren zijn gerezen vanuit het Waalse Gewest? Is het beschikken over deze contractuelen hier echter niet van groter belang dan alleen de centen? Ik vraag mij zelfs af of het niet optimaal zou zijn al deze contractuelen over te nemen indien het juist is dat de meerkosten hiervoor slechts 7 à 8 miljoen zouden bedragen. Ik ben er ook van overtuigd dat op die wijze geen contractuelen zouden worden opgeschort omdat de enen nationaal zouden blijven en de anderen gewestelijk.

Deze laatste opmerking geldt slechts in tweede orde omdat het allereerst gaat om een vraag om alle contractuelen waarop wij recht hebben door het Vlaamse Gewest te laten overnemen.

Ik wil daarbij nog een aantal bedenkingen maken.

Gaat er al dan niet u voor zorgen dat deze Dienst voor Nijverheidsbevordering een aparte entiteit blijft binnen de administratie? U weet dat wij ons, als SP, steeds hebben uitgesproken om van de Dienst voor de Nijverheidsbevordering een apart gestructureerde technische cel te maken van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij Vlaanderen. U schijnt daartoe niet geneigd, maar indien u deze Dienst zoudt onderbrengen in de administratie, zouden wij vragen dat binnen de administratie deze technische cel een aparte entiteit zou blijven, dat het dus een geheel zou blijven omdat anders de daar aanwezig zijnde kennis, de ervaring, de know-how te erg verspreid wordt, over de administratie heen.

Daarnet was sprake van 7 à 8 miljoen frank voor de totale overname. U zal in dat verband zeggen: wij hebben vandaag al te weinig middelen. Toch lijkt mij dit mogelijk en menselijk.

Wij hebben bij het Fonds voor Prototypes het IWONL nu een nieuwe regeling. De aanwending van deze nieuwe middelen moet zodanig gebeuren dat zeker en vast deze 7 à 8 miljoen daar kunnen gevonden worden.

Trouwens, mijn voorstel gaat in de richting van wat Minister Geens op één van mijn vroegere interpellaties heeft gezegd, namelijk dat hij de globaliteit van het personeel dat naar Vlaanderen zou willen gaan, wenste over te nemen.

Mijn vraag is dus dat aan deze globaliteit zou worden voldaan, ten einde het personeel van deze dienst niet te laten verloren gaan omdat hij voor de toekomst van Vlaanderen, zeker wanneer men later adviezen zal moeten uitbrengen over de nationale sectoren, het een enorm belangrijke dienst is.

Een ander belangrijk facet van het economisch beleid — ik wil mij vandaag allen beperken tot de grote lijnen van dat beleid en niet tot specifieke dossiers, behalve dan de DNB omdat deze erg actualiteitsgebonden is ondanks het uitstellen van de vervaldata. Eerst was het 1 april, nadien 1 november en nu — als ik goed ingelicht ben wordt het einde van het jaar, maar een ander belangrijk algemeen thema lijkt mij het sociaal overleg op het niveau van Vlaanderen.

Het niveau Vlaanderen, waarover ik moet zeggen dat wij een aantal keren algemene verklaringen in de Commissie hebben gehoord over het organiseren van het sociaal overleg. Ook bij een bespreking van de **DIRV-resoluties** is duidelijk gesteld dat een aantal opties gingen genomen worden rond de SERV en de GERV.

Wij hebben daarvan vandaag nog niets gemerkt en wij zouden nochtans in de Commissie van de Vlaamse Raad wensen dat niet alleen de gesprekspartners daarover hun mening zeggen maar dat ook wij, hier, kunnen mee bepalen welke rol het sociaal overleg in Vlaanderen zal spelen.

Wij hebben onze mening daarover reeds bekendgemaakt en al dikwijls gezegd dat de besluitvorming moet gebeuren op de juiste plaats maar, langs de andere kant ook dat met degenen die bij de beslissing te pas ko-

men, overleg moet gebeuren. Wij krijgen nu immers de kans om in Vlaanderen bij het heropbouwen van een coherent economisch beleid een duidelijke plaats te kunnen geven aan wat overleg, besluitvorming voor ons betekenen.

Welke zijn de relaties in Vlaanderen tussen de Executieve en dit sociaal overleg, wat zijn de krachtlijnen om deze te bepalen? Wat wordt de relatie VESOC-SERV? Waar zal de administratie basis van deze overlegstructuren zich situeren?

Wij vragen hier dringend dat elk getalm en elke langdradigheid zouden wegblijven en dat vrij spoedig hieromtrent een ontwerp-decreet wordt voorgelegd.

Een derde belangrijk punt in de algemene economische politiek is dat wij hier al een aantal keren hebben gesteld dat de Vlaamse Executieve zou moeten kiezen voor het herwaarderen van de planning inzonderheid op economisch vlak.

— *Mevrouw G. Devos, Eerste Onderzitter, treedt als Voonitter op.*

Wij zien dat ondanks het feit dat de planning heden niet wordt uitgebouwd in Vlaanderen de weg wordt opgegaan naar heel wat instellingen op economisch vlak. Zij zijn gegroeid uit de geschiedenis of uit nieuwe noden. Dit kadert niet in een **welbepaalde** structurele conceptie en wordt **feitelijk** een wildgroei.

Als men nog een tijdje wacht, kan elke partij nog een aantal instellingen oprichten.

Mijn vraag is om goed te bepalen wat bij een dergelijk economisch beleid de rol zal zijn van bijvoorbeeld de intercommunales voor streekontwikkeling, de GOM's, de GERV, het VESOC, de GIMV, het Planbureau en dergelijke.

Wij zijn er geen voorstander van streekintercommunales en GOM's bij de planprocedure te betrekken. Het is een van beide.

Niet alle instellingen op economisch vlak wensen wij over te nemen. Laten wij er dus grondig over discussiëren.

De Batselier

Ik weet wel dat in de Commissie een voorstel van decreet is ingediend voor het installeren van een Vlaams Planbureau, maar dit voorstel richt alleen een nieuwe dienst op, zonder een **duidelijke** filosofie in te houden over wat die dienst in het kader van het algemeen economisch beleid zal doen. Wij willen op dit vlak eerder een dynamische, fundamentele inhoudelijke aanpak in plaats van een aanpak louter inzake instellingen op het Vlaamse vlak.

Deze interpellatie is dus, naast de kritiek in het eerste gedeelte, een uitnodiging, een vraag om zo vlug mogelijk met ontwerpen voor de dag te komen. Het wordt de hoogste tijd de algemene elementen van een economisch beleid in Vlaanderen aan te pakken en te regelen. Dat is een vraag opdat de Voorzitter van de Vlaamse Executieve zich een beetje minder zorgen maakt over allerlei dagdagelijkse beslommingen, die beslist bestaan, en opdat hij er ook aan denkt dat in Vlaanderen nog een toekomstgericht economisch beleid moet worden gevoerd. Wij mogen vandaag de kans niet missen om er de basis van te leggen. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, onze fractie is bijzonder verwonderd over de interpellatie van collega De Batselier.

Naar aanleiding van de bespreking in onze Raad van de beleidsnota „DIRV-actie — visie op een vernieuwd economisch Vlaamse industrieel beleid” hadden alle partijen de gelegenheid, niet alleen deze nota te bespreken, maar ook kritiek uit te brengen of suggesties te doen.

De bespreking was interessant, verduidelijkte heel wat standpunten en was ook bijzonder goed voorbereid in de Commissie via hoorzittingen enzovoort.

Vandaag opent men opnieuw de gesprekken. Zonder in herhaling te vallen, wil ik van deze interpellatie toch gebruik maken om standpunten op-

nieuw te formuleren en enkele bijkomende vragen te stellen.

Het is inderdaad juist dat wij hier in deze Raad herhaaldelijk gepleit hebben voor een maximalistische interpretatie van de institutionele wetten van 1980. Elke Vlaamse partij is het tegenover zijn kiezers verplicht hiervan werk te maken. Het is dan ook onjuist te beweren dat men deze richtlijn op economisch vlak niet ernstig neemt en de reconversie verder nationaal regelt.

De CVP wil meehelpen de **regionalisering** haar volle inhoud te geven. Ik citeer nog uit mijn tussenkomst mijn samenvattende conclusie :

a. waar de wet duidelijk tekortschiet, moet deze aangevuld worden bij voorbeeld door de vijf nationale sectoren te regionaliseren ;

b. waar de wet vaag is, moet deze worden geïnterpreteerd in de zin van een maximale gewestelijke bevoegdheid ;

c. waar de wet duidelijk een bevoegdheid aan het Gewest toekent, moet deze ook toegepast worden ;

d. waar een bevoegdheid duidelijk nationaal blijft, het Gewest daarbij nauwer betrokken moet worden, bijvoorbeeld bij het vastleggen van het economisch normatief kader.

— De heer J. Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.

Nu zou ik even dieper willen ingaan op de diverse punten die onze collega in zijn interpellatie heeft aangehaald.

Allereerst wat de reconversie betreft. Ons principieel standpunt in dit verband is het volgende : de Gewesten zijn exclusief bevoegd voor het openbaar industrieel initiatief op gewestelijk vlak.

Bij de bespreking van de DIRV-resoluties en meer bepaald resolutie 18, hebben wij aangedrongen op regionalisering op korte termijn van de hefboomen van het industrieel beleid.

Vanuit een pragmatische benadering hebben wij evenwel met de herstellwet, waarbij de maatregelen ter bevordering van de industriële recon-

versie verder worden bepaald, ingestemd.

Door de reactivering van het FIV worden bij komende financiële middelen aan de Gewesten ter beschikking gesteld om het industrieel potentieel te ontwikkelen om finaal — zowel direct als indirect — nieuwe en duurzame werkgelegenheid tot stand te brengen. Het belang hiervan dient onderstreept.

Wanneer wij het nieuwe FIV ontleiden, stellen wij vast dat de Gewesten hierbij over een vrij grote autonomie beschikken, zowel wat betreft :

- de reconversiezones, die door de Koning worden bepaald na eensluitend advies van het betrokken Gewest ;
- als wat betreft het FIV zelf.

Naast de discussie over de bevoegdheidsverdeling in verband met het reconversiebeleid is ons inziens — gezien de grote werkloosheid — de inhoud van dit reconversiebeleid van even groot belang.

Onze zorg gaat dan ook uit naar het gebruik van deze financiële middelen ten bate van onze ontwikkelingszones ;

- de Provincie Limburg ;
- het Arrondissement Turnhout ;
- het Noorden van het Hageland ;
- de Arrondissementen Ieper, Veurne en Diksmuide.

De Vlaamse bevolking en meer speciaal de bevolking van deze **ontwikkelingszones** zijn ten eerste bekommerd om het creëren van nieuwe werkgelegenheid in hun zwaar getroffen streek. Niets mag onverlet gelaten worden om het tij te doen keren. Wij moeten evenwel omzichtig te werk gaan. Nieuwe initiatieven moeten de kans krijgen. Buitenlandse en binnenlandse investeerders moeten aange trokken worden. Het mag evenwel niet zo zijn dat florerende bedrijven in bepaalde streken aangezet worden af te bouwen en elders te investeren. Zo verlegt men het probleem, maar lost men niets fundamenteel op.

Graag hadden wij dan ook van de Voorzitter van de Executieve vernomen hoever het staat met de toepassing van de reconversiebepalingen in

Olivier

het Vlaamse Gewest. Ziet hij de mogelijkheid om, op basis van de bestaande wetten, de autonomie maximaal toe te passen ? Zijn hierover al gesprekken gevoerd in het VESOC ? Welke zijn hiervan de resultaten ? Zijn er al gesprekken gevoerd met de GIMV over de wijze waarop het afsluiten van de reconversievoorschotten zal gebeuren ? Welke zijn de conclusies ?

Wat het toegepast wetenschappelijk onderzoek betreft kan ik stellen dat naar aanleiding van deze uiteenzetting wij vanuit onze fractie nogmaals bij de Executieve wensen aan te dringen op waakzaamheid ten aanzien van het zogenaamde inhaalplan van Research en Development van de nationale Regering.

Deze zorg hebben wij reeds uitgesproken bij de bespreking van de DIRV-resoluties in juni.

Wij vragen aan de Voorzitter van de Vlaamse Executieve dat hij met zijn gekende hardnekkigheid verder zou vechten opdat deze belangrijke financiële middelen inzake toegepast wetenschappelijk onderzoek ter beschikking van het Vlaamse Gewest zouden worden gesteld. Dit is van ontzettend groot belang voor de ontwikkeling van de nieuwe technologieën in onze streken.

In de eerste plaats moeten wij wat het sociaal overleg betreft toch stellen dat de heer De Batselier een nogal éénzijdige visie vertolkt in verband met het sociaal overleg.

Wij menen te weten dat de sociale partners zelf zich dienaangaande meer genuanceerd en in bepaalde citaten positief uitlaten.

Als ik het perscommuniqué van het ABW even ontleed, stel ik vast dat ook zij zich positief uitlaten over de aanpak. Ik citeer :

„In de VESOC-besprekingen is er tevens een verschuiving waar te nemen van zeer punctuele dossiers naar meer algemene onderwerpen : beroepsopleiding, bedrijven in moeilijkheden, DIRV, reconversie, . . . Dit is een positieve evolutie daar het overleg zich in-

derdaad primordiaal dient toe te spitsen op de essentiële beleidskeuzen van een Vlaams beleid, veeleer dan te verwateren in deelprobleempjes zonder dat een coherente visie wordt ontwikkeld.

De heer N. De Batselier : Ik heb niets gezegd over de werking van VESOC op zich, maar vooral over de GERV. Wel is het zo dat Minister Geens zelf zijn materies vooral aan VESOC voorlegt, wat niet altijd het geval is voor de andere Ministers.

De heer M. Olivier : Dat staat ook in het communiqué.

Minister G. Geens : De heer Olivier mag toch vragen stellen over VESOC ?

De heer N. De Batselier : Ja, maar hij mag geen bemerkingen maken op wat ik zeg.

De heer M. Olivier : Ik maak geen bemerkingen op wat u gezegd heeft, maar heb alleen een communiqué van het ABW aangehaald.

De heer N. De Batselier : Ik ben niet verplicht om te herhalen wat het ABW in een perscommuniqué heeft medegedeeld. Misschien doet u dat wel voor uw vakbond.

De heer M. Olivier : Ik haal alleen maar aan dat men niet zo negatief vanuit deze hoeken toekijkt op wat hier gezegd wordt.

De heer J. Van Elewyck : Welke hoeken ?

De heer M. Olivier : Ik neem het communiqué dat verschenen is naar aanleiding van de persconferentie van het ABW in verband met de structuur en aanpak van de Executieve.

De heer N. De Batselier : Wij bespreken hier geen communiqués, maar wel een interpellatie.

De Voorzitter : Mijnheer Olivier, uw spreektijd is reeds verstreken. Ik stel dus voor u niet langer meer te laten onderbreken.

De heer M. Olivier : Vanuit de CVP-fractie dringen wij – overeenkomstig de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve – aan op een spoedige

omvorming van de GERV in de SERV.

Mogen wij dan ook van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve vernemen hoever de voorbereidingen met betrekking tot deze omvorming gevorderd zijn ?

In dit verband hadden wij ook graag enige informatie gekregen in verband met de Stichting Technologie Vlaanderen. De werkzaamheden van deze Stichting zijn voor de Vlaamse gemeenschap van morgen immers van het grootste belang. De resultaten kunnen bruikbaar zijn om een antwoord te bieden op een aantal fundamentele maatschappelijke vragen. Wij denken hierbij voornamelijk aan de gevolgen van het op grote schaal toepassen van nieuwe technologieën voor het tewerkstellingsniveau enerzijds als voor de kwaliteit van de arbeid anderzijds.

Concreet hadden wij van de Voorzitter van de Executieve graag een antwoord op de volgende vragen :

- Is de Stichting al operationeel ?
- Welke zijn de eerste onderzoeksprogramma's ?
- Welke zijn de voorzieningen voor 1985 ?

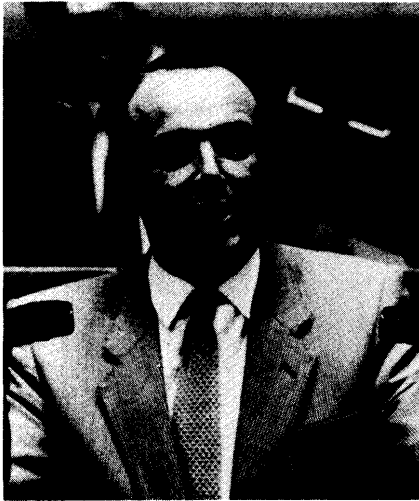
Ten slotte wil ik nog even blijven stilstaan bij de planning.

Onze fractie staat ten volle achter de optie van de Vlaamse Executieve om een autonoom Vlaams Planbureau uit te bouwen. Deze optie was reeds opgenomen in de beleidsverklaring van de Executieve alsmede in de DIRV-resoluties die wij voor de zomer van dit jaar goedkeurden.

Door onze collega Zefa De Loore werd trouwens reeds geruime tijd geleden een voorstel van decreet ingediend dat de oprichting van een Vlaams Planbureau voorziet.

Mogen wij van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve vernemen wat de stand van zaken in dit verband is ? Zijn er al concrete initiatieven binnen de Executieve in voorbereiding ?

Ik wil mijn tussenkomst in verband met het algemeen economisch beleid van de Vlaamse Executieve besluiten met enkele overwegingen.

De heer M. Olivier (CVP), Ondervoorzitter van de Raad, tijdens zijn betoog n.a.v. de interpellatie van de heer N. De Batselier (SP) over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Executieve

Onder impuls van Gaston Geens heeft de Executieve zowel in binnen- als in buitenland een imago opgebouwd van een slagvaardige politieke instelling, begaan met de uitbouw van de welvaart, het welzijn en de werkgelegenheid in Vlaanderen.

Op initiatief van haar Voorzitter voert de Executieve een offensief en toekomstgericht economisch beleid, waarin structuurvernieuwing en de creatie van nieuwe productieve werkgelegenheid centraal staan.

Terzelfdertijd wordt aandacht besteed aan de verdere uitbouw van een efficiënte arbeidsbemiddeling, de oprichting van eigen Vlaamse structuren voor het voeren van een eigen doortastend beleid en een snellere en efficiëntere uitvoering van de programma's tot opslorping van de werkloosheid.

Wat men er ook moge van zeggen, de balans is reeds positief. Het tij is in Vlaanderen aan het keren. Wij stellen dan ook verder het volste vertrouwen

in het beleid van de Vlaamse Executieve en haar Voorzitter. (**Applaus bij de CVP**)

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de Vlaamse Executieve en ook de Vlaamse Raad heeft zich herhaaldelijk uitgesproken ten gunste van een maximalistische interpretatie van de wetten van 8 en 9 augustus 1980, inzake het voeren van een eigen economisch beleid. Het is echter onjuist te beweren dat de meerderheid binnen de Vlaamse Executieve deze richtlijn niet ernstig zou nemen.

Uit alle standpunten die de Vlaamse Executieve heeft ingenomen ten opzichte van haar bevoegdheid heeft zij telkens maximaal, de haar door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toegemeten bevoegdheid opgeëist.

Tesamen met de Vlaamse Executieve hebben alle meerderheidspartijen hier in deze Raad dezelfde houding geformuleerd tijdens het debat over de DIRV-resoluties. Weliswaar niet een houding van permanent conflict met de nationale overheid, maar wel een offensieve houding, offensief naar een zo vlug mogelijke uitvoering van de bijzondere wet. We stellen vast, tesamen met de heer De Batselier, dat de uitvoering van deze resoluties langzaam verloopt.

De overheveling van de industriële hefboomen geschiedt minder vlug dan eerst verhoopt.

Terecht meen ik dan ook, worden hierover door diverse leden vragen gesteld. Wij zullen benieuwd luisteren om te vernemen, van de Voorzitter van de Executieve, of dit overhevelingsproces kan bespoedigd worden of welke termijn hierop kan geplakt worden ?

Niettemin kan er niet ontkend worden dat de wetgever bij de grondwetsherziening van 1980, een concurrentiële bevoegdheid voorzien of gelaten heeft inzake economisch beleid tussen de Gewesten enerzijds en de centrale overheid anderzijds.

Op de vraag of het al of niet gezond is

dat de verschillende echelons van overheidsorganismen op hetzelfde terrein actief zijn kan men niet zo maar positief of negatief een antwoord geven.

Zoals bijvoorbeeld op het vlak van de buitenlandse handelsvertegenwoordiging kan ook hier de mededinging tussen de verschillende overheidsniveaus een stimulerende, inspirerende en creatieve invloed hebben.

Het kan echter ook overlappend en overbodig zijn en de onduidelijkheid op dat terrein in de hand werken wanneer dit zou gebeuren zonder de nodige coördinatie en samenspraak.

Ik herhaal dat, om tot goede resultaten te komen een wederzijds respect vanwege de nationale Regering en de Vlaamse Executieve noodzakelijk is.

Op dat vlak heeft onze fractie steeds haar verantwoordelijkheid opgenomen, zowel in het nationale Parlement als in de Vlaamse Raad. Onze houding is er nooit een geweest die erin bestond de mogelijke conflicten, die er steeds zullen zijn, op te blazen en aan te scherpen tot een permanente situatie van conflicten waar elke wederzijdse samenwerking onmogelijk zou gemaakt worden. De experimenten die nu op stapel gezet worden bij voorbeeld inzake reconversie, verdienen in deze eerste fase onze volle steun.

Na verloop van tijd zal blijken of deze vorm van samenwerking tussen de centrale overheid en de Gewesten al of niet moet aangepast of gecorrigeerd worden.

Mijnheer de Voorzitter, van deze tussenkomst wens ik ook gebruik te maken om te wijzen op de gevaarlijke houding die bepaalde Vlaamse partij-aannemen inzake het regionaliseringsproces van de zogenaamde 5 nationaal gebleven industriële sectoren.

Meer specifiek wens ik te blijven stilstaan bij bepaalde uitspraken die geuit werden ten gevolge van de problemen rond de KS en de steenkoolmijnen.

De wet van 5 maart 1984 voorzag in een bepaalde vorm van regionalisering van de 5 sectoren.

Denys

Een regionalisering méér in de feiten en op het terrein dan op het juridische vlak. Een regionalisering die ook voor ons onvolmaakt en onvoldoende was, maar waarvan iedereen vandaag toch moet overtuigd zijn dat het politiek gezien de meest verregaande stap is die vandaag kan bereikt worden, eenvoudigweg omdat een volledige **wettelijk** regionalisering een bijzondere meerderheid vergt van twee derden en de helft in iedere Gemeenschap.

Vandaag, enkele maanden later, stellen we echter vast dat andere Vlaamse partijen een nogal, voor mij althans, opportunistische interpretatie geven van deze wet.

Een interpretatie die het **regionaliseringsproces** ongetwijfeld terugschreeft en neigt naar **herunitarisering**.

Wanneer men erover spreekt de verliezen van de steenkoolsector voor een stuk nationaal te behouden, kan men toch niet anders dan zeggen dat hier teruggekomen wordt op wat inzake regionalisering reeds bereikt was door de wet van 5 maart 1984.

Ik weet wel, dit kan op korte termijn voor Vlaanderen voordelig lijken. Ik vraag me echter af waar onze **geloofwaardigheid** blijft en welke hypotheek hier gelegd wordt om in de toekomst het regionaliseringsproces verder door te trekken.

Tijdens de ganse bespreking van deze wet werd noch in de Commissie, noch in de openbare zitting, zowel in Ramer en Senaat, voorgesteld een stuk van de verliezen van de KS nationaal te houden. Wat iedereen weet dat, wanneer dit het geval was geweest, een regionaliseringsstap nooit doorgevoerd zou geweest zijn.

Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, straks zal de Executieve ook in deze problematiek uitspraak moeten doen en advies moeten geven.

De PW is voor een verder doorgevoerde regionalisering van de vijf nationale sectoren. We beseffen dat deze slechts kan bereikt worden wanneer we als Vlamingen consequent en geloofwaardig de gevolgen van deze

regionalisering willen ondergaan. Een houding waarin alleen gepleit wordt voor regionalisering wanneer de verliezen zich situeren in Wallonië en de houding van herunitariseren wanneer deze verliezen zich in Vlaanderen bevinden, zal ongetwijfeld voedsel geven aan de opposanten van de regionalisering.

Laat ons daarom deze problematiek niet kortzichtig en opportunistisch bekijken, maar wel in een ruimere context plaatsen die het verder regionaliseringsproces niet afremt.

Mijnheer de Voorzitter, een laatste punt dat ik wens aan te snijden is het probleem van de **concurrentieverstoring** die ontstaat met Wallonië en ten **nadele** van Vlaanderen door de invoering van de waterzuiveringsfaktuur die vrij onlangs toegestuurd werd aan meer dan 8.000 bedrijven in Vlaanderen.

Ik heb hierover reeds Minister Lenssens geïnterpelleerd, maar aan het probleem lijkt me een aspect verbonden, dat naar mijn mening rechtstreeks onder u, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, onder uw bevoegdheid valt, met name de economische distorsie die ontstaat met het andere gewest, Wallonië, waar deze retributievorm niet werd ingevoerd.

Alhoewel Leefmilieu en Waterzuivering een geregionaliseerde materie is, heeft de wetgever in 1980 de retributie in de berekeningsbasis ervan nationaal gehouden.

Uit de toelichting en de commentaren hierop kan men duidelijk opmaken dat men dit doelbewust zo gewild heeft om geen economische distorsie tussen de Gewesten te creëren.

Er werd zelfs aan toegevoegd dat bij de invoering van een dergelijke retributievorm overleg tussen de diverse Executieven moet plaatsgrijpen.

Een directe vraag hieraan verbonden, is of een overleg heeft plaats gegrepen met de nationale Regering en de Waalse Executieve wanneer deze retributievorm via een besluit van de Executieve werd ingevoerd ?

Een tweede, méér fundamentele vraag is, op welke wijze zal de Vlaam-

se Executieve die distorsie met Wallonië wegwerken ?

Ik heb enkele tijd terug een interessant artikel gelezen van onze VU-collega, senator Debussere, in het economisch tijdschrift „Trends”. Indien hij hier nog moest aanwezig zijn, zou hij mijn woorden beamen. Wij kunnen in elk geval aan zijn Vlaams-nationalistische gevoelens niet twijfelen.

En op de vraag waarom hij als Vlaams mandataris met zijn eigen bedrijf naar Wallonië, meer bepaald naar Moeskroen getrokken was, antwoordde hij terecht dat de investeerder in Wallonië véél minder last heeft van allerlei reglementeringen en verplichtingen.

Hij wees erop dat zijn bureaus in het industriepark in Moeskroen meestal Vlamingen waren die, moegetergd of moegezocht, hun keuze van inplanting op een Waals industrieterrein hadden laten vallen. Deze getuigenis is een vaststelling op het terrein zelf.

Met de invoering van de waterzuiveringsbelasting, en straks met de heffing op het industrieel afval moeten wij behoedzaam tewerkgaan. Een overleg en een parallelle invoering in het andere Gewest is noodzakelijk, anders zal Vlaanderen alléén maar een paradijs zijn voor hoogtechnologische bedrijven, en zullen de klassieke, weliswaar meer hinderlijke sectoren benadeeld worden ten overstaan van concurrenten in Wallonië.

Ik herhaal wat ik reeds in mijn interpellatie tegen Minister Lenssens heb gezegd, met name dat onze tewerkstellingsevolutie een bij komende concurrentiehandicap niet toelaat.

Mijnheer de Voorzitter, ik wens deze uiteenzetting te besluiten in de hoop dat de Vlaamse Executieve op een pragmatische wijze dit probleem zal benaderen.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de drie sprekers die mij hier op deze tribune zijn voorafgegaan, hebben geponeerd dat wij op het stuk van de economische bevoegdheden maximale interpretatie moeten geven aan

Geens

de wet van 1980. Zowel de heer Olivier als de heer Denys hebben gezegd dat wij dit inderdaad doen. De heer De Batselier is op dat vlak meer reticent.

Zoals de drie sprekers wil ik verwijzen naar het debat dat wij over de DIRV-actie, een visie op een vernieuwd economisch Vlaams industrieel beleid, hebben gevoerd en waar wij gezamenlijk een aantal punten hebben vooropgesteld die te realiseren zijn. Wat de optie betreft om dit te realiseren, heeft de Raad, meen ik althans, zich niet uitgesproken voor een bestendig conflict met de andere beleidsinstanties in dit land maar wel voor de realisatie daarvan. Het is een kwestie van methodiek na te gaan in welke mate deze overheveling van bevoegdheden, en meteen dus het opvullen van de eigen verantwoordelijkheid van de Gewesten, kan worden gerealiseerd.

Welnu, uit het overzicht dat ik zal geven op de verschillende praktische vragen die werden gesteld, en die trouwens kunnen gegroepeerd worden rond een aantal thema's, zal duidelijk blijken dat vooruitgang wordt gemaakt. Ik ben het hier met iedereen eens dat een snellere vooruitgang nuttig zou zijn. Van de andere kant echter waarschuw ik u voor een enorm moeizaam proces dat hier wordt aangevat en waarbij men ervan moet uitgaan dat iedere verworvenheid definitief is gerealiseerd. Ik geef u een voorbeeld op een heel ander domein.

Wij hebben heel wat moeite gehad om het principe van de *ristorno's*, dat in de wet is ingeschreven maar waar in de wet geen enkel automatisme is voorzien, werkelijk in een snel tempo aan te boren. Niettemin is verworven dat bepaalde *ristorno's*, eens zij aan de Gewesten zijn toevertrouwd, ook definitief bij deze Gewesten blijven. Op die manier zijn een aantal belastingen definitief overgekomen ofschoon bij strikte toepassing van de wetgeving men in bepaalde gevallen van het ene jaar op het andere het bedrag van de *ristorno's* zou kunnen verminderen. Dit is niet het geval. Wanneer bepaalde *ristorno's*, zoals bij voorbeeld op spelen en weddenschappen, het openen van drankgelegenheden, en ande-

re die intussen werden doorgevoerd, de onroerende voorheffing, enzovoort, volledig voor de Gewesten zijn verworven, kan de opbrengst ervan nooit teruggaan naar de nationale Regering. Men onderschat soms de draagwijdte van een dergelijke beslissing, maar zij is genomen.

Welnu, om in te gaan op de dossiers die naar voren werden gebracht wens ik in de eerste plaats te spreken over de reconversie. Daaromtrent is door de Kamers een wet goedgekeurd. Deze is van toepassing geworden op 31 juli 1984. Deze wet is voorafgegaan door een advies uitgebracht door de Vlaamse Executieve waarin principieel werd gesteld dat de reconversie een gewestelijke aangelegenheid is en dat tot de bevoegdheid van de nationale Regering uitsluitend behoren : ten eerste, het bepalen van de middelen die aan het Fonds voor Industriële Vernieuwing worden toegekend ; ten tweede, de verdeling van die middelen over de drie Gewesten ; ten derde, het algemene kader tot bestemming van deze middelen. Wat dit algemeen kader betreft waren er bij voorbeeld wijzigingen nodig aan de vennootschapwetgeving. Die kunnen alleen door een wet worden verwezenlijkt. Dit is evident. Ik zou een paar andere voorbeelden kunnen geven maar ik meen dat het voldoende duidelijk is dat alleen deze elementen nationale bevoegdheid zijn.

Wij hebben het probleem op het principiële vlak ook voor het **Overlegcomité** gebracht. Bij gebrek echter aan een consensus is het ontwerp van wet in zijn normale afhandeling doorgegaan en de Kamers hebben zich daarover uitgesproken. Na deze principiële stelling te hebben geponeerd hebben wij wel duidelijk gezegd wat op het pragmatische vlak uit deze wetgeving voortspuit ten einde de autonomie van de Gewesten op het vlak van de reconversie maximaal te realiseren.

Er was daaromtrent :

1. een voorafgaand overleg over de hervorming van het FIV tussen de nationale Regering en de Vlaamse Executieve. Zowel de heer Schiltz als ik zelf hebben daaraan deelgenomen.

2. Op basis daarvan is er een advies geweest van de Vlaamse Executieve op 26 juli. Ik wil onderstrepen dat dit advies eenparig positief werd geformuleerd vanuit de Executieve.

Dit heeft voor gevolg dat enerzijds de uitvoering en de reële toepassing van de reconversiepolitiek wel een gewestelijke bevoegdheid is en ik zal dat trouwens toelichten.

Wat de verdeelsleutels betreft waren er verschillende opties : deze van de werkloosheidsgraad per Gewest, optie die wij hebben vooruitgeschoven ; de tweede optie was deze van de verdeelsleutel van de gewestelijke dotaties. Wij hebben altijd gezegd dat wij de uitbreiding van deze sleutel niet op andere materies willen toepassen en dit is ook niet gebeurd. De derde optie was het in aanmerking nemen van de verloren gegane arbeidsplaatsen in drie van de nationale sectoren, met name textiel en confectie, scheepsbouw en de staalnijverheid.

Dit geeft op 31 december 1982 een verdeling 54-37-9 of 54 voor Vlaanderen, 37 voor Wallonië en 9 voor het Brussels Gewest. Voor Vlaanderen is deze verdeling momenteel exact in overeenstemming te brengen met de werkloosheidsgraad en bedraagt dus het aandeel van Vlaanderen in de totale werkloosheid in het Koninkrijk. Uitgaande van de logica van het systeem dat vroeger bestond hebben wij deze sleutel gevonden. Dit geeft ons trouwens aanzienlijke mogelijkheden, waarop ik straks nog terugkom.

De bijkomende middelen, die voor Vlaanderen uit de reconversiewet kunnen worden geput, bedragen voor 1985 2,1 miljard. Zoals in de reconversiewet staat vermeld werd er bedongen dat inzake reconversie de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voorrang heeft op de Nationale Investeringsmaatschappij. Wanneer de Nationale Investeringsmaatschappij — buiten de nationale sectoren — aan bepaalde projecten wil deelnemen, dan kan zij dat alleen op verzoek van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij en dit geeft een duidelijk primautéit van onze eigen instellingen in deze aangelegenheid.

Een ander element is de aanduiding

Geens

van de reconversiezones. Dit gebeurt op eensluidend advies van de Executieve. Wij hebben vanuit de Executieve het voorstel geformuleerd dat de reconversiezones moeten samenvallen met de ontwikkelingsgewesten. Dit is ook zo gebeurd en deze regeling is dus verworven. Voor de toepassing van dit mechanisme hebben wij onderhandelingen gevoerd met de Gewestelijke Investeringsmaatschappij en ik het een aantal principes voorgelegd aan het VESOC op een vergadering die plaats had op 19 oktober laatstleden. Daarover werd met de sociale partners, die wij steeds betrokken hebben bij de bespreking van de reconversiewet, een algemene consensus bereikt. Dit wil zeggen dat de onderhandelingen met de Gewestelijke Investeringsmaatschappijen op dit stuk kunnen worden gefinaliseerd, zodat het protocol aan de Executieve zal kunnen worden voorgelegd met het oog op de goedkeuring. Op basis van dit protocol en van de herstellwet zullen wij in Vlaanderen volgend jaar met de Gewestelijke Investeringsmaatschappij van Vlaanderen op autonome manier reconversie- en renovatieprojecten kunnen ondersteunen die betrekking hebben op minimaal 6,4 miljard frank investeringen met een inspanning op ons budget van 1.050 miljoen frank.

Waarom ? Omdat het aandeel van de centrale overheid gelijk is aan het aandeel van het FIV, zijnde een bedrag van 2,1 miljard frank. De helft van dit bedrag moet worden aangerekend op de Vlaamse begroting. Dit geeft dus een totaal van 3,3 miljard frank afgerond. Om te kunnen worden geoperationaliseerd moet dit bedrag worden aangevuld met een minstens evenwaardige bijdrage van de privé-sector. Dus moet men dit bedrag met 2 vermenigvuldigen. Op die manier komen we aan 6,4 miljard.

Ik ga ervan uit dat het onverantwoord zou zijn dergelijke reconversiemogelijkheden, zoals het op gang brengen van nieuwe initiatieven af te wijzen, omwille van het feit dat we zouden weigeren aan de uitvoering van deze wet mee te werken, te meer omdat we de uitvoering van deze wet, binnen

het normaal globale kader geschetst voor het gehele land, naar het Vlaamse beleid toe, op een autonome manier en een met een eigen instelling kunnen ten gelde maken.

Het tweede element is het regionaliseren van de hefboomen van het industrieel beleid. Iedereen kent ons principiële standpunt. De vraag stelt zich dan ook in hoeverre dit nu is gerealiseerd. Het gaat moeizaam maar er worden bepaalde realisaties bereikt die niet te onderschatten zijn.

Het grote probleem ligt in het misverstand tussen het Noorden en het Zuiden in dit land betreffende de financiering bij wijze van *ristorno's*, respectievelijk dotaties. In Wallonië wordt geen enkele wil aan de dag gelegd om de regionalisering door te voeren op basis van *ristorno's*. Wij blijven bij onze stelling dat alle nieuwe bevoegdheden, overgedragen van het centrale naar het regionale niveau, niet via dotaties maar wel via geristorneerde belastingen, moeten worden doorgevoerd. Dit is één van de redenen waarom talrijke dossiers worden geblokkeerd, zoals IWONL, de prototypes, DNB, het wetenschapsbeleid, enzovoort.

Aangezien er geen consensus mogelijk was, werd door de Regering op 1 augustus 1984 een beslissing genomen waarvan ik u de juiste weerslag op onze eigen mogelijkheden zal verklaren.

De getroffen regeling bestaat hierin dat van het IWONL een derde van de kredieten wordt geregionaliseerd. Dit dient geleidelijk aan te worden opgevuld, maar daaromtrent hebben wij geen enkele garantie, want de getroffen regeling is slechts voorlopig.

Twee derden van het Prototypenfonds wordt eveneens naar de Gewesten overgedragen. In totaal dus een bedrag van 1100 miljoen frank te verdelen over drie Gewesten. Van deze 1100 miljoen frank zijn 703 miljoen frank bijkomende middelen voor het Vlaamse Gewest. Dit is natuurlijk niet de klassieke verdeelsleutel, omdat voor de helft van het bedrag rekening werd gehouden met de *ristornoverdeling* en voor de andere helft met dotatiesleutel.

Dit is een compromis waarmee ik niet gelukkig ben, maar ik moet constateren dat, afgezien van deze middelen, wij over geen andere beschikken om aan een vernieuwd industrieel beleid te doen en de hefboomen van het industrieel beleid te hanteren. Dit is meteen een antwoord op de concrete vraag gesteld zowel door de heer De Batselier als door de heer Olivier. Ik zal straks even terugkomen op enkele andere vragen gesteld door de heer Denys.

Wat betreft de Dienst voor Nijverheidsbevordering is er een perfecte regeling gevonden in verband met het statutair personeel. De kosten van overname werden verdeeld op basis van *ristorno's*. Wat het contractuele personeel betreft, werd door de Regering een voorstel gedaan om de overgang te laten geschieden eveneens door financiering langs *ristorno's*. Wij hebben ons onmiddellijk met dit voorstel akkoord verklaard, maar er is geen akkoord gekomen van Waalse zijde. Bijgevolg is het probleem van de contractuelen niet opgelost. Evenwel heeft de Minister van Economische Zaken mij de verzekering gegeven dat na 1 november 1984, dus overmorgen, de contractuelen verder door de nationale overheid zullen worden gefinancierd, maar dat zij ter beschikking worden gesteld van de Gewesten.

Ik vind het essentieel dat een kader van bekwame ambtenaren ter beschikking blijft staan van het Vlaamse Ministerie. u moet er van uit gaan dat voor het voeren van een economisch en industrieel beleid bijvoorbeeld wij geen enkel element hebben van studiedienst, van opsporingsdienst of documentatiedienst. Het hele personeelskader dat overgekomen is, heeft betrekking op de toepassing van dossiers van de expansiewetgeving. Wanneer men iets anders wil doen, dan heeft men een basis nodig van ambtenaren die de ondersteuning van een beleid kunnen verzekeren. Wij hebben beslist dat het de ambtenaren zijn die van de Dienst voor Nijverheidsbevordering zijn overgekomen. Bijgevolg werden deze ambtenaren opgenomen in het departement van de Vlaamse Gemeenschap en niet in één of andere parastatale instelling, nieuwe of bestaande. Dat was de enige rea-

Geens

listische keuze en wij hebben die dan ook gemaakt.

Wat de „**Investen**” betreft, hebben wij een advies uitgebracht op 17 maart 1982 waarin wij een principieel standpunt hebben ingenomen, namelijk dat de GIMV moet participeren in deze **Investen** voor 25 procent naast de Nationale Investeringsmaatschappij. De andere helft wordt aan de privé-sector overgelaten. Dit is conform met een fundamentele keuze die altijd in het Vlaamse beleid werd doorgedrukt en die erin bestaat dat voorrang wordt gegeven aan gemengde initiatieven, daar waar de privé-sector niet alleen optreedt.

Ten tweede, er moet een protocol komen dat voorziet in een mogelijke overdracht van aandelen van de NIM naar de GIMV in functie van de genomen participaties. Dit is de jongste maanden in beweging gekomen in die zin dat op 6 april 1984 op het **Overlegcomité Regering-Executieve** werd beslist dat de Minister van Economische Zaken overleg zal plegen met de Gewesten en afgevaardigden van de **Investen** en de Gewestelijke **Investeringsmaatschappij**. Dit overleg heeft plaatsgehad op 29 mei 1984 en het werd gevolgd door een reeks gesprekken die ikzelf heb gevoerd met de betrokkenen. Daaruit kon worden afgeleid dat het mogelijk wordt de Gewesten meer te betrekken bij de werking en het bestuur van de **Investen**, dat wijzigingen in de samenstelling van de maatschappijen mogen worden verwacht, eerst in de raad van bestuur, nadien in het directiecomité en ten slotte in het kapitaal.

Ik doe opmerken dat voor **Alinvest II** deze participatie van het Gewest reeds is gerealiseerd, aangezien wij 26 procent van het kapitaal hebben opgenomen en moeten beslissen over de aanwending van 680 miljoen.

Het vierde punt betreft het inhaalplan. In de wet van 31 juli is bepaald dat er in samenwerking met de Gewesten nog vóór het einde van het jaar een inhaalplan zal worden opgesteld. De besprekingen zijn momenteel aan de gang. Ik verwacht dat in dit kader belangrijke middelen zullen kunnen

worden beschikbaar gesteld voor het toegepast industrieel onderzoek in het Vlaamse land. Daarom treft men ik op dit ogenblik niet meer verklaren dan dat deze negociaties opschieten en dat trouwens vóór het einde van het jaar moeten worden afgerond.

Inzake het sociaal overleg is het niet juist zoals door de heer De Batselier wordt beweerd, dat het hier gaat om iets dat door de overheid wordt gemonopoliseerd of dat niet voldoende ernstig wordt genomen. Wij hebben, zowel in de beleidsverklaring als in de DIRV-resoluties onderstreept welk groot belang wij hechten aan het sociaal overleg dat in het Vlaamse land ongetwijfeld reeds een belangrijke plaats heeft verworven.

Wat **VESOC** betreft werden reeds vroeger een statuut en als het ware een geheel van regels vastgelegd, die trouwens worden nageleefd en die de mogelijkheid voorzien dat bepaalde punten op de agenda worden geplaatst. Het betreft hier niet alleen punten die uitgaan van de Executieve maar ook van de sociale partners zelf. Trouwens, dat heeft zich herhaaldelijk voorgedaan. Er is dus zeker geen sprake van een eenzijdig sociaal overleg. Het feit dat dit een reële betekenis heeft gekregen, blijkt alleen reeds uit de vaststelling dat veertien vergaderingen tijdens de voorbije drie jaar hebben plaatsgevonden. Het gaat hier om plenaire vergaderingen naast heel wat werkgroepen die intussen zijn bijeengekomen. Belangrijke aangelegenheden werden hier behandeld, met name de werkgelegenheid, de beroepsopleiding, het preventief beleid inzake ondernemingen in moeilijkheden, de bepaling van de regels omtrent het beleid wanneer wij moeten optreden op het vlak van ondernemingen in moeilijkheden, het probleem van de reconversie waarover wij gedurende heel de genesis met de sociale partners overleg hebben gepleegd, de regionalisering van de nationale sectoren, de toepassing van de expansiewetgeving, het omvormen van de GERV tot een Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen, enzovoort.

Inzake de institutionalisering van **VESOC** – dus niet meer op basis van de vroegere regels – maar in het kader

van het nieuw overleg worden op dit ogenblik de structuren voorbereid. In dit algemeen schema is vanzelfsprekend ook het tot stand komen van de nieuwe Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen die de huidige GERV zou vervangen, zeer belangrijk.

Er is een beschikking genomen door de Executieve inzake de samenstelling van deze Raad. Deze Raad zal uitsluitend samengesteld zijn uit vertegenwoordigers van de sociale gesprekspartners, met uitsluiting van politieke mandatarissen, omdat wij in het huidige stadium van onze eigen bevoegdheden vanzelfsprekend geen advies aan onszelf kunnen geven. De Vlaamse Raad waarin de politieke partijen verenigd zijn, zal de uiteindelijke beslissingen nemen en het voorafgaandelijk overleg gebeurt bijgevolg alleen met de sociale partners. Het is vanzelfsprekend dat aan deze nieuwe Raad ruime adviesbevoegdheden worden toegekend. Dit sluit aan bij wat op dit ogenblik op het nationale vlak bestaat. De Executieve zal over het geheel van de bevoegdheden en de samenstelling in een definitieve vorm van decreet tijdens een eerstvolgende vergadering een beslissing nemen. Het document zal aan de Vlaamse Raad ter bespreking worden voorgelegd.

Over de Stichting Technologie-Vlaanderen heeft de heer Olivier bepaalde vragen gesteld. Die Stichting is thans operationeel en wij hebben beslist dat zij functioneel wordt opgenomen in de Gewestelijke Economische Raad voor Vlaanderen. Morgen worden bij de Executieve de eerste programma's voor dit jaar besproken en allicht aangenomen. De Stichting was reeds operationeel wat betreft haar administratieve onderbouw, maar binnenkort kunnen projecten van onderzoek worden gestart. Voor 1985 is een dotatie van 50 miljoen frank ingeschreven. Wij hechten aan de Stichting Technologie-Vlaanderen een grote betekenis omdat zij zal moeten zorgen voor de sociale begeleiding bij de introductie van nieuwe technologieën. Ik acht dit een zeer belangrijk objectief in het kader van het vernieuwd industrieel beleid. Wat de planning betreft hebben wij op 19 oktober in het **VESOC** be-

Geens

slist dat een werkgroep de voorstellen die ik had gedaan, nader zou toelichten en zou onderzoeken zodanig dat een voorstel kan worden gedaan aan de Vlaamse Executieve zowel wat betreft de inhoud als de praktische organisatie van de planning. Het is duidelijk dat de bestaande wetgeving die dateert van 1970 ons onvoldoende mogelijkheden geeft. Een groot gedeelte van deze wetgeving wordt trouwens niet meer toegepast. Wij moeten dus komen tot een eigen wetgevend instrumentarium dat de planning organiseert en het is evident dat in dit geheel de taak van de verscheidene organismen die wij momenteel hebben, moet worden ingepast. Daarmee heb ik niet gezegd dat deze instellingen overbodig zijn. Het komt er alleen op aan om na te gaan hoe zij op de beste manier efficiënt kunnen worden gemaakt. In de huidige ontwikkeling na de inspanningen die wij hebben geleverd om bepaalde taken van de Executieve maximaal te decentraliseren, hebben de *intercommunales*, de *GOM's* een nieuwe taak gekregen. Zij doen uitstekend werk. Ik wil dat even onderstrepen.

De heer Denys heeft mijn aandacht getrokken op het probleem van de concurrentievervalsing. Dit probleem stelt zich niet alleen op het vlak van de tarieven voor bepaalde diensten door de overheid verstrekt, maar ook op het vlak van de tegemoetkomingen door de overheid voor expansiewetgeving, ondersteuning van het wetenschappelijk onderzoek enzovoort. Ter zake moeten wij uitgaan van wat wij altijd hebben gewild, namelijk dat wanneer bij grotere autonomie van de Gewesten, de Gewesten ook **verantwoordelijk** zijn voor wat ze doen. Vandaar dat vergelijkingen met andere landstrecken interessant kunnen zijn maar niets zegen over het eigen beleid en de verantwoordelijkheid die zij zelf moeten opnemen.

Ik weet zeer goed dat wij inzake de *expansiewetgeving* in Vlaanderen een veel meer restrictieve politiek voeren dan in Wallonië.

In Vlaanderen zijn de investeringen kwantitatief veel belangrijker, en gaan om veel grotere bedragen dan in Wal-

lonië, waar deze bedragen jammer genoeg veel te laag zijn. Dit betekent echter ook dat wij, gelet op de beperktheid van onze middelen, selectief moeten optreden en niet alle mogelijke investeringen maximaal kunnen betoelagen.

Op dat stuk moet ieder Gewest zijn eigen politiek vaststellen en wij hebben dat gedaan. De Raad heeft trouwens herhaaldelijk zijn instemming betoond. Wij zullen ons daar verder over kunnen uitspreken wanneer wij, in het kader van de begroting de kredieten voor economische expansie en toegepast wetenschappelijk onderzoek zullen bespreken.

Inzake de tarieven voor de waterzuivering geldt hetzelfde voor andere diensten die zouden ter beschikking gesteld worden. Wij zijn uitgegaan van de stelregel dat de firma betaalt en dat wij bijgevolg de diensten voor milieuzorg, in concreto de waterzuivering, moeten kunnen organiseren met eigen financiële middelen. Dit was niet zo in het verleden. Wij hebben de waterzuiveringsmaatschappijen langdurig gefinancierd met het toekennen van voorschotten maar dit kan gezien onze budgettaire mogelijkheden niet op die manier verdergaan. Het is bovendien strijdig met het principe dat dergelijke dienstverlening zelfbedruipend moet zijn. Vandaar dus dat beslist werd door de Minister van leefmilieu, door de Executieve bijgetreden, dat daarvoor vergoedingen moeten worden betaald. Het bedrag van deze vergoedingen wordt trouwens vastgelegd volgens bepaalde criteria, zo nauw mogelijk aansluitend bij de mate waarin de ondernemingen een beroep doen op deze dienst. De inning van deze bedragen is momenteel aan de gang. Dit is het gevolg van het feit dat wij in Vlaanderen van dergelijke opgaven voor de overheid, zoals bijvoorbeeld de waterzuivering en het verwerken van afval, belangrijke initiatieven hebben genomen in het verleden, die nog altijd voortgaan, en die in het andere landsdeel niet bestaan. Daar is inzake investeringen in hogervermelde sectoren zeer weinig gedaan. Wij daarentegen hebben op dat vlak een zeer sterke politiek gevoerd. Trouwens, ingaande op de noodzakelijkheid een

hecht beleid te voeren heeft de Vlaamse Raad dit onderschreven.

Wij moeten bijgevolg het probleem van de concurrentie ook in dat globale kader bekijken, ervan uitgaand dat niet alleen de verschillen in min maar ook deze in plus moeten worden meegedeeld. Wanneer wij een aantal initiatieven nemen ter ondersteuning van het wetenschappelijk onderzoek heeft dit gevolgen voor het hele Vlaamse bedrijfsleven. Dit moet tevens worden meegerekend in het geheel van de overheidsbemoedigen bij de industrialisatie.

Op die manier is voldoende duidelijk aangetoond dat de maximale interpretatie die wij aan het uitvoeren van de staatsvorming willen geven, door de Executieve, en in mijnen hoofde door mijzelf, ook wordt nagestreefd en dat er vooruitgang wordt geboekt.

Ik verkies de weg van de geleidelijke maar continue inspanning om realisaties te bereiken boven de weg van het steeds herhalen van principes in een klimaat van vijandigheid tegenover de andere beleidsorganen van dit land, wat ons niets verder brengt. Ik geef de voorkeur aan „Realpolitik” boven het systematisch onderhouden van conflicten. Zowel de heer Olivier als de heer Denys zijn mij hier bijgevallen. Ik dank hen daarvoor.

Het kan niet worden ontkend dat regelmatig vooruitgang wordt geboekt. Deze vooruitgang is daarbij definitief. Men kan niet meer terugkeren op de genomen beslissingen en bijgevolg is iedere stap een definitieve stap.

Het komt erop aan er gemeenschappelijk voor te zorgen dat op deze weg wordt verder gegaan. Dan zullen wij op vrij korte termijn deze maximale uitvoering van de staatsvorming op economisch vlak bereiken. **(Aplaus bij de CVP en de PVV)**

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, voor wat de algemene strategie betreft, de geleidelijkheid of de vijandigheid, heb

De Batselier

ik zeker niet gepleit in de conflictueze situaties met het centraal beleidsniveau, maar als wij een evaluatie maken over wat er al gebeurd is inzake regionalisering van het economisch beleid, dan stellen wij vast dat inzake diverse punten de Raad van State haast telkenmale de Regering ongelijk heeft gegeven wanneer het bevoegdheidsverdeling betrof.

De nationale Regering heeft dat in feite naast zich neergelegd. Wij staan dan op dat vlak in een zeer eigenaardige positie, namelijk dat wij in feite vanuit de Vlaamse Executieve met een advies komen dat pragmatisch is opgesteld en dat voor een deel onze onderhandelingspositie – nationaal – sterk in vraag stelt. Daar moeten wij toch eens over nadenken of dit wel de goede strategie is.

Over pragmatisme zal niemand zeggen dat het geen goede methode is, dat men zich moet aanpassen aan de omstandigheden, maar het komt er heden in de opbouwfase ook op aan een aantal principes niet toe te geven.

De wet niet uitvoeren is nog een andere zaak. Wanneer ik gepleit heb voor kordaatheid, voor principiële opstelling dan moet dat gebeuren vóór een wet tot stand komt. Eens de wet bestaat moet ze worden nageleefd zoals ze is.

Inzake reconversie moeten wij er dan heden van maken wat er van te maken is. Ik geef de Voorzitter volledig gelijk wanneer hij zegt : “Wij moeten nu optimaliseren wat er is. Dat is volgens mij de juiste aanpak.

Ik pleit ook niet voor de bestending van conflicten. Diverse zaken werden door de Voorzitter inderdaad naar het Overlegcomité gesluisd. Bijna nooit werd daar een consensus bereikt.

Nu het Arbitragehof bestaat, gaan wij daar al dan niet bepaalde punten aanhangig maken die wij vroeger naar die instantie niet konden sluisen ? Werd daarover nagedacht of laten wij alles zoals vroeger ?

Aan de andere kant zegt u dat de GIM voorrang heeft op de NIM. De geldmiddelen zijn beperkt, zodat de GIM

mag voorrang hebben op de NIM. Als de geldmiddelen beperkt zijn, zal nationaal worden ingesprongen, zodat de voorrangssituatie erg betrekkelijk is.

Dat is dan de nationale strategie. Eerst gaat men deze geldmiddelen beperken. Men geeft hier wel de voorkeur aan het Gewest, maar het kan gewestelijk niet worden ingevoerd, aangezien u de nodige geldmiddelen niet hebt. Trouwens, ik betwijfel ook de politiek die men ons wil opdringen, namelijk de politiek van bepaalde zones, de T-zones, de ontwikkelingszones, de reconversiezones.

Als ik zie welke het resultaat is van de T-zones betwijfel ik of dat de goede politiek is. Ik geloof dat slechts drie projecten van de grond zijn gekomen en ze ieder slechts ongeveer 15 mensen tewerkgesteld.

Wat de hefbomen betreft, daar is inderdaad, denk ik, een stap gedaan, vooral in de prototypes. Toch blijft het een compromis op zijn Belgisch. Ik heb wel geacteerd, wat de Dienst voor de Bevordering van de Nijverheid betreft, dat u garandeert dat de contractuelen allemaal nationaal behouden blijven, ook na 1 november. Er komen dus geen ontslagen voor de contractuelen.

Heb ik goed begrepen dat geen contractuelen worden ontslagen, ook niet na 1 november, nationaal noch door het Gewest ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Ik kan de huidige stand van zaken alleen maar herhalen. Normaal moesten zij vanaf 1 november naar ons overkomen. De Walen hebben geweigerd omdat zij niet wensden dat dit wordt gefinancierd met *ristorno*'s. Bijgevolg moet de Minister van Economische Zaken zijn verantwoordelijkheid op zich nemen. Hij heeft mij medegedeeld dat hij de contractuelen in dienst houdt maar ze globaal beschikbaar zal stellen voor de Gewesten.

Het juiste cijfer is mijn verantwoordelijkheid niet. Een aantal zal ongetwijfeld naar het één noch het ander Ge-

west gaan.

Ik neem akte van de stelling van de Minister van Economische Zaken. De Vlamingen zullen voor het Vlaams Gewest kunnen voortwerken.

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier : De SP is wat de Dienst voor Nijverheidsbevordering betreft geen voorstander van het oprichten van een nieuwe Vlaamse Dienst voor Nijverheidsbevordering. Wij hadden de keuze gemaakt ze bij de GIMV te integreren ; u heeft gekozen voor de administratie. De idee, dat deze dienst een eenheid blijft, was vooral belangrijk.

Minister G. Geens : Dat is gebeurd. Wij hebben deze ambtenaren opgenomen in de administratie maar zij zijn binnen deze administratie een eigen entiteit.

De heer N. De Batselier : Wij zijn er blij om dat de Dienst niet versnipperd wordt.

Een tweede groot luik was het sociaal overleg. Ik heb uit de hoorzittingen begrepen dat de politieke partijen niet alle dezelfde mening waren toegegaan als de sociale gesprekspartners. De SP heeft er geen moeite mee dat de politieke partijen uit de GERV moeten. Wij hebben wel moeilijkheden met het feit dat er twee administratieve structuren komen : VESOC en SERV.

Wij weten dat een aantal sociale gesprekspartners nu al een eigen secretariaat voor het VESOC vragen. Waarom kunnen die twee overlegfuncties niet binnen eenzelfde structuur opereren, namelijk de SERV ? Het overleg kan de ene keer driedelig zijn ; de andere keer tweedelig, maar voor ons elke keer gebaseerd op eenzelfde secretariaat. Wij wensden geen aparte secretariaaten, zoals bepaalde sociale gesprekspartners dit willen.

Een ander punt is de planning. U heeft gezegd dat een werkgroep bezig zou zijn. Voor de Executieve tot een beslissing komt of een voorstel doet zou zij ten minste haar licht moeten opsteken bij de Commissie van de Vlaamse Raad. Ik dring aan opdat de

De Batselier

Executieve niet zou wachten tot het ontwerp klaar is en de algemene lijnen zijn vastgesteld. Aangezien de Vlaamse Executieve de sociale gesprekspartners hoort, zou ze ook de Commissie moeten horen. (**Applaus bij de SP**)

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heren Gabriëls en Peuskens werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer N. De Batselier over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Vlaamse Executieve ;

— gehoord de diverse tussenkomsten ;

— gehoord het antwoord van de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve ;

— stelt dat het algemeen economisch beleid van de Vlaamse Executieve niet beantwoordt aan de geest van de wetten op de staatshervorming ;

— vraagt dat dringend werk zou worden gemaakt van het sociaal overleg en de herwaardering van de planning.”

Door de heren Verhaegen en Beysen werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid over het algemeen economisch beleid van de meerderheid van de Vlaamse Executieve,

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord,

— gaat over tot de orde van de dag.”

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 7 van ons reglement zal de Raad zich daarovertijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het aangekondigd initiatief om Vlaamse commerciële vestigingen in het buitenland op te richten

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Grembergen tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het aangekondigd initiatief om Vlaamse commerciële vestigingen in het buitenland op te richten.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, collega's, in de beleidsverklaring van de Vlaamse Regering stonden enkele zinnen die gevleugelde gedachten zijn geworden en gemeengoed in de politieke, economische en sociale middens van Vlaanderen. Ik haal de beleidsverklaring aan :

„Daarom moet een beleid ontworpen dat moet leiden naar de volledige valorisatie van het Vlaamse potentieel. Dit met het oog op het behoud en de uitbouw van het welzijn, de welvaart en de werkgelegenheid”.

Verder citeer ik : „De Vlaamse identiteit moet een tot ver buiten de grenzen reikende realiteit worden, herkenbaar en erkenbaar door de wereld”.

De Voorzitter van de Vlaamse Regering heeft nu op 22 oktober gepleit voor de oprichting van „Vlaamse Huzen” met het doel, ik citeer uit de krantenverslagen :

„de exportmogelijkheden voor kleine en middelgrote ondernemingen volwaardig te mobiliseren door het op gang brengen van een gemengd initiatief van de Vlaamse privé-sector en de Vlaamse Regering”.

Praktisch zou het neerkomen op een oprichting van Vlaamse commerciële

vertegenwoordigingen op sleutelplaatsen in het buitenland. Als Volksuniefractie zijn wij uiteraard volkomen akkoord met deze gedachte en met de formulering. Reeds jaren hebben wij in de beide Kamers door onze woordvoerders laten pleiten voor een meer aangepast commercieel beleid.

En zoals de Voorzitter logisch oordeelde waren ook wij steeds van mening dat de Belgische dienst van Buitenlandse Handel absoluut moest hervormd worden, niet alleen zo maar gedecentraliseerd maar rechtstreeks onder de leiding van de gewestregeringen. Daar waren in het verleden reeds heel wat argumenten voor.

Dat 70 procent van de totale buitenlandse handel door Vlaanderen verzet wordt, dat alleen reeds West-Vlaanderen zorgt voor een even groot aantal dossiers als gans Wallonië, dat het vooral onze KMO's zijn die door export de geldmiddelen verdienen waarop dit land blijft drijven, dat deze KMO's normaal onder de bevoegdheden van de Vlaamse Regering zouden moeten vallen zijn ook nu nog geldige argumenten.

Wij hebben echter steeds vastgesteld dat de centrale Regering zich halsstarrig verzet tegen deze opstelling en zelfs niet aarzelt de Vlaamse Regering en haar initiatieven in het belachelijke te trekken. Ook op dat vlak is loyaliteit of federale „Bundestreue” totaal afwezig. De op hefmakende beschimping en ridiculisering door Minister Eyskens in de Verenigde Staten is daar een treffend voorbeeld van. We willen echter op deze bijna vijandige houding van de centrale overheid ten opzichte van de instellingen van de Gewesten en Gemeenschappen niet verder ingaan.

Deze discussie moet immers steeds opnieuw in de Kamer en de Senaat gevoerd worden en wij hopen dat alle Vlaamse partijen aldaar de keuze en manier van werken van de Vlaamse Regering zullen bij treden en steunen.

Het is onze mening dat vooral moet gezegd worden dat het initiatief van de Vlaamse vertegenwoordiging in het buitenland gericht moet zijn op onze „belangenbehartiging”.

Deze benadering moet ons doen ont-

Van Grembergen

komen aan een nutteloze, tijdrovende en Byzantijnse discussie over bevoegdheid, status, niet alleen met de eigen centrale overheid maar ook met de gastlanden. Gastlanden moeien zich immers niet graag in onze interne keuken en zelf al zouden ze een bepaalde voorkeur hebben zullen ze zich wel hoeden daar uitdrukking aan te geven.

Dit is dus een pragmatische benadering, niet afwijkend van onze doelstellingen op langere termijn de erkenbaarheid, maar mogelijks kan een stevige herkenbaarheid daaraan voorafgaan.

Toch moet het gezegd dat een andere mentaliteit op Buitenlandse Betrekkingen ook noodzakelijk blijft. Optreden van federale Länder op het wereldforum wanneer ze zich houden aan de normale spelregels schaadt de Bondsregering niet. Het kader van de culturele betrekkingen, uitwisselingen en akkoorden brengt geen verwarring. Het kader van de handelsbetrekkingen ook niet mits ruggespraak, samspraak en aanvulling.

De Voorzitter van de Vlaamse Regering zal het niet kwalijk nemen dat wij vermoeden dat zijn toespraak geen inventiviteit van een vruchtbare avond is of populairder geformuleerd tot „losse flodders” kan herleid worden.

Minister G. Geens : Wat bedoelt u met „losse flodders” ?

De heer G. Van Grembergen : Hiermee wordt bedoeld in het **wildeweg** schieten met geschut dat niet vruchtbaar of doelgericht is. Vooral het niet vruchtbaar zijn is het wezen van het woord flodder.

Enige verduidelijking voor deze Vlaamse Raad lijkt dan ook meer dan zinvol.

De begroting zal ons straks onze financiële beperktheden meer dan duidelijk maken, het Commissariaat-generaal voor Buitenlandse Betrekkingen is verre van functioneel en naar wij menen wordt 50 miljoen frank bespaard in deze post op de begroting voor uitgaven voor 1985.

Hoe bevruchtend ook, maar de idee

van de Vlaamse commerciële vestigingen in het buitenland zal zonder geldmiddelen niet kunnen starten.

Streng selectie en uiterste beperking in het aantal posten zal dus reeds van bij het begin aangewezen zijn en logischerwijze vragen wij dus ook hoe de Vlaamse Regering en haar Voorzitter deze selectie ziet, naar welke landen, waar de posten zouden komen. Welke prioriteiten dringen er zich op ?

Zonder de steun van de privé-sector zijn er zeker geen voldoende middelen maar deze privé-sector zal een keuze van landen en posten zelf voorstellen waaraan onmiddellijk resultaat en een vorm van gericht eigenbelang niet vreemd zal zijn. Hoe ziet de Voorzitter dat ? Wat is hier beslist binnen de Executieve ?

Veel zal ook afhangen van de personele bezetting van die commerciële huizen. Waar de ene slaagt door dynamiek, inzet, enthousiasme, onvermoeibaarheid, zakelijk vernuft, mislukken anderen roemloos. De recrutering is dus belangrijk en Belgische gewoonten door de Vlaamse Regering overgenomen doen ons hart vasthouden. Welke beslissing werd er hier genomen ?

Alhoewel dit personeel geen diplomatieke status zal hebben en het hoeft vooralsnog niet, zal de opdracht toch een soort „ambassadeurschap” van en voor Vlaanderen inhouden. Ik gebruik hier een woord dat reeds herhaaldelijk door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve zelf in dat verband werd gebruikt. Enig officialisme is dus geweest, nog steeds gaan meer deuren open voor de prinsen van een regering dan voor de werkpaarden, voor naamkaartjes met schilden dan voor wroetende plebejers. Met ons Ministerie van Buitenlandse Betrekkingen en het Staatssecretariaat van Buitenlandse Handel zal een concrete afspraak moeten gemaakt. Men is daar als de dood voor afgezanten van een Vlaamse Regering, ten onrechte menen wij.

De Voorzitter weet dat de verhoudingen momenteel met Buitenlandse Betrekkingen niet klaar zijn, om het eufemistisch te zeggen. Voor hen is elk optreden van de Vlaamse Regering een blaam voor het opgefokt Belgisch

Unionistisch Imago in het buitenland. De vrees mijns inziens gemengd met vijandschap ten opzichte van de grondwettelijke evolutie in dit land ligt daar zeker aan ten grondslag.

Binnen de leidinggevende kern van diplomaten op de Quatre-Bras om het zo te formuleren is de geest van de staatsvorming voorbijgegaan.

Mijn vraag is dan ook duidelijk. Hoe ziet de Voorzitter deze moeilijkheid te overwinnen ? Uw initiatief kunnen we alleen aan als Vlaamse Gemeenschap, maar moeilijker wordt het zeker indien onze centrale departementen geen medewerking verlenen of op zijn minst geen goodwill betonen. Hoe zit dat ?

Laatst van al, mijnheer de Voorzitter, wou ik nuchtere cijfers horen over wat u wilt besteden vanuit de middelen voor het Vlaamse Gewest. Straks krijgen we de middelenbegroting, daarna de uitgavenbegroting. Is het te vroeg of te onbescheiden om te vernemen of daar iets voor ingeschreven is ?

Het opzet van vertegenwoordiging in het buitenland is voor ons uiterst waardevol. Het is mijn vermoeden dat de vele buitenlandse contacten van de Vlaamse Ministers mede deze idee vorm hebben gegeven.

Ik meen stellig te weten dat Minister Schiltz dienaangaande rusteloos informatie heeft ingewonnen en informatie heeft doorgegeven.

De heer E. Beysen : Is het Minister Buchmann niet die dit alles in goede banen heeft geleid ?

De heer P. Van Grembergen : Daar zal u wel de roem over zingen. Het gaat echter uiteindelijk niet om wie de pluim op de hoed mag steken, alhoewel ik de indruk heb dat het er bij u wel om gaat.

Het buitenland is voor Vlaanderen de enige toekomst, de handel met het buitenland onze enige bron van inkomsten. Daar moet dus alles op worden gezet.

Aan de ernst van uw antwoorden zal de Volksuniefractie meten of het u ernst is met de verwezenlijking en de snelle uitvoering. (**Applaus bij de W**)

De Voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om zeer bondig in te pikken op de interpellatie van collega Van Grembergen, inzonderheid omtrent zijn bekommernis betreffende de relatie tussen de Ministers uit de centrale Regering en de Executieve.

Het pleidooi dat thans wordt gehouden voor de Vlaamse commerciële aanwezigheid in het buitenland is ongetwijfeld het gevolg van het feit dat de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel een te sterk gecentraliseerde instelling is gebleven, ondanks de duidelijke strekking tot regionalisering die bij de staats Hervorming van 1980 op de voorgrond is getreden. Het is duidelijk dat de diepgaande wijzigingen van onze grondwettelijke structuren tot reorganisatie op dat vlak nopen. Het is bijgevolg de evidentie zelf dat de Gewesten binnen hun bevoegdheid programma's opstellen en prioriteiten leggen volgens de eigen behoeften.

Even evident is het ons inziens dat vooral onder de druk van de beperktheid van de begrotingsmiddelen rekening moet worden gehouden met de noodwendigheid de nationale acties zoveel als mogelijk te coördineren met de gewestelijke.

Op hetzelfde ogenblik dat u, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, de idee gerealiseerd door het Vlaamse Economisch Verbond, gestalte tracht te geven en Vlaamse huizen tracht op te richten in het buitenland, worden ook binnen de nationale Regering initiatieven ontwikkeld om aan image-building van ons land te doen in het buitenland.

Ik wil ter gelegenheid van deze interpellatie en ook ter gelegenheid van de gelijklopendheid van deze initiatieven graag vernemen of het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap reeds gecontacteerd zijn geworden om hun medewerking te verlenen aan deze regeringsinitiatieven en of er de bereidheid bestaat vanwege de Vlaamse Executieve om samen te werken met de Regering om het ima-

go van ons land in het buitenland te verbeteren.

De heer J. Valkeniers : Over welke initiatieven spreekt u, mijnheer Beysen ?

De heer E. Beysen : Ik spreek hier over initiatieven genomen door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen samen met de Minister van Buitenlandse Handel, om het imago van ons land in het buitenland te verbeteren.

Alleen mits een goed afgelijnde coördinatie kunnen mijns inziens zowel nationaal als gewestelijk de vruchten worden geplukt van een actie die tot resultaat moet hebben dat onze export daadwerkelijk wordt bevorderd.

Wat betreft het streven naar Vlaamse huizen in het buitenland wens ik te onderstrepen dat dit initiatief in hoofdzaak moet worden gedragen door het privé-initiatief, wat inhoudt dat de Vlaamse Executieve slechts een tot het strikte minimum begeleidende rol kan spelen in de ontwikkeling van dit initiatief.

Anderzijds moeten ons inziens alle voorzorgen worden getroffen opdat de grote moeilijkheidsgraad die de buitenlanders ondervinden om de draagwijdte van onze grondwettelijke hervormingen en de werking van onze instellingen te vatten, geen aanleiding zou geven tot misvattingen die onze exportbevorderende initiatieven zouden kunnen hinderen.

Het is in deze geestesgesteldheid dat ik hoop, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, dat u zal pogen gestalte te geven aan dit initiatief dat onze goedkeuring kan wegdragen. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collegae, ik merk dat de heer Beysen pogingen doet de unitaire tendens te verdedigen door te verklaren dat men in het buitenland toch zo verward geraakt door onze Vlaamse aanwezigheid aldaar.

Mijnheer Beysen, ik vind het jammer dat u zo weinig de autonomie van onze Gemeenschappen verdedigt en u

niet afzet tegen die unitaire reflex.

Mag ik u doen opmerken dat een land als de Verenigde Staten van Amerika, dat meerdere deelstaten telt, verschillende vertegenwoordigers van die deelstaten heeft in alle mogelijke uit hoeken van de wereld. In Brussel bij voorbeeld zijn er verschillende handelsvertegenwoordigingen van diverse Amerikaanse Staten.

De heer E. Beysen : Mijnheer Valkeniers, het is toch onmogelijk een vergelijking te maken tussen de Verenigde Staten van Amerika en België. Alleen reeds de oppervlakte van dat enorme land is een element waardoor elke vergelijking mank loopt. Bovendien heb ik hier geen unitair pleidooi gehouden. Ik pleit er alleen voor dat de beschikbare middelen die, helaas, schaars zijn, op de meest efficiënte manier zouden aangewend worden. tevens pleit ik ervoor dat wij ons imago naar het buitenland toe zo goed mogelijk zouden propageren. Daarom is het mijns inziens essentieel dat er een goede coördinatie is tussen de Gewestregeringen en de nationale Regering. Dat is de houding, noch min noch meer, van onze fractie.

De heer J. Valkeniers : Op voorwaarde, mijnheer Beysen, dat de solidariteit ook van een andere kant komt, wat op dit ogenblik niet het geval is.

In Brussel is er onder meer een vertegenwoordiging van de staten Florida en Georgia. Goed, die staten zijn groter dan de onze, maar het zijn afzonderlijk ke handelsvertegenwoordigingen die hier gevestigd zijn en die helemaal geen rekenschap dienen af te leggen aan hun nationaal Parlement, want het zijn vertegenwoordigingen van die eigen Staten. ik geloof dat wij het ook in die zin moeten bekijken, dat wij ter zake helemaal niet beschaamd dienen te zijn en gewoon onze eigen koers moeten varen. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte vergadering, op het colloquium over de KMO's en export op 22 oktober laatstleden heb ik in de eerste plaats vastge-

Geens

steld dat onze kleine en middelgrote ondernemingen nog een enorme exportcapaciteit hebben, die niet voldoende wordt gevaloriseerd. Bijgevolg heb ik een schema uiteengezet waarbij de promotie van de **KMO-export** mogelijk kan worden gemaakt. Eigenlijk heb ik drie initiatieven vooropgesteld. Inderdaad, men spreekt alleen maar van het laatste, maar ik heb wel over drie initiatieven gesproken.

Een eerste initiatief betreft de decentralisatie van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel. Ook de heer Beysen heeft op dit punt aangedrongen.

Een tweede initiatief betreft de versterking van het Belgisch diplomatiek en consulaire corps in het buitenland.

Een derde initiatief behelst de oprichting van Vlaamse, commerciële vertegenwoordigingen in een aantal sleutelplaatsen in het buitenland, met name daar waar het meest te doen is en gelet op de prioriteiten moeten wij dit nauwkeurig uitstippelen. Ik heb dit punt duidelijk eraan toegevoegd als aansluiting op de activiteit van de twee vorige krachtlijnen, zijnde de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel en de Belgische diplomatie.

Ik ben uitgegaan van een enquête die door het Vlaams Economisch Verbond bij 500 ondernemingen werd gehouden. De resultaten ervan werden op het jongste congres van het VEV bekend gemaakt. Daar werd andermaal bevestigd dat grote ondernemingen een beroep doen op de specifieke instrumenten die beschikbaar zijn. Bovendien organiseren zij zelf eigen diensten voor export, terwijl kleine en middelgrote ondernemingen deze instrumenten niet gebruiken. In vele gevallen kennen zij zelfs deze instrumenten niet en beperken hun exportambities tot de ons omringende landen. Bovendien zijn zij onvoldoende vertrouwd met de overheidshulp op het vlak van de export.

Wat het eerste punt betreft, met name de decentralisatie van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel weet iedereen dat de centralisatie van deze dienst in Brussel niet gesneden

is op de maat van de KMO's en dat de dienstverlening dicht bij de actuele, potentiële gebruikers moet worden gebracht. De Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel heeft dit trouwens ook ingezien. Inderdaad, hij is overgegaan tot de oprichting van vijf antennes in de vijf Vlaamse provincies. Men heeft daar echter onvoldoende mankracht, 1 of 2 personen per provincie, en ook onvoldoende middelen.

Vandaar dat de voorstellen die ik heb gedaan erop neerkomen dat deze antennes bij de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij en zouden worden uitgebreid en dat men vanuit de verschillende antennes zou worden aangesloten op de centrale **BDBH-computer**. Vanuit deze cel kan met de bestaande organisaties, bij voorbeeld de Kamer van Koophandel, de beroepsverenigingen enzovoort, telkens gegroepeerd — fysisch en ook operationeel — in de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, een stevig promotiepunt voor de KMO's worden gemaakt. Dit was een eerste element. Ik heb dit programma trouwens reeds meer dan een jaar geleden voorgelegd aan de Vlaamse leden van de Raad van Beheer van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel. Ik heb ook gesprekken gehad met de nationale titularis voor Buitenlandse Handel. Ik dring er enkel op aan dat men deze ideeën, die trouwens gemeengoed zijn geworden en waar iedereen achter staat, ook zou uitvoeren. Men spreekt mij natuurlijk van een gebrek aan financiële middelen. Wij moeten echter goed weten waar wij onze prioriteiten willen leggen. Wanneer wij één van de landen zijn met de hoogste export per capita in de wereld dan is het toch zeer duidelijk dat wij aan dergelijke acties prioriteit moeten geven ten opzichte van vele andere. Dat geldt voor de nationale Regering en ook voor ons. Ik kom daarop straks nog terug.

Een tweede punt betreft de versterking van het diplomatiek en consulaire corps. Ik zeg zeer duidelijk dat voor alle initiatieven die wij in de Executieve hebben genomen, wat mij betreft althans, wij altijd hebben kunnen rekenen op de perfecte medewerking van onze diplomatieke en consulaire pos-

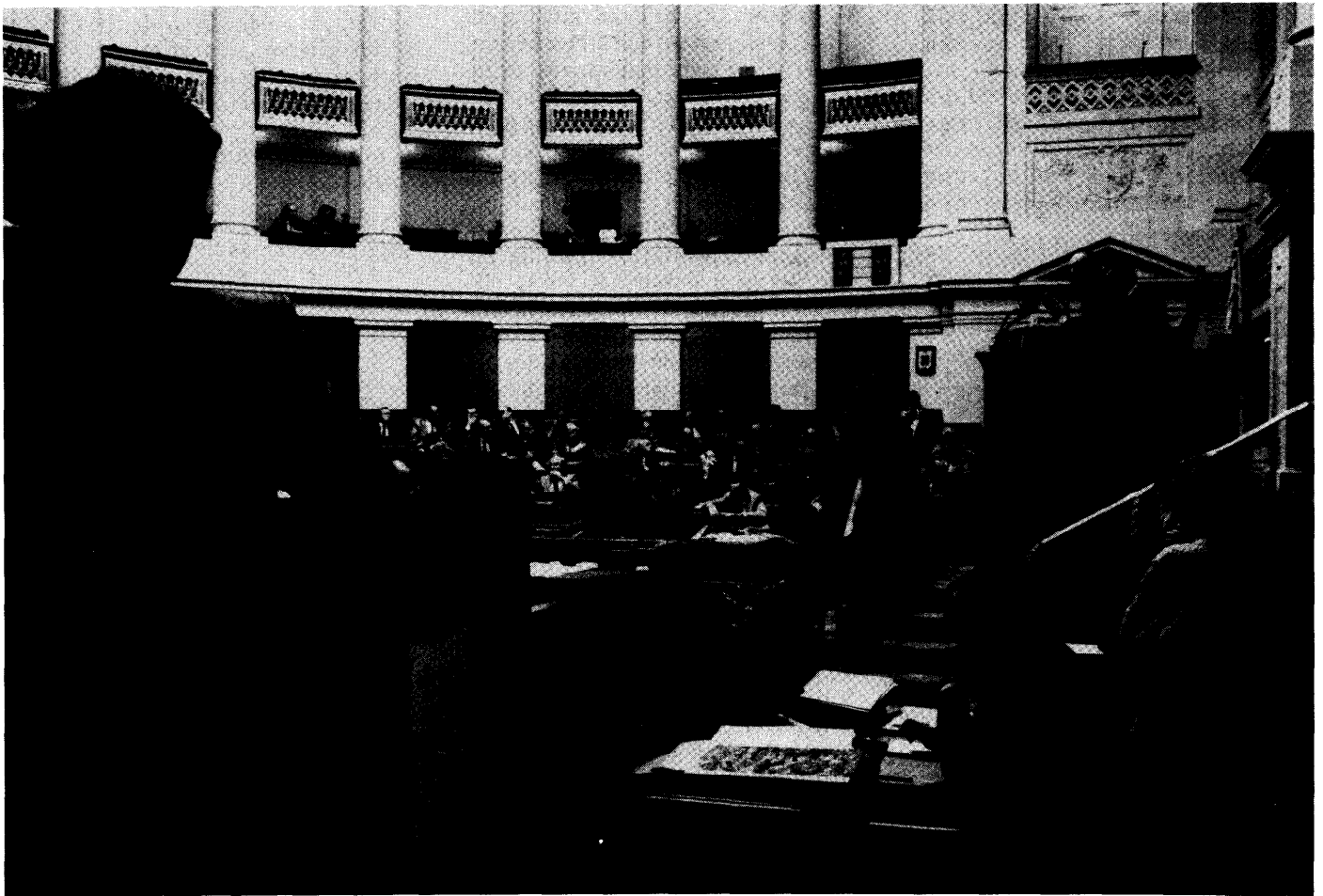
ten in het buitenland. Daaraan gaat vooraf het feit dat men de normale kanalen volgt, dat men geïnformeerd is, dat men duidelijk zegt waarover het gaat. De samenwerking die wij tot op vandaag hebben gekregen is altijd voorbeeldig geweest. Ik heb daaraan toegevoegd dat de Gewesten en de Gemeenschappen zich moeten onthouden van eigen diplomatieke vertegenwoordigingen in het buitenland. Trouwens, constitutioneel is dit met de huidige wetgeving niet mogelijk. Wij moeten de wetgeving niet respecteren. Laten wij bijgevolg de bestaande middelen, die trouwens meer moeten worden gerentabiliseerd, aanwenden.

Vandaar mijn pleidooi voor meer mankracht en middelen voor ons diplomatiek corps. Als men dat vergelijkt met andere Europese landen dan valt die vergelijking enorm in ons nadeel uit.

Ik geef u een voorbeeld : voor de investeringspromotie in de Verenigde Staten — iedereen weet dat zeer vele landen hun inspanningen daarop richten — beschikt België over twee man met een budget van vierduizend dollar. Nederland daarentegen, toch een land dat enigszins vergelijkbaar is met ons op het vlak van exportactiviteiten, heeft twaalf man met een budget van vierhonderdduizend dollar.

Ten derde, de Vlaamse commerciële vertegenwoordiging. Ik ben uitgegaan van de vaststelling dat andere landen zoals Canada, de Verenigde Staten en de Bondsrepubliek, die dus federaal georganiseerd zijn, waar er deelstaten bestaan, buitenlandse vertegenwoordigingen hebben opgezet. Zelfs in niet federale landen komt dit voor. Sommige regio's in Groot-Brittannië, voor zover ik weet geen gecentraliseerd land, hebben vestigingen in het buitenland.

Ik heb nagekeken waarover onder andere de Irish Development Agency, waarmee wij regelmatig contacten hebben omdat het een hevig concurrent is om buitenlandse vestigingen aan te trekken, beschikt en kwam tot de vaststelling dat deze instelling zeventienhonderddertig personeelsleden heeft, waarvan er honderdtwintig werkzaam zijn in de Verenigde Staten en Japan. De Scottish Development

Voorzitter J. Pede (PVV) kondigt de uitslag van een hoofdelijke stemming aan. Naast hem : de heer & Vandersmissen (PW), Secretaris van de Raad. Voorgrond midden : SP-Senator W. Seeuws. Achtergrond : een deel van de CVP-fractie

Agency heeft zevenhonderdvijftig personeelsleden waarvan eenendertig in de Verenigde Staten werkzaam zijn.

De heer P. Van Grembergen : Heeft de Vlaamse Executieve dan geen personeel ?

Minister G. Geens : Ik zal daarop nog antwoorden. Wanneer men ervan uitgaat dat de export en de buitenlandse investeringen van groot belang zijn, dan moeten wij daaraan iets doen. Zeventig procent van de Belgische export wordt gepresteerd door Vlaamse ondernemingen.

Ik kan u melden dat de investeringen die langs de overheid worden gesubsidieerd zijn hic et nunc over zestig procent gerealiseerd zijn met buitenlandse kapitalen. Vandaar dat wij duidelijk op die kaart moeten mikken. Ik pleit dus voor grotere initiatieven van daaruit maar vanzelfsprekend in harmonie met een actie van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel. Ik heb nooit gevraagd dat deze Dienst hoe dan ook naar het buitenland toe zou worden opgesplitst, want dat gaat zijn operationaliteit verminderen, maar wel intern naar de ondernemingen toe sterker zou worden gedecentraliseerd

en dit met een grotere ondersteuning en vandaar een sterkere bestaffing in mankracht en in geldmiddelen van onze eigen diplomatieke en consulaire diensten.

Bovendien denk ik dat ook hier de samenwerking moet worden bevorderd in een geest van federale maturiteit. Dit is een idee die wij ons meer en meer eigen moeten maken. Ik ga ervan uit dat de gewestelijke initiatieven, indien zij goed zijn geconcipeerd, het imago van België in het buitenland niet schaden. De heer Beysen heeft daarover zijn bezorgd-

Geens

heid uitgedrukt, maar hij is het wellicht met mij eens wanneer ik zeg dat een manifestatie zoals bijvoorbeeld Flanders Technology — dit was een idee van de Vlaamse Executieve — het aanzien van België in de wereld ongetwijfeld niet heeft geschaad, evenmin als andere door ons genomen initiatieven. Deze zaken zijn bijgevolg perfect met mekaar te combineren en zeker niet strijdig.

De interpellant, de heer Van Grembergen, heeft een aantal concrete vragen gesteld in verband met de uitvoering. Deze moet worden gerealiseerd in samenwerking met de privé-sector. De besprekingen daarover beginnen volgende week. Vraag mij nu niet welke resultaten die besprekingen zullen opleveren. Ik zal u ter zake informeren wanneer wij op dat vlak ietwat meer gevorderd zijn. Zij zullen handelen over de vestigingsplaatsen. Het is nogal evident dat wij die keuze zullen doen niet vanuit onze politiek maar vanuit de privé-optiek, die weet waar de strategische punten gelegen zijn. Bovendien zullen wij een prioriteitsorde moeten vaststellen omdat wij niet voldoende middelen hebben. Zelfs indien we ze hadden zouden nog prioriteiten moeten worden vastgesteld. Het potentieel aan mogelijke vestigingsplaatsen is immers zo groot dat zij moeten worden beperkt omdat wij niet over de nodige mankracht beschikken. Het gaat niet op dergelijke posten te laten bezetten door jonge afgestudeerden, die met deze business geen enkele ervaring hebben. We moeten over goede mankracht beschikken die ter zake een afdoende opleiding heeft genoten. Die zijn natuurlijk niet voor het rapen, zij moeten geleidelijk worden opgeleid.

Het zijn commerciële vestigingen, waar geen diensten van de Vlaamse Executieve voor in aanmerking komen die alles gratis zullen doen en die eventueel optreden als de redders van de laatste nood, wanneer de bedrijven nergens anders meer terecht kunnen. Er moet een duidelijke relatie bestaan tussen de diensten die dergelijke centra verlenen en de ondernemingen. Dit wil zeggen dat zij daarvoor moeten betalen. Bijgevolg kan er geen

sprake van zijn dat de kosten van vestiging integraal door de overheid worden gedragen.

Ik ga ervan uit dat deze initiatieven, althans bij de start, een groter inspanning zullen vergen dan wanneer de zaken geleidelijk aan op dreef komen. Wij gaan uit van het feit dat dergelijke centra moeten werken volgens gezonde economische principes. Bijgevolg zullen de uitgaven ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap moeten worden ingeschreven. Dat betekent ook dat wij twee elementen moeten in acht nemen. Ten eerste, is er de prioriteit die wij daaraan willen verlenen, namelijk een hoge prioriteit, en bijgevolg moeten wij de middelen die in de Vlaamse begroting ter beschikking zijn voor de economische ondersteuning in functie daarvan bekijken. Dus moeten bepaalde andere zaken wijken en is een herschikking van bepaalde opties vanzelfsprekend nodig.

Er werd hier gezegd dat de middelen voor het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking voortdurend worden beknot. Welnu, ik zal de cijfers geven. Dit Commissariaat beschikte in 1982 over 304 miljoen frank, in 1983 over 405 miljoen frank, in 1984 over 450 miljoen frank en voor 1985 is een krediet ingeschreven van 445 miljoen frank. Wanneer men spreekt van een besparing van 50 miljoen frank, is dat een vermindering van het krediet op basis van de aanvraag van de betrokken instelling. Wij zeggen aan de instelling welke haar dotatie is voor volgend jaar en daarmee moeten optimaal de werkzaamheden worden georganiseerd. Ik geef toe dat in 1982 een aantal personeelsleden nog niet waren opgenomen voor het Commissariaat-generaal, maar men kan niet zeggen dat de middelen fundamenteel werden beknot. Alles samen vormen zij in het geheel van onze middelen een belangrijke post.

Ik ga ervan uit dat wanneer deze commerciële centra in het buitenland op die manier worden opgezet, dit niet moet leiden tot conflicten met de nationale instanties. Ik heb duidelijk gezegd dat het gaat om een geheel van acties, drie in totaal, waarbij wij wer-

ken in de richting van samenwerking op een zo harmonisch mogelijke wijze. Dat zulks vanzelfsprekend bepaalde besprekingen met de nationale overheid vereist, is evident. Die kunnen op de meest open manier worden opgezet, ervan uitgaande dat een dergelijk initiatief niet alleen aan de overheid toekomt maar dat ook het bedrijfsleven daarbij moet worden betrokken.

Trouwens, uit de enquête blijkt duidelijk dat de ondernemingen zelf bereid zijn daarvoor een inspanning te leveren. Bijgevolg zouden wij door deze inspanningen in het buitenland en door de ontwikkeling van onze economische relaties, zowel op het vlak van de export, als op dit van het aantrekken van nieuwe investeringen, resultaten kunnen boeken. **(Applaus bij de CVP)**

De Voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Regering, ik geloof niet dat er fundamentele tegenstellingen zijn tussen ons. Ik heb eerder de indruk dat de ene idee de andere heeft aangevuld. Wij hebben niet gezegd dat wij een diplomatieke status moeten geven aan die commerciële vertegenwoordigers. Wij pleiten voor een pragmatische aanpak. De discussies op het centrale vlak met Buitenlandse Betrekkingen hebben tot nog toe niets opgeleverd. Wij zijn voor zaken die functioneel kunnen zijn en die uiteindelijk onze KMO's en ons bedrijfsleven op dat vlak zouden ten goede komen.

Mag ik u erop wijzen dat wij een historisch schitterend voorbeeld hebben, hoewel op sommige terreinen een beetje verdacht. De Oost-Indische Compagnie heeft met haar commerciële vestigingen in het verleden voor een belangrijk deel voor de welvaart maar ook voor de armoede gezorgd van bepaalde contrijen Rijkdom bij ons, armoede ver van ons. Ik bedoel hier alleen maar dat er historische voorbeelden zijn, dat men zonder diplomatieke status toch kan werken aan de commerciële vooruitgang en aan het commercieel uitdragen van

Van Grembergen

wat er hier in ons land gefabriceerd wordt.

Ik heb echter een bemerking in verband met de Dienst van de Buitenlandse Handel. Mijnheer de Voorzitter, u hebt zelf gezegd dat 70 procent van het werkvolume en 70 procent van wat er werkelijk wordt geëxporteerd uit Vlaanderen komt. De verhouding van het personeelsbestand op de Dienst voor de Buitenlandse Handel is na lange en zeer moeilijke actie op 50-50 gekomen. In feite is dit niet de weergave van wat het eigenlijk functioneel zou moeten zijn. Dat betekent dat 30 procent van het werkvolume namelijk de Franstalige dossiers en aanvragen, door 50 procent van het personeel wordt verzekerd, de Franstaligen.

De andere 50 procent Nederlandstaligen moet 70 procent van het werkvolume verzetten. De Vlaamse dossiers bij de decentralisatie naar de regio's toe zal dat werkvolume in Vlaanderen nog toenemen. De expansie die er op dat vlak is en de aanmoedigingen die wij aan onze KMO's willen geven op dat stuk, kennende.

Ik bedoel dat de Vlaamse Regering ook eens met de centrale Regering op dat vlak een discussie moet aangaan om te onderzoeken hoe dit alles ten

gunste van onze KMO's en onze bedrijven beter zou kunnen worden geregeld. Het zal een moeilijke strijd worden of een hele boterham omdat wij weten dat er communautaire problemen aan verbonden zijn. Het feit dat het moeilijk zal zijn, mag ons niet weerhouden om naar een beter evenwicht op dat terrein te streven. De Volksunie zal blijvend deze toestand aanklagen tot er een normale verhouding is tussen het aantal Vlaamstalige personeelsleden en het werkvolume. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Dames en heren, het volgende voorstel van resolutie werd ingediend, een voorstel van resolutie van de heren A. De Beul en P. Van Grembergen betreffende de eventuele integratie en de subsidiëring van in Nederland georganiseerde activiteiten.

Dit voorstel van resolutie wordt ver-

wezen naar de Commissie van culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

Gaat iedereen hiermee akkoord ? **(Instemming)**

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende openbare vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? **(Instemming)**

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 18.35 uur.

Trefwoordenregister

Aanleg A-24

Ecologisch-ruimtelijke aspecten, blz. 105

Beschermde monumenten eredienst, seminaries en pastorieën

Kostenverdeling werken, blz. 104, 112

Boodschappen, blz. 1, 33

Bos van Aa te Zemst

Verantwoordelijkheid & maatregelen ivm dijkdoorbraak, blz. 104

Bureau

Benoeming, blz. 2

Commissie

Oprichting, blz. 12

Wijziging in een verwijzing, blz. 74

Wijziging samenstelling, blz. 7, 33, 74

Dringende vraag

Indiening, blz. 31

Zie Bos van Aa te Zemst

Nieuw ziekenhuis te Tongeren

Rijksmuziekacademie Antwerpen

Ziekenhuis te Eeklo

Gemeentelijke bouwverordening

Inz. beplantingsverordening, blz. 68

Gemeentelijke verhaalbelastingverordeningen

Achterhaald systeem, blz. 27

Huisvestingscode

Wijziging en aanvulling, blz. 82, 89, 101, 111

Ingekomen stukken

Advies van de Raad van State, blz. 6

Begroting, blz. 71, 73

Beraadslaging Vlaamse Executieve, blz. 73

Interpellatie, blz. 71, 74

Jaarverslagen, blz. 6

Ontwerpen van decreet, blz. 5

Schriftelijke vragen, blz. 6, 74

Verslag, blz. 6, 73

Voorstellen van decreet, blz. 5, 73

Voorstellen van resolutie, blz. 5, 73

Interpellaties

Zie Aanleg A-24

Gemeentelijke bouwverordening

Gemeentelijke verhaalbelastingverordeningen

Kempense Steenkoolmijnen

Meerderheid Vlaamse Executieve

Theaterbeleid

Vetsmelterij Coverella te Lebbeke

Vlaamse commerciële vestigingen

Vlaamse Executieve

Werkingskosten waterzuiveringsmaatschappijen

Werklozenbegeleiding

Zuivering oppervlaktewateren

Kempens kanaal te Lommel

Giftige lading gemeerd rivierschip, blz. 9

KempenseSteenkoolmijnen

Verantwoordelijkheid en actiemogelijkheden Vlaamse Executieve, blz. 35

Leden

Berichten van verhindering, blz. 1,33,73, 89

MededelingenVoorzitter

Belangenconflict, blz. 74

Zie Commissie

Mediaconventie, blz. 12

Meerderheid Vlaamse Executieve

Algemeen economisch beleid, blz. 116

Moties besluit interpellatie

Algemeen beleid Vlaamse Executieve, blz. 113

Indiening, blz. 27, 57, 127

Objectiviteit BRT-TV-berichtgeving, blz. 10

Werkingskosten waterzuiveringsmaatschappijen, blz. 114

Motie van orde

Regeling van de werkzaamheden, blz. 4

Voorstellen tot het verlenen van voorrang in commissie, blz. 6

Nieuw ziekenhuis te Tongeren

Criteria toekenning scanner, blz. 33

Onderzoek taalgroep, blz. 1

Ontwerp van decreet

Zie Beschermde monumenten eredienst, seminaries en pastorieën

Huisvestingscode

Organisaties vormingswerk in verenigingsverband

Subsidiereglementering activiteiten in Nederland, blz. 74

Rechtzetting, blz. 31

Rijksmuziekacademie Antwerpen

Huisvestingsproblematiek en gevolgen, blz. 8

Rouwhulde, blz. 1

Stemmingen

Hoofdelijke stemming

Beschermde monumenten eredienst, seminaries en pastorieën, blz. 112

Moties besluit interpellaties, blz. 10, 113, 114

Huisvestingscode, blz. 111

Theaterbeleid

Brief aan bedreigde theaters, blz. 58

Tracé autoweg Pecq-Armentikes

Herziening gewestplan, blz. 11

Vetsmelterij Coverella te Lebbeke

Lozingsovertredingen, lawaai- en reukhinder, blz. 64

Vlaamse commerciële vestigingen

Oprichting in het buitenland, blz. 127

Vlaamse Executieve

Algemeen beleid, blz. 13, 113

Voorrang in Commissie

Zie Mediaconventie

Tracé autoweg Pecq-Armentières

Voorzitter

Toespraak, blz. 2

Vraag

Zie Kempens kanaal te Lommel

Organisaties vormingswerk in verenigingsverband

Zaligverklaring Broeder Isidoor

Werkingskosten waterzuiveringsmaatschappijen

Bijdrage van de ondernemingen, blz. 47, 114

W erklozenbegeleiding

Noodzaak krachtig beleid, blz. 76

Werkzaamheden

Regeling, blz. 4, 9, 27, 31, 71, 76, 87, 133

Zie ook Motie van Orde

ZaligverklaringBroederIsidoor

BRT-berichtgeving, blz. 9

Ziekenhuis te Eeklo

Mogelijke sluiting, blz. 33

Zitting

Opening zitting 1984-1985, blz. 1

Zuivering oppervlaktewateren

Verplichte financieringsbijdragen ondernemingen, blz. 47, 114

